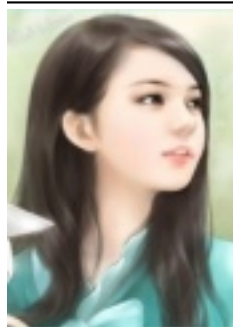


Gả cầu tùy cầu

Contents

Gả cầu tùy cầu	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	8
3. Chương 03	17
4. Chương 04	24
5. Chương 05	34
6. Chương 06	40
7. Chương 07	49
8. Chương 08	56
9. Chương 09	63
10. Chương 10 - Phần 1	70
11. Chương 10 - Phần 2 (hoàn)	74

Gả cầu tùy cầu



Giới thiệu

Trời ă, rồi cuộc anh đã tạo nghiệt gì? Vì sao khi vừa tỉnh lại, Anh từ một đại soái ca trở thành một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ga-cau-tuy-cau>

1. Chương 01

Vương Tổ Đức (Pup: tên xấu tệ, nghe khiến người khác liên tưởng đây là một tên dê già>.<), hai=“” mười=“” sáu=“” tuổi=“” tuổi=“” chó=“” thái=“” dương=“” soi=“” rọi=“” người=“” luôn=“” tỏa=“” ra=“” ánh=“” mặt=“” trời=“” chói=“” rọi=“” vinh=“” hoa=“” phú=“” quý=“” bản=“” tính=“” thông=“” minh=“” khí=“” chất=“” cao=“” ngạo=“” số=“” đào=“” hoa.=“”>

Nói rõ hơn một chút, chính là –

Anh hai mươi sáu tuổi, có phong độ, tướng mạo bắt phàm, có gia thế tốt, học giỏi, có duyên với phụ nữ, càng khiến ngược khác hâm mộ hơn là có một tương lai tốt đẹp đang chờ anh.

Những người đã từng biết Vương Tổ Đức, đều cực kì hâm mộ anh không cần vất vả mà vẫn có được tất cả.

Tài phú: Từ lúc sinh ra đã ngậm chiếc thìa vàng trong miệng, sinh ra ở một gia đình quyền quý, sống đến một trăm tuổi cũng không khuynh gia bại sản.

Phụ nữ: Chỉ có người khác phái tự động theo đuổi anh, không cần anh phải mất công sức theo đuổi, chuyện anh chỉ cần lo là không bị những phụ nữ như hổ rình mồi kia lừa lên giường mà thôi.

Tướng mạo: bộ dáng thu hút không có gì lạ, bởi anh vốn sinh ra đã sống trong cảnh giàu có, cũng như mỗi người có sức hút đối với mọi người, Vương Tổ Đức chẳng những có khuôn mặt đẹp trai, còn biết phóng điện (Pup:bộ anh là con cá đuối à!=.=), là soái ca vip nhất.

Mọi người theo đuổi những giấc mơ lớn, anh một cái cũng không thiếu, không khỏi làm người ta cũng muốn hỏi thượng đế, người này kiếp trước là làm việc thiện gì, vậy mà sao kiếp này mọi việc lại trôi chảy đến thế. Một chiếc xe BMW thể thao đỗ ở ngay bên đường, đã sớm hấp dẫn phần đông ánh mắt, nhất là những ánh mắt của phụ nữ phần lớn tập chung vào chủ nhân chiếc xe, xe đẹp ngoài xứng với mỹ nhân, cũng phải có một nam chủ nhân anh tuấn, mà Vương Tổ Đức đúng là chủ nhân xứng đáng nhất của xe thể thao.

Phụ trách quản lý bãi đỗ xe là lão Thu, từ khi nhìn thấy bóng chiếc xe tiến vào cửa hầm, liền lập tức đứng lên chạy ra chỗ anh chấp tay hành lễ, hơn nữa còn canh giữ cửa thang máy, chờ Vương Tổ Đức dừng xe, khi thấy anh đi tới cầm túi công văn, vì một mình anh mà bấm cửa thang máy.

“Chào buổi sáng, Vương đại thiếu gia.”

“Chào buổi sáng, lão Thu.”

“Đến nơi rồi, mời vào, mời vào.” Thang máy lên đến tầng 3, khi cửa mở ra, lão Thu cúi đầu cúi người mời anh tiến vào, dường như gần giống với thỉnh phật.

Vương Tổ Đức đã quen với việc được phục vụ, anh biết lão Thu đối với anh là đặc biệt, còn tôn xưng anh một tiếng Vương đại thiếu gia, anh cũng không phản đối.

Thuở nhỏ, bảo mẫu của anh gọi anh là thiếu gia, quản gia gọi anh là thiếu gia, người hầu gọi anh là thiếu gia, có đôi khi theo cha mẹ đi tham gia một ít tiệc tối, cũng bị những người khác kêu là thiếu gia, cho nên lâu ngày thành quen, anh đã coi là đương nhiên.

Đường làm quan rộng mở đối với anh, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, trang phục và phụ kiện trên người tất cả đều là hàng hiệu, chân mang giày da do nhà thiết kế nổi tiếng thiết kế, cầm trên tay túi công văn bằng da thật, cổ tay đeo chiếc đồng hồ xa xỉ, hơn nữa anh gặp may mắn được cho đáng về hồi hợt, làm cho những phụ nữ trong thang máy vừa nhìn thấy anh, đều đã không tự chủ được ánh mắt cong lên mỉm cười.

Vương Tổ Đức biết cảm giác kia, anh biết rõ chính mình trong mắt phụ nữ có bao nhiêu sức hút, cũng có thể cảm giác được phụ nữ mong muốn anh rung động đến nhường nào.

“Chào buổi sáng.” Anh vừa đi vào thang máy vừa nhìn một phụ nữ có đáng về nữ tính, cười.

“Chào buổi sáng.....” Đối phương thẹn thùng nhìn anh cười cười, sau đó liền cúi đầu.

Phụ nữ có rất nhiều loại, loại này là đơn thuần nhất vừa nhìn đã hiểu ngay, anh chỉ cần dùng khóe mắt là có thể biết được đối phương đang đồ mắt, loại phụ nữ này đối mị lực của anh hoàn toàn không thể chống đỡ được, mọi thứ đều viết rõ ràng ở trên mặt.

Kế tiếp tiến vào thang máy là hai người phụ nữ khác, nhìn thấy anh cũng vào cùng thang máy, cũng không hẹn mà ánh mắt cùng sáng ngời.

“Chào buổi sáng.” Anh mỉm cười gật đầu, hai vị nữ đồng nghiệp phản ứng hoàn toàn bất đồng, người bên trái là một người dịu hiền bầm sinh, cô cười yếu ớt, khiến cho khuôn mặt càng trở nên xán lạn quyến rũ, hơn nữa còn cố ý cùng anh giao tiếp bằng ánh mắt, như là đang ám chỉ anh có thể tiến triển thêm một bước nữa.

Người bên trái thì có vẻ bình tĩnh, anh biết đây là người ngoài lạnh trong nóng điển hình, bên ngoài điềm tĩnh, trong lòng lại nhiệt tình như hỏa, thừa dịp không ai chú ý kéo kéo chỉnh lại quần áo mình, hóp bụng lại,ưỡn ngực ra, cố ý đem mặt tốt nhất cho anh xem, ở mặt ngoài có vẻ không chút để ý, nghĩ đến thần không biết quỷ không hay, nhưng thật sự những động tác dù nhỏ nhất ấy đều thu vào tầm mắt của anh.

Khỏe môi anh tuần nhếch lên, người vào thang máy toàn phụ nữ, tất cả đều nhìn anh say mê, anh là người đàn ông của mọi người, tiêu sái phát ra ánh sáng chói lòa sáng bóng, ánh sáng chiếu đến đâu, đều được phụ nữ sùng bái.

Nếu không phải vì anh không có hứng thú với giới giải trí, nếu không anh đã sớm trở thành ngôi sao điện ảnh. (Kat: Tổ Đức này, anh không thấy mỗi cổ à, cúi đầu xuống chút đi.)

“Thực xin lỗi, cho tôi đi qua.”

Khi anh ra khỏi thang máy, còn có thể cảm giác được sau lưng những ánh mắt lưu luyến không rời.

Đối với phụ nữ, mọi việc anh làm cơ hồ đều thuận lợi, mặc kệ cho dù đó có là người trực tổng đài.

“Tổng giám đốc, buổi sáng an lành.”

Hoặc là mỗi ngày những nữ nhân viên văn phòng đều cố gắng vào gặp anh một lần.

“Buổi sáng tốt lành, tổng giám đốc.”

Cùng với việc anh tán tỉnh thư kí.

“Tổng giám đốc, hôm nay anh muốn uống cà phê hay là trà thảo mộc?”

“Trà thảo mộc?” Vương Tổ Đức tò mò ngược mắt lên, đánh giá thư kí xinh đẹp khiêu gợi trước mắt – váy ngắn bao bọc lấy cặp mông căng tròn, một cặp đùi thon thả mười phần hoàn mỹ, có được vòng một 34D (Pup: thực ra nó nói thô hơn nhưng do mặt Pup quá mỏng nên không dám nói ra, đành dùng từ đồng nghĩa=.), cùng với vòng eo nhỏ, lưng linh có hứng thú, thướt tha nhiều vẻ, ngoại trừ việc ngày ngày đều trình diễn trang phục cho anh xem, còn có thể chuẩn bị những câu nói quan tâm lấy lòng anh.

“Ngài công tác bận rộn, luôn uống cà phê để nâng cao tinh thần đối với thân thể không tốt, cho nên em hôm nay đã chuẩn bị vài loại trà thảo mộc tốt cho sức khỏe, phối hợp với phương pháp dưỡng sinh đương thời.”

“Ừ, có phải tôi nghe nhầm, em vừa rồi nói chuẩn bị vài loại?”

“Đúng vậy, có trà bạc hà nâng cao tinh thần, trà cầu kỷ giả trừ mệt nhọc, trà thảo huân y thả lỏng tinh thần, trà mật gừng giải đau đầu say rượu, trà hoa hồng tốt cho làn da, tổng giám đốc muốn uống loại nào?” (Pup: ối mẹ ơi, uống hết ngần ấy chắc đi chầu Diêm Vương sớm 0.0; @Kat: =.=! Uống từng loại mà, ai mà uống hết một lúc!)

Nụ cười của anh càng thêm anh tuần mê người.

“Những công năng tốt cho sức khỏe đó, văn phòng chúng ta sớm đã có.”

Thư ký cùng những nữ nhân viên khác đều tỏ vẻ mặt khó hiểu, tò mò nhìn tổng giám đốc.

“Sớm đã có?”

Kỳ quái, ở đâu a? Vì sao các cô không biết?

Vương Tổ Đức không nhanh không chậm, phong độ chỉ vào từng người.

“Muốn giải trừ mệt nhọc, tìm Phương Phương dịu dàng; Giải trừ say rượu đau đầu, tìm Lily đáng yêu mê người; Dưỡng sắc đẹp, tìm An An hài hước; Về phần bảo trì thanh xuân, đương nhiên là tìm thư kí Xảo Xảo thông minh lanh lợi, ngoài xinh đẹp, làm việc năng lực cũng tốt, còn giúp ta có nhiều niềm vui.” (Pup: bộ ông đang nuôi thú cưng à?)

“A – ghét quá –”

“Tổng giám đốc dám trêu đùa chúng tôi công khai.”

“Tổng giám đốc đem chúng tôi ra làm trà dưỡng sinh.”

“Chúng tôi ở nơi này không phải để biến thành trà đường sinh chứ?”

“Chính là vậy! Ha ha ha –”

Cùng với cách nói chớ của anh là nơi tốt cho sức khỏe, còn có người nói chớ của anh như chốn hậu cung, mỗi vị nữ nhân viên đều đến đúng giờ, hơn nữa tài năng đặc sắc, đương nhiên rồi, anh cũng không phải là chỉ nhìn diện mạo rồi thuê những người ngốc nghếch, anh rất chú trọng năng lực của nhân viên, chỉ là trùng hợp những người anh thuê đều là những người có bộ dạng xinh đẹp mà thôi. Anh cũng rất chú trọng không khí làm việc, không khí tốt, tâm tình cũng sẽ tốt; Tâm tình tốt, làm việc hiệu suất sẽ cao; Hiệu suất cao, công trạng sẽ cao; Công trạng cao, công ty mới có thể kiếm tiền; Lão bản kiếm tiền, nhân viên cũng sẽ tăng lương.

Hơn nữa, nữ nhân viên xinh đẹp sẽ khiến những nhân viên nam có tinh thần, nhìn những nam nhân viên này, chưa từng có một nhân viên nào về sớm hay đến muộn hết.

“Tổng giám đốc, còn có một thứ có thể nâng cao tinh thần nữa mà anh chưa nói đến đâu.” Thư ký nhắc anh, mọi người trong nhóm đều phụ họa.

“Đúng rồi, đúng rồi, còn tác dụng nâng cao tinh thần tỉnh táo đầu óc đâu?”

“Này chỉ còn nâng cao tinh thần tỉnh táo đầu óc nữa thôi.....” Đối mặt với vẻ mặt mong chờ của những nữ nhân viên, anh làm ra vẻ tự hỏi mình, nhìn xem nên phù hợp với ai, tình huống này, giống như là bộ dáng của vua đang được các phi tần vây quanh chờ đợi.

“Vương – Tổ – Đức –”

Một tiếng gầm giận dữ truyền đến, làm đông lại không khí vốn đang hòa hợp, sát khí kéo đến, vẻ mặt tươi cười của anh như tan thành mây khói, sắc mặt như mùa thu khô mộc, tâm tình càng như mùa đông băng tuyết.

Mới sáng sớm mà trong văn phòng đã có tiếng như sấm đánh quỳ kêu, người còn chưa xuất hiện, âm thanh đã vang đến, hơn nữa còn vang lên tiếng bước chân, không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng được người đó thô lỗ như thế nào.

Có thể không cần nể nang gọi hẳn cả họ tên anh ra, trong cả công ty ngoài cô ta ra còn ai khác nữa?

“Nâng cao tinh thần tỉnh táo đầu óc” phó tổng giám đốc Lâm Thực Huệ. Vừa nghe đến tiếng của phó tổng, hiểu được xui xẻo đang đến mọi nhân viên ai nấy đều trở về chỗ của mình, gõ gõ bàn phím, viết này nọ viết này nọ, xem số liệu xem số liệu, ngay cả thư ký cũng thông minh vọt đi giả vờ bận rộn.

Trên đời này duy nhất có thể khiến cho Vương Tổ Đức trong ba giây cơ thể co rút hết lại, đại khái chỉ có Lâm Thực Huệ, lại còn có cá tính như đàn ông, đồng thời cũng là tha sự vụ sở phía đối tác.

Lâm Thực Huệ tướng mạo bình thường, mặc chiếc áo sơ mi trông không hề có đường cong, cùng với cái loại quần không thể nhìn ra là quần bò hay là gì, trên chân là đôi giày vạn năm không thay đổi, trên đầu là cái đuôi ngựa buộc tùy tiện, trên mặt là chiếc kính mắt năm độ, đi trên đường mà luôn như đi hành quân, nổi giận dùng dùng xuyên qua toàn bộ văn phòng.

Cá tính cô thẳng thắn, nói chuyện không thích quanh co lòng vòng, là người phụ nữ tiêu chuẩn, cũng là người mà đàn ông tối kiêu kị trên thương trường.

Toàn trong văn phòng, có mỗi cô đối Vương Tổ Đức anh tuần thờ ơ, miễn nhiệm đối với dòng điện của anh, chỉ có một bụng đầy tức tối.

“Vương Tổ Đức! Anh giải thích cho tôi!” Cô thở phì phì tiến đến chỗ Vương Tổ Đức. Đối mặt Lâm Thực Huệ, anh đã sớm có toàn bộ tinh thần đề phòng, trận địa sẵn sàng đón quân địch, ngay cả ánh mắt đều trở nên sắc bén, như là đang chuẩn bị chiến đấu với bò tót, chỉ kém không cầm trên tay mảnh vải màu đỏ để đón đầu bò tót mà thôi. “Sáng tinh mơ, không cần ở trong công ty hô to gọi nhỏ.” Anh nghiêng răng nhả từng chữ.

Lâm Thực Huệ cũng không khách khí phản bác hẳn: “Tôi chỉ có đối mặt với người đàn độn mới hô to gọi nhỏ.”

Ánh mắt anh tuấn bắn ra sát khí: “Cô nói cái gì?”

“Nhìn xem anh làm cái gì này, kiện hàng hóa của mùa xuân năm tới, vì sao thay đổi chuyển sang hợp tác với Hán Thương lại không cho tôi biết!”

Thì ra là vì chuyện ấy, anh lấy lại quyền lực của giám đốc, thấp thỏm mở miệng: “Chu thư ký.”

Thư ký Chu Xảo Tinh vừa nghe đến tổng giám đốc kêu to, lập tức lên tiếng trả lời lại đây.

“Vâng, tổng giám đốc.”

“Chuyển sang hợp tác với bên Hán Thương, không phải đã giao cho phó tổng sao?”

Thư ký cung kính trả lời: “Em đã làm theo lời tổng giám đốc, ngày hôm qua đã đặt nó ở trên bàn phó tổng.”

Lâm Thực Huệ tức giận đến mắng to: “Tôi hỏi là trước đó, không phải sau, anh thật dần dộn a!”

Vương Tổ Đức lịch thiệp cũng bị nổi tức giận lấn áp. “Tôi dần dộn ở chỗ nào? Bất quá chính là đổi sang hợp tác với Hán Thương, có như vậy mà tức giận sao? Cô nói rõ cho tôi!”

“Chính anh mới phải nói rõ cho tôi, vì sao lại đổi ý sang hợp tác với Hán Thương, đổi sang một công ty mà chúng ta chưa nghe nói bao giờ? Chuyện lớn như vậy sao anh không thương lượng với tôi?!”

“Bởi vì giá cả so với công ty cũ hấp dẫn hơn, đủ để tiết kiệm 30%, thu lợi rất cao.” “Công ty này không có tiếng tốt, anh có biết hay không!” “Tôi hỏi qua, thanh danh của bộ họ không có gì cả.”

“Hỏi giám đốc Triệu đúng hay không?”

“Sao cô biết?”

“Bởi vì giám đốc Triệu là cổ đông duy nhất của công ty này, anh nên nhìn đi.” Cô đem tất cả số liệu quảng trước mặt Vương Tổ Đức, trên đó hiện ra chứng cứ chứng minh lời cô.

Vương Tổ Đức ký kinh ngạc lại không dám tin nhìn chằm chằm tư liệu, ngạc nhiên ngoài ý muốn. “Làm sao có thể?”

“Đương nhiên là có khả năng, thương trường như chiến trường, người ta biết anh là tân binh, anh rất dễ bị lừa!”

Vương Tổ Đức nghe xong sắc mặt từ đỏ chuyển sang trắng, Lâm Thực Huệ thật sự rất không để cho anh giữ mặt mũi, dám ở trước mặt mọi người hạ nhục anh, nếu anh không cố gắng sống chết để gìn giữ mặt mũi, về sau ở trước mặt nhân viên làm sao còn thể diện nữa? “Cô nói công ty này danh dự không tốt, chứng cứ đâu?”

Không nói vô nghĩa, Lâm Thực Huệ lại ném một bản số liệu khác cho anh, anh vừa cầm lên đã thấy, trong lòng nhận ra, hóa ra Lâm Thực Huệ cho anh xem một bài báo, mà kỳ thật bài báo này trước anh đã xem qua.

Khóe miệng đang cứng nhắc bỗng nhếch lên một nụ cười “Tôi còn tưởng cái gì, thì ra là bài báo này, tôi đã sớm biết.”

“Đã biết sao anh còn hợp tác với bọn họ?”

“Tôi chẳng những biết, mà còn biết tin này đáng không thật, trên thực tế, đó là do một nhân viên trong công ty bọn họ cố tình đưa lên thông tốt về công ty, hoàn toàn không phải giống như bài báo nói.”

“Lại là giám đốc Triệu nói cho anh?”

“Đương nhiên không phải, tôi cũng có phương pháp điều tra của tôi.”

“Cho dù điều đó có rất nhiều nguyên nhân, chúng ta chưa từng cùng công ty này hợp tác, tùy tiện đem toàn bộ sản phẩm giao cho công ty này thật sự rất nguy hiểm, vạn nhất xảy ra vấn đề thì làm sao bây giờ? Anh có nghĩ tới như vậy ngược lại lợi nhuận không nhiều, tổn thất lại lớn hơn nữa hay không?”

“Cô đã quá lo lắng rồi!”

“Tôi lo nhiều bởi anh suy nghĩ không chu toàn!”

Hai người gay gắt tranh luận, ai cũng không nhường ai, cũng không phải lần đầu tiên bọn họ khắc khẩu như vậy, những người khác đã sớm tập mãi thành thói quen.

Tổng giám đốc cùng phó tổng, hai người sau ba ngày lại âm ỹ, năm ngày là đại âm ỹ, hai người là phía đối tác, đều là sếp lớn của công ty.

Lâm Thực Huệ, hai mươi lăm tuổi, tuổi heo, thông minh đa tài, quyền uy áp chúng, tiền tài rộng mở, phú quý song toàn, chí khí như trượng phu, là một nữ nhân hào kiệt.

Nói trắng ra, cùng cô cãi nhau, phải trang bị võ trang hạng nặng. Vương Tổ Đức ở trước mặt phụ nữ là thân sĩ, nhưng ở trước mặt Lâm Thực Huệ lại là võ sĩ, đối mặt với người phụ nữ này, anh thế nào cũng không thể biểu hiện ra phong độ của một thân sĩ.

“Tôi quyết định là đúng!”

“Muốn hợp tác cũng chỉ có thể cho bọn họ 20% , còn 80% ta sẽ hợp tác cùng công ty khác!”

“Như vậy sao được? Tôi đã cùng đối tác bàn bạc kĩ lắm!”

“Muốn thì 20%, nếu không ngay cả 20% đều không có!”

“Cô –”

“Thế nào, đáp ứng 20%, hay vẫn muốn tranh luận cùng tôi?”

Bộ dạng anh tuấn của Vương Tổ Đức đã rơi đi đâu mất, sau khi cãi nhau với người phụ nữ này xong, làm huyết thái dương của anh bắt đầu đau, mà anh thực sự rất chán khi phải cùng người phụ nữ này tranh luận không ngừng.

Anh chán nản vẫy tay: “Quên đi! Tùy cô!”

“Tốt lắm!” Lâm Thực Huệ đạt tới mục đích, cũng không nhiều lời nữa.

Bọn họ hai người đồng thời phần nộ xoay người, đều tự trở về văn phòng của mình, dùng sức đóng cửa lại, nước giếng không phạm nước sông.

Văn phòng im ắng một mảnh tĩnh mịch, một hồi lâu, mới rốt cục có một âm thanh nhỏ.

“Mười trận, thắng bảy, phó tổng thắng.”

Vương Tổ Đức sắc mặt cực xấu, từ lúc ở công ty đến lúc tan tầm vẫn không khá hơn.

“Làm sao vậy, anh có vẻ không vui?”

“Không có việc gì.”

“Là công ty có phiền toái sao? Muốn nói ra không, em sẽ cùng anh giải tỏa?”

“Không có.”

Khẩu khí nghe qua có điểm giống đang giận, khẳng định là oán khí đầy mình, đàn ông tức giận, phụ nữ cần có trách nhiệm giải tỏa

Thích Hải Lệ nhẹ nhàng quỳ trước mặt anh, hai tay đặt trên đùi anh, ngược khuôn mặt xinh đẹp lên, chớp đôi mắt vo tội nhìn anh, làm nũng.

“Thôi đừng phụng phịu nữa, em sợ đấy.

Nhìn bạn gái đáng thương cũng không mất đi vẻ quyến rũ trước mặt, Vương Tổ Đức sắc mặt hơi dần ra, nhưng bụng vẫn đầy tức giận.

“Còn không phải cái con người chết tiệt kia.”

“Anh nói cái cô Lâm Thực Huệ?”

Anh hừ một tiếng, ngay cả tên cũng không muốn nghe.

Thích Hải Lệ trong lòng hiểu ra, ôn nhu mở miệng: “Không thích cô ta, có thể đuổi việc cô ta mà?”

Đây đúng là nguyên nhân khiến anh buồn chán.

“Có thể đuổi cô ta thì anh đã sớm làm, chứ không chờ tới bây giờ, vấn đề là hiện tại anh không thể đuổi việc cô ta!”

“Vì sao?”

“Cô ta là do ba mẹ anh đưa vào, anh lần đầu tiên mở công ty, ba mẹ hy vọng anh có thể cùng cô ta kết hôn, nói cô ta năng lực giỏi, đối với chuyện của anh có thể giúp, anh nghĩ cũng là ba mẹ giới thiệu, vì làm cho bọn họ yên tâm, anh đáp ứng, ai biết cô ta giống như đàn ông, tính tình kém, cá tính lại cương ngạnh, anh thật sự là hối hận vì đã cho cô ta làm phía đối tác! Cho dù muốn giải tán, cũng không thể lập tức làm, ít nhất phải chờ tới hết năm nay mới được.”

Ý chính là, anh còn phải chịu đựng cô nửa năm nữa, mới nghĩ vậy thôi đã đau đầu, mỗi ngày đều phải đối mặt với cô ta, chịu đựng tính cách của cô ta.

“Thật đáng thương nha, nghe thế em thấy đau lòng quá! Thôi đừng buồn, lại đây, hãy thoải mái đi.”

Thích Hải Lệ đi ra phía sau anh, đôi bàn tay mềm mại đặt vào vai anh, ôn nhu ấn nhẹ. Thoải mái gân cốt, giúp anh thư giãn.

Anh không có cự tuyệt, nhắm mắt lại hưởng thụ sự hầu hạ của cô, công tác cả một ngày, anh cũng xác thực cần thả lỏng một chút, mà bạn gái ôn nhu săn sóc, luôn biết anh cần cái gì, giống như hiện tại, cô cao tay ấn. Kỹ thuật điều luyện, có thể giúp anh thư giãn.

“Thoải mái không?”

“Ừ.”

Mỗi khi anh không vui, Hải Lệ luôn cố gắng giúp vui vẻ, an ủi anh, được cô hầu hạ có thể khiến anh quên hết phiền muộn.

“Cái gì vậy thơm quá?”

“Anh cuối cùng chú ý tới.” Bên tai lời nói nhẹ giọng nhỏ nhẹ, làm cho người ta nghe xong vui vẻ thoải mái, nhẹ nhàng xuyên qua màng nhĩ anh.

“Em nấu cái gì?”

“Anh đoán đi.”

Ngữ khí mềm nhẹ hàm chứa một chút thần bí, lộ ra cô vì anh chuẩn bị món ngon, muốn cho anh hưởng thụ.

Vương Tổ Đức khóe môi rốt cục cong lên một chút cười, bàn tay to không hề báo động trước cầm trên vai tay mềm, đem cô từ phía sau kéo ra trước.

“A nha.....”

Cô kêu nhỏ một tiếng, ngã vào ngực anh, ngồi trên đầu gối anh, bị anh giữ chặt lấy.

“Nói, là cái gì?”

Khuôn mặt xinh đẹp kia lộ ra vẻ nũng nịu. “Anh đoán đi.” Tiếng nói cũng rất nhẹ nhàng.

Anh cẩn thận cảm nhận, vừa rồi bởi vì suy nghĩ mà không chú ý tới, hiện tại hương vị càng đậm, phảng phất là có cái gì vậy vừa đôn hảo, làm cho hương khí xông ra.

Mắt anh sáng lên, tâm tình biến tốt, liếc mắt đưa tình cùng với người yêu.

“Thơm quá, rốt cuộc là cái gì? Nói mau.” Ôm cô ở bên hông, chạm nhẹ vào phần mẫn cảm nhất của cô, làm cho cô sợ tới mức cầu xin tha thứ.

“Được rồi, em nói, là thịt heo kho tàu.” (Kat: món này nấu rất công phu, thịt heo được thái miếng to, cột chắc lại, ninh trong nồi đất để thấm gia vị)

“Em nấu?”

“Lần trước chúng ta đi ăn, anh nói là anh thích ăn thịt kho tàu, cho nên người ta phải đi học.”

“Em đi học?”

“Đúng vậy.”

Vương Tổ Đức trong lòng thập phần cảm động, nhẹ nhàng vỗ về lên mặt cô, nhìn dung nhan xinh đẹp của cô.

“Làm sao vậy?”

“Vương Tổ Đức anh rất cục là có đức gì, lại có thể được giao cho đại nữ nhân như em, chẳng những nhân bộ dạng xinh đẹp, cá tính lại ôn nhu đáng yêu, còn rất tài hoa, có theo giúp anh chơi bóng, trù nghệ hảo, lại thực hiện tuệ, đi đâu mà tìm mỹ nhân giống em bây giờ?”

Cô nhăn mặt, yêu kiều liếc hần liếc mắt một cái.

“Hỏi đàn ông các anh nha, đàn ông các anh chẳng phải đều thích phụ nữ vào bếp sao, ra khỏi phòng lại còn phải hầu hạ các anh.”

“Như vậy không phải rất tội nghiệp em sao? Anh áy náy nha, em không cần phải mệt như vậy.”

“Phải không? Sao không nói sớm, về sau em sẽ không nấu cho anh ăn, không giúp anh rót nước đưa trà, không giúp anh xoa bóp. Mà cũng không hề từ đầu đến chân hầu hạ anh thư thư phục phục.” Vừa nói còn một bên muốn ránh ra khỏi lòng anh, Vương Tổ Đức đương nhiên không chịu, một phen lại đem nàng kéo trở về, hơi thở nóng rực lưu luyến trên khuôn mặt non mịn của cô.

“Nói vậy, anh thà rằng khiến em đau lòng một chút, bởi vì anh rất thích em hầu hạ anh.”

Hai người đùa giỡn cười nói, môi của anh điểm nhẹ lên cái miệng nhỏ nhắn thơm tho của cô, tuy rằng anh không mang nặng tính cách chủ nghĩa đàn ông, nhưng trong thân thể luôn tồn tại tế bào chinh phục, thích cảm thấy cô thần phục dưới nụ hôn của mình, vì bị anh hôn mà phát ra tiếng rên rỉ mỏng manh.

Người phụ nữ đáng yêu như vậy, khi cần ôn nhu thì ôn nhu, nên làm nũng thì sẽ làm nũng, hiểu rõ cá tính của đàn ông, ra vào phòng bếp vì người đàn ông của mình, người phụ nữ như vậy, đàn ông nào không thương?

Có được người phụ nữ xinh đẹp, ôn nhu lại tài hoa như vậy, anh thật sự là người đàn ông may mắn hơn so với những người đàn ông khác.

Về phần người phụ nữ như đàn ông kia, trước hết anh nên nhẫn nại một chút, tìm được cơ hội, nhất định anh phải cùng với cô ta giải tán hiệp ước công ty.

2. Chương 02

Ngọn đèn nhiều màu muôn sắc, những vũ khúc thật náo nhiệt, tại pub này ngay cả nói chuyện cũng thật khó khăn, đây là nơi những khi rảnh rỗi Vương Tổ Đức thường đến tiêu khiển nhất.

Anh cùng vài người bạn học khi du học nước ngoài, thường đi vào hộp đêm nổi tiếng nhất ở Đài Bắc này vui chơi.

Bốn phía những cô em trẻ tuổi ăn mặc nóng bỏng lại đẹp mắt, anh ngồi tại khu vực ghế sofa dành cho những kẻ có tiền, cùng nhóm bạn hữu uống rượu, nhìn ra sàn nhảy nơi những chàng trai cô gái đang cố gắng phô diễn kỹ thuật.

“Tôi hiện tại đang làm việc ở khách sạn của cha tôi, vốn nghĩ đến ngay từ đầu có thể được làm quản lý, ai biết ông lại muốn tôi bắt đầu từ việc thấp nhất, ngay cả bồn cầu tôi cũng phải chà rửa, quả thực nôn chết tôi!”

“Không thể nào? Cậu thật sự đi chà rửa bồn cầu?”

“Lừa cậu làm gì! Ông già của tôi chẳng những muốn tôi chà rửa bồn cầu, còn phải mỗi ngày kiểm tra toilet khách sạn ba lần, thật không rõ tôi học cái bằng thạc sĩ trở về làm cái gì?”

Mọi người cười không ngừng, mười mấy người ngồi ở khu vực sofa của pub, có nam có nữ, có cả Vương Tổ Đức trong đó.

Sinh ra trong gia đình thượng lưu, có học cũng học trường quý tộc, tốt nghiệp trung học sẽ đưa ra ngoại quốc du học, kết giao bằng hữu tự nhiên cũng đến từ xã hội thượng lưu.

Bọn họ là một đám cậu ấm, cô chiêu có tiền, thường tụ tập ở những nơi xa xỉ thế này là lẽ đương nhiên.

“Tôi mới thăm, ông già của tôi hiện tại đang huấn luyện tôi một cách quái quỷ, triển khai kế hoạch giao tiếp trong mười năm, tôi mỗi ngày đều xem một đồng báo tổng hợp, tan tầm còn không thể nghỉ ngơi, mỗi ngày làm việc đến tận mười giờ, xem ra khẳng định tôi sắp bị ông già tôi biến thành đũa ngọc.”

“Vẫn luôn là Tổ Đức may mắn nhất, chính mình thành lập một công ty, có thể làm những chuyện mình muốn.”

“Cũng không phải, chỉ là vận khí của tôi đối với các cậu có phần tốt hơn mà thôi, ba của tôi thật sự tinh quái, tìm một người làm đối tác của tôi. Trên thực tế là phái người phụ nữ đó tới giám sát tôi.”

“Phụ nữ?”

Những cậu ấm cô chiêu khác nghe đến đó không khỏi tò mò, đều hỏi.

“Bề ngoài trông thế nào?”

“Già hay trẻ?”

“Xinh đẹp không?”

“Ờ, là người phụ nữ như đàn ông.” Anh đem tình hình đại khái nói cho bọn họ nghe, ai nấy đều muốn phun mật vàng, mật vàng của anh đã từng phun ra cũng không kém bọn họ nha.

“Nghe qua hình như là người phụ nữ quật cường có năng lực, nên sẽ không phải là do người lớn sắp đặt, tương lai muốn gả cho cậu làm con dâu họ đó chứ?”

Bọn họ cùng đoán như vậy cũng là có nguyên nhân, bởi vì ở xã hội trung thượng lưu, không phải ai cũng nghĩ sẽ chọn con dâu có gia thế bối cảnh tốt hoặc là bộ dạng xinh đẹp, cũng có người có khuynh hướng tìm người có năng lực trợ giúp người thừa kế của mình, tiếp tục vì công ty bán mạng làm việc, nhất là các gia tộc có công ty lớn, có một số lão bản vì duy trì gia nghiệp khổng lồ, ở xí nghiệp tìm kiếm nhân tài vĩ đại, để con họ cưới một người phụ nữ mạnh mẽ, chẳng những bao ăn bao ở làm không công, còn không lãng phí tiền lương, tính toán tỉ mỉ an bài.

Vương Tổ Đức vừa nghe đến lời này, khuôn mặt tuần tú liền nhăn nhó.

“Đừng nói giỡn, tôi làm sao có thể cưới một người như ‘Đàn ông’? Cho dù cầm dao kề cổ tôi, tôi cũng liều chết không theo!”

Cho dù chỉ là vui đùa, anh cũng không thể nào chịu được người khác đem Lâm Thực Huệ cùng anh ghép đôi, nghĩ đến hình ảnh chính mình cùng người phụ nữ nam tính kia yêu thương ôm ấp, anh liền cảm thấy toàn thân không thoải mái, khuôn mặt tuần tú cũng trầm xuống.

“Hả? Hoá ra cũng có người có thể làm cho Vương công tử kích động như vậy? Còn nói người ta là ‘Đàn ông’? Đối phương thật sự tệ như vậy sao?”

Vương Tổ Đức không nói gì, bởi vì biểu hiện lạnh lùng đến thấu xương kia chính là câu trả lời. Bọn họ của anh cười to giúp anh trả lời về cô tình nhân đầu mặt kia, nói cho đám người kia biết Tổ Đức đối với người

phụ nữ nam tính kêu Lâm Thục Huệ kia có bao nhiêu tình ý, chuyện này bọn họ trong lúc rảnh rỗi nhàm chán đem ra chê cười thật lâu.

Có người nghe xong chặc chặc lấy làm kỳ lạ. “Lần đầu tiên thấy Tổ Đức chán ghét một cô gái như vậy, làm cho tôi tò mò hơn, thật muốn gặp cô ấy.”

Về mặt Vương Tổ Đức lạnh lùng nghiêm túc nói: “Muốn gặp cô ta không đơn giản sao, người đi vườn bách thú xem hổ sẽ gặp được.”

Trừ bỏ anh, những người khác nghe thấy đều cười như điên dại, những lời này mặc dù có điểm độc miệng, nhưng cũng là sự thật, Vương Tổ Đức thật sự cảm thấy chính bản thân mình cùng hổ cộng tác, nghĩ đến liền đau đầu.

Đã gần bốn giờ sáng, anh cảm thấy thật mệt mỏi, cùng đám bạn bè đàn đúm gần như thức trắng cả đêm.

“Tôi phải đi rồi, các cậu tiếp tục tán gẫu đi.”

“A, sớm như vậy đã muốn đi?”

Vương Tổ Đức cố ý nói: “Tôi hiện tại làm lão bản, muốn củng cố sự nghiệp, cuộc sống không thể rất thoải mái, không giống các người chui toilet hoặc là làm tiểu viên chức, có thể thức cả đêm không ngủ, thực làm cho người ta hâm mộ.”

Cố ý mỉa mai đám bạn xong anh liền chuồn ra sau pub, anh gọi người phục vụ lái xe đến cho anh, hào phóng thanh toán tiền bo, chiếc xe thể thao đắt tiền của anh trên đường hướng về nhà.

Rạng sáng hơn bốn giờ, trời còn mập mờ tối, trên đường hình như không thấy chiếc xe nào, càng không có người đi đường.

Anh lái xe luôn luôn rất nhanh, nhất là đêm khuya cơ hồ không có xe cùng người đi lại trên đường lớn, không kiêng nể gì nhấn ga, mấy hóa đơn phạt anh vượt quá tốc độ anh vốn không để trong mắt.

Di động vào lúc này vang lên, anh lưu loát bắt máy, bên kia truyền đến giọng nói ngọt ngào của bạn gái anh.

“Còn ở pub sao?”

“Đang ở trên đường về nhà, sao em còn chưa ngủ?”

“Đã muốn ngủ.”

“Nếu buồn ngủ như thế sao còn gọi cho anh, nhớ anh vậy sao?”

“Sẽ không.”

“Phải không? Vậy anh sẽ không đến chỗ em.”

“Thật tốt quá, em có thể yên tâm cõi sạch mà ngủ, không cần lo lắng có người xông tới.”

“Sao lại thế được? Anh phải đến bảo vệ em, miễn cho có người nhìn lên dáng người xinh đẹp của bạn gái anh.”

Anh một bên cùng bạn gái liếc mắt đưa tình, một bên một tay nắm tay lái rẽ ở đường nhỏ phía trước, vì phô trương kỹ thuật điều khiển xe của anh, nên dù ở đường nhỏ tốc độ xe cũng không giảm bớt, thẳng đến phía trước có cái bóng đen đột nhiên xông ra, làm anh giật mình, lập tức khẩn cấp thắng gấp, nhưng vẫn chậm một giây, anh cảm giác được xe đã đụng vào bóng đen nọ, cảm thấy hoảng hốt.

Vương Tổ Đức chạy nhanh xuống xe xem, khi anh nhìn thấy bóng đen bị đụng vào là một con chó, cả người nhất thời nhẹ nhõm thở dài một hơi.

May mắn là một con chó, anh thì ào ào tự nói, khi đang muốn trở về xe, bên cạnh truyền đến một giọng nói già nua: “Người trẻ tuổi, cậu nghĩ như vậy là có thể đi rồi sao?”

Vương Tổ Đức giật mình sững sờ, hướng nơi phát ra âm thanh khi nãy, lúc này mới chú ý tới thì ra bên đường có một cụ già đang đứng, cụ già này mặc đồ đơn sơ cũ nát, tóc hoa râm, trên mặt tràn đầy nếp nhăn, thân hình thấp bé, còn còng lưng, cầm trên tay một cây gậy, thoạt nhìn có vẻ đã chín mươi.

Anh nhìn cụ già, rồi nhìn lại con chó nằm trên mặt đất, sau đó lại hoài nghi nhìn về phía cụ già.

“Đây là chó của ông?”

“Nó là bạn của lão, cậu tăng tốc độ, đừng vào bạn của lão.”

Bạn bè?

Vương Tổ Đức không phải ngu ngốc, con chó kia không có mang dây xích, nhìn sơ cũng biết là một con chó hoang, mà cụ già này nhìn như là kẻ lang thang, nói không chừng là nhìn thấy thấy chiếc xe đắt tiền của anh, cho nên nhất thời nổi lòng tham muốn gạt tiền, anh sẽ không mắc mưu đâu!

Xã hội này kẻ xấu nhiều lắm, nhất là nhìn thấy người giàu sang lái xe đắt tiền như anh.

“Bạn của ông?” Anh không biết nên khóc hay nên cười hỏi.

“Cậu đừng bạn tôi, nên có thái độ thế nào?”

Nghe nói như thế, anh lập tức khẳng định đối phương quả nhiên là thừa cơ lừa gạt tiền, điều này làm cho tâm tư anh thấy ghê tởm, thái độ cũng không còn khách khí như trước.

“Nếu ông không thể chứng minh ông là chủ nhân của nó, sẽ không thể yêu cầu tôi bồi thường.”

Đôi mắt già nua của cụ già chăm chú dõi theo anh, lão tuy rằng tuổi đã cao, nhưng hai mắt lại sáng ngời có thần, đặc biệt sáng ngời.

“Người trẻ tuổi, cậu chẳng lẽ ngay cả một tiếng xin lỗi cũng không nói được sao?”

“Nếu tôi muốn nói, cũng sẽ nói với chủ nhân chân chính của con chó này, đây là con chó hoang, không có chủ nhân?”

Nếu không bởi vì thật sự đã khuya, nếu không bởi vì anh mệt chết đi được, có lẽ với tính cảnh giác thường ngày của anh, sẽ không xem nhẹ cụ già không chút tầm thường này, có thể nhận thấy được trên người lão phát ra một cỗ khí chất bất phàm.

“Cậu nên hướng bạn lão xin lỗi.” Cụ già nói.

Vương Tổ Đức nhú mày, cụ già rồi hơi này thật thích xen vào chuyện người khác, anh không nghĩ sẽ lãng phí thời gian, thậm chí phải nhanh thoát khỏi cụ già này, đâm chết con chó không phải anh tình nguyện, anh không phải cố ý, nhưng việc này cũng đã xảy ra, anh cũng không có biện pháp thay đổi sự thật này, vì thế anh lấy ra bóp da, xuất ra mấy vạn.

“Này tiền đó cho ông, giúp tôi đem con chó này đưa đi hoả táng, niệm niệm kinh đi.”

Dù sao đối phương có ý là đòi tiền, anh nói như ra lệnh cụ già, anh không muốn cùng đối phương so đo, tiền đó coi như là phí bịt miệng đi.

Đem tiền lưu lại xong, anh không hề để ý tới đối phương, trở lại trên xe, mở xe rời đi.

Đối với Vương Tổ Đức mà nói, đây chính là một chuyện ngoài ý muốn, ban đầu định đến nơi ở của bạn gái, nhưng hiện tại lại không có tâm trạng, vì thế anh đem xe chuyển hướng, đi về hướng nhà mình.

Đây là làm sao?

Anh đứng ở trong bóng đêm, nghĩ không ra chính mình đang ở nơi nào, quái gở là anh bị một đám chó hoang vây quanh, càng kỳ quái hơn là đám chó hoang này tất cả đều mở to hai mắt trừng mắt anh.

Trán anh đổ mồ hôi lạnh, không rõ nguyên nhân đám chó hoang kia, vì sao ánh mắt có vẻ cực kỳ oán hận, làm lông tơ anh dựng thẳng lên, da gà nổi lên.

“Ê, tránh ra!” Anh nói với chó hư.

Một con chó anh không sợ, nhưng một đàn chó rất đáng sợ, không thể địch lại chúng, vạn nhất có con chó rằng nanh sắc bén công kích anh, anh sẽ thê thảm lắm, nhưng anh không thể thoát, bởi vì mặc kệ đến chỗ nào, đàn chó này vẫn thủy chung đi theo anh.

“Này! Này! Tránh ra! Các người vì sao muốn vây lấy tôi? Mau tránh ra!”

“Bọn chúng là muốn kháng nghị với cậu.”

“Ai?” Vương Tổ Đức hết nhìn đông tới nhìn tây, kinh ngạc tìm kiếm âm thanh kia từ đâu mà đến. “Là ai đang nói chuyện?”

Lúc này một thân ảnh chậm rãi xuất hiện, đến khi người nọ đi vào chính giữa đàn chó, Vương Tổ Đức mới thấy đối phương rõ ràng, đúng là gã lang thang mình đã cho nằm vạn.

“Sao lại là ông?” Vương Tổ Đức từ hoảng sợ chuyển thành tức giận, không thể ngờ được lão gia hỏa này lại chưa từ bỏ ý định bám lấy anh.

“Bởi vì cậu đâm chết đồng loại của bọn chúng, cho nên bọn chúng rất tức giận.”

Anh ngông cuồng nhìn thẳng cụ già, khoanh tay ngang ngực. “Thật không nghĩ mánh khỏe của tập đoàn lừa bịp có thay đổi, dùng cả chó để gạt tiền, tôi cho ông nằm vạn còn chưa đủ sao? Một khi đã như vậy, ông muốn kháng nghị tốt lắm, có việc gì đến cục cảnh sát nói đi.” Hắn cũng không tin đối phương có gan dám làm loạn tại cục cảnh sát.

Cụ già lắc đầu. “Người trẻ tuổi, cậu thật không biết nhìn người, cũng không hề khiêm tốn, trên đời này mỗi một loại sinh mệnh đều đáng giá chúng ta phải thận trọng đối đãi, cho dù là một con bướm, một con giun, hoặc là một con chó, sinh mệnh đều quan trọng giống cậu, cậu phải tôn trọng.”

Vương Tổ Đức không cam lòng nhìn cụ già này dựa vào đâu mà dạy dỗ anh, thản nhiên đem anh cùng con trùn, cùng chó so sánh ngang hàng? Thế này cũng quá khoa trương đi.

“Ông nói đủ chưa, tiền tôi đã đưa rồi ông còn muốn thế nào?”

“Trên đời này có rất nhiều việc cậu không tưởng tượng được, tôi vốn nghĩ cho cậu một cơ hội xin lỗi, nhưng mà hiện tại xem ra không cho cậu một chút giáo huấn, cậu sẽ không hiểu được.”

“Tôi lười nghe ông nói vô nghĩa, mau gọi chó của ông tránh ra, nếu không tôi kiện ông đe dọa người khác.” Anh vừa nói, một bên vội vàng xua chó, nhưng đám chó không những không đi, còn dần dần tới gần anh, hơn nữa phát ra tiếng gầm gừ khàn khàn uy hiếp, làm cho trong lòng anh cảm thấy không ổn, không tự chủ được lùi ra sau vài bước.

Đột nhiên, một con chó hoang đột nhiên nhào đến phía anh, một con lại một con ào ào thay nhau ủa đến, nhào lên, anh gào to, nghĩ rằng xong rồi, anh-Vương Tổ Đức sẽ bị chó cắn đã chết!

Không! Anh không muốn bị chó hoang xé thành nhiều mảnh nhỏ, anh phải chống cự, cứu mạng a.

“Aaa!” Một tiếng hét to, Vương Tổ Đức sợ tới mức cả người nhảy dựng lên, miệng mở to thở hồng hộc, hoảng sợ nhìn về phía trước.

Không thấy mấy con chó, không thấy cụ già, không gian mù mịt cũng không thấy.

Anh ngồi ở trên giường, trừng mắt đăm đăm nhìn quanh bốn phía, rõ ràng phát hiện đây là phòng chính mình, thật vất vả mới hoàn hồn, anh giật mình bừng tỉnh, thì ra chỉ là cơn ác mộng.

Là mơ! Thật tốt quá! Quan tâm ác mộng kia làm gì, chỉ cần không phải là thật thì tốt rồi.

Anh đã nói rồi, Vương Tổ Đức anh tổ tiên có đức, phước lớn mạng lớn, làm sao có thể bị chó hoang xé xác? Nhưng sao loại ác mộng này cũng có vài điểm chân thật nha? Nghe một chút xem tìm anh đập lớn tiếng như thế nào.

Vương Tổ Đức nhẹ nhàng thở ra, đại khái là vì đêm qua đâm chết một con chó, cho nên mới gặp cơn ác mộng kỳ quái này, xem người anh đã tuôn biết bao nhiêu hôi lạnh.

Hiện tại mấy giờ? Mặt trời chưa mọc sao? Nếu không đồ đạc của anh thoát nhìn sao toàn màu đen thế này? (BN: chó bị mù màu a)

Anh khẽ gõ đầu, nghĩ rằng đại khái là vừa tỉnh ngủ nên vậy, tính đi đến phòng tắm mở nước lạnh tắm, làm cho chính mình thả lỏng một chút, bất quá anh vừa nhảy xuống giường, cả người liền ngất đi.

Anh trừng mắt nhìn cảnh vật bốn phía, phút chốc cảm thấy kinh ngạc và khó hiểu, anh không nhìn lầm đi? Như thế đồ đạc của anh lại biến thành lớn thế này?

Vì sao tầm nhìn của anh lại biến thấp? Đồ đạc của anh lại biến cao?

Đợi chút, có điểm kỳ quái, cảnh vật đang đập vào mắt anh, hình như không phải do trời còn mịt mờ tối, mà là chúng nó thoát nhìn đều có màu trắng đen? Vì sao a?

Vương Tổ Đức chốc chốc hết nhìn đông tới nhìn tây, cuối cùng tầm mắt rơi xuống đất dừng lại tại chiếc gương to trong phòng, cả người ngây dại, bởi vì gương đang chiếu rọi một con chó nhỏ tầm thường.

Phải chó không?

Anh quay đầu nhìn xung quanh, muốn biết con chó nhỏ kia ở nơi nào? Nhưng mà anh nhìn xung quanh cả buổi cũng chưa thấy con chó nhỏ, sau đó nhớ lại nhìn về cái gương, phát hiện ra chính mình đang nhìn chằm chằm con chó kia, con chó nhỏ tầm thường kia đang dõi theo anh.

Khi anh bước từng bước về phía trước, con chó nhỏ cũng bước về phía trước từng bước, anh nhấc chân, con chó nhỏ cũng nhấc chân, anh lắc đầu, con chó cũng lắc đầu, sau đó, anh cúi đầu nhìn “Tay” của mình, tay không phải tay, mà là chân chó phủ lông, hơn nữa không phải chỉ có tay phủ lông, cả người đều phủ lông.....

Anh kinh ngạc trừng mắt nhìn con chó nhỏ trong gương, hình ảnh con chó kia cũng kinh ngạc trừng anh, động tác không có sai biệt, động tác giống chính anh, phải nói, căn bản chính là anh.

Anh biến thành một con chó nhỏ tầm thường?

Thế giới điên đảo trời rung đất chuyển, hình ảnh của anh trong gương cơ hồ dọa ba hồn bảy vía của anh bay mất!

Anh thật sự biến thành một con chó nhỏ! Má ơi!

Anh dùng chân chó nhỏ ôm lấy đầu, đôi mắt chó sợ tới mức trừng ra tơ máu.

Vì sao khi vừa tỉnh lại, anh từ một người đẹp trai phong độ biến thành một con chó nhỏ tạp chủng a?

Sẽ không! Anh không cần nha! Đây nhất định là ác mộng! Mau tỉnh lại đi! (Kat: chó iu, lại đây ta giúp mi tỉnh lại *tay cầm chày*)

Hàn khí làm một cỗ lạnh buốt dâng lên tới cùng, thậm chí anh còn cắn chân chó của mình, muốn đem chính mình cắn tỉnh.

Đau quá! Trời ạ..... Anh sao lại cảm thấy đau?! Đây có vẻ không phải mơ, đây là sự thật! Hơn nữa, móng của anh còn thừa ra một cái đuôi, đang ngoe nguẩy.

“Trời ạ! Con chó dơ bẩn!”

Một tiếng thét chói tai vang vọng toàn bộ căn phòng, đó là tiếng thét chói tai của mẹ anh, Vương Tổ Đức định kêu một tiếng “Mẹ”, nhưng là anh có kêu lên cũng chỉ là...

“Gâu!” Con mẹ nó tiếng chó sủa.

“Bớ người ta! Có chó chạy vào đây!”

Vương phu nhân điên cuồng la hét, cũng làm cho Vương Tổ Đức hoảng sợ không biết làm sao, khi người khác đã chạy tới, nhìn đến anh đều kinh ngạc, mà ánh mắt bọn họ lại làm cho người ta sợ hãi, đây là những người cùng anh sớm tối ở chung, chỉ biết mỉm cười đối tốt với anh, nay lại dùng ánh mắt chán ghét trừng anh.

Anh càng không thể tin là, ba anh cứ nhiên đang cầm chổi, cũng đồng dạng dùng ánh mắt phần nộ trừng anh, thẳng đến khoảnh khắc cây chổi đánh xuống một cái, anh mới bừng tỉnh, thân thể cứng ngắt cuối cùng cũng dịch chuyển – chạy trốn chết!

“Đồ chó hoang dơ bẩn! Khốn kiếp!”

“Bắt lấy nó!”

“Kêu đội bắt chó đến!”

“Dám làm bẩn thảm nhà tôi, đánh chết nó!”

Tất cả mọi người như là hận không thể dùng chân đem anh đá chết, sợ tới mức anh liều chết né tránh.

“Gâu au ~” Oan uổng a! Tôi là con của các người nha! Đưa con các người yêu thương nhất nha!

Vương Tổ Đức căn bản không có cơ hội giải thích, họ cũng không chấp nhận lời anh giải thích, anh ngoại trừ kêu gâu, chỉ có thể chạy trốn chết thôi, tuy rằng anh biến thành chó, nhưng là nơi này dù sao cũng là nhà anh, địa hình thật sự quen thuộc.

Anh chật vật chạy đông trốn tây, từ cửa sau thoát ra ngoài, thoát khỏi lòng bàn tay của cha mẹ và đám người hầu.

Anh vừa hoảng lại vừa sợ, mù quáng chạy trốn, hoàn toàn không biết sẽ đi về đâu, hiện tại anh biến thành chó, đồng nghĩa không thể trở về nhà, về đó sẽ có kết cục đáng sợ.

Hoảng sợ qua đi anh hoàn hồn, anh rất nhanh nghĩ tới bạn gái Thích Hải Lệ.

Hải Lệ nha! Hải Lệ dịu dàng nha! Cô là người thiện lương nhất thế giới lại hay mềm lòng, hơn nữa cô ấy thực yêu thích động vật nhỏ, khi hai người hẹn hò, Hải Lệ nếu ở trên đường nhìn thấy những con chó hoang, thế nào cũng đỏ hốc mắt, nói bọn chúng thật đáng thương, thậm chí khi nhìn thấy những động vật trên đường bị xe cán chết còn có thể rơi nước mắt.

Nghĩ đến đến Hải Lệ, anh đang tuyệt vọng bỗng tìm thấy hy vọng, vì thế lập tức xuất phát đi tìm cô.

Bởi vì anh hiện tại đang là một con chó nhỏ, không thể lái xe, cũng không cách nào ngồi trên phương tiện giao thông công cộng xe hay đi xe điện ngầm, chỉ có thể dựa vào “bốn chân” của anh, vì thế anh liều mình chạy, cố gắng chạy, sau khi chạy hết bốn giờ, anh rốt cục cũng đến dưới chung cư nhà bạn gái.

Trốn tránh bảo vệ, đi vào thang máy, đi vào căn hộ lầu 8 của Hải Lệ, may mắn ổ khóa sử dụng mật mã, anh chỉ cần đưa vào dãy số là có thể mở cửa ra, anh cố gắng dùng chân chó của mình ấn ấn dãy số, chân chó vừa ngắn lại vừa tròn, không giống như mười ngón tay linh hoạt của người, anh cọ nguẩy một lát, rốt cục dùng móng chân chó ấn dò mã số, cửa mở ra, anh lập tức đi vào bên trong.

Thẳng đến thời gian tan tầm buổi tối, Hải Lệ đáng yêu của anh rốt cục đã trở về.

Nhìn dung nhan dịu dàng xinh đẹp kia một lúc, anh cơ hồ nước mắt lưng tròng.

“Gâu ầu.....”

Anh ngồi trên sofa, anh dùng biểu tình đáng thương nghênh đón bạn gái anh trở về, nhìn thấy cô giật mình ngây ngốc.

Anh biết cô nhất định sẽ thực kinh ngạc, vì sao trong nhà tự nhiên xuất hiện một con chó nhỏ, không quan hệ, anh nhất định sẽ nghĩ biện pháp giải thích với cô, kỳ thật anh chính là bạn trai Vương Tổ Đức thân yêu của cô, chỉ cần có thể được ở bên cô, anh sẽ có thời gian làm cho cô hiểu được.

Đầu tiên, anh giả bộ đáng thương, đúng rồi, giả vờ chân thọt cũng tốt lắm, như vậy bạn gái anh khẳng định bởi vì anh bị thương mà thu nhận anh, chiêu cố anh.

“ Ặng~~ Ặng~~” Anh cà nhắc cà nhắc bước xuống sofa, lại cà nhắc cà nhắc bước tiêu sái đến trước mặt bạn gái, mở to mắt chó vô tội nhìn cô, tin tưởng rất nhanh sẽ nhìn thấy nước mắt đồng tình của cô, sau đó cô sẽ đau lòng sờ sờ đầu của anh, cho anh ăn này nọ.

Đúng rồi, anh hôm nay chưa có ăn cơm, hơn nữa một đường chạy đến nơi đây, anh đã sớm đói lả.

Nhưng mà, anh đợi chờ cũng không phải bạn gái đồng tình ôn nhu biểu tình, tương phản, bạn gái hai bên khóe miệng dần dần sụp xuống, ánh mắt dần dần trở nên sắc bén.

Ai?

Vương Tổ Đức không khỏi ngây người, nhìn biểu tình lạnh lùng của Hải Lệ lòng anh không khỏi lo lắng hoang mang.

Anh chưa từng thấy Hải Lệ có loại vẻ mặt này, cùng là một gương mặt, đều xinh đẹp giống nhau, nhưng biểu cảm hoàn toàn xa lạ, ánh mắt kia dần dần toát ra lửa giận làm đáy lòng anh dâng lên dự cảm không ổn.

Đột nhiên, một cước hung hăng đá tới, không hề báo trước đá anh qua một bên, đau đến đầu óc choáng váng, thật vất vả mới hoàn hồn, nhìn thấy biểu tình của bạn gái hung tợn hết như người đàn bà chanh chua rống to chửi bới.

“Làm cái gì a! Không nên nha đồ chó chết, cứ nhiên làm dơ sofa của tôi!”

Vương Tổ Đức bị dọa, đến choáng váng, ngây người! Giờ phút này trong lòng khiếp sợ khó có thể hình dung bằng lời.

Anh không thể tin được người phụ nữ giống Mẫu Dạ Xoa trước mắt, lại là Hải Lệ ngày thường dịu dàng khả ái? Trước mắt là một người phụ nữ thô tục đang chửi bới, lại là Hải Lệ luôn nói chuyện nhỏ nhẹ nhàng?

Không, nhất định là ác mộng! Anh sợ rồi, thật sự sợ hãi rồi!

Chiếc giày cao gót ném đến, anh phát huy bản năng động vật đông trốn tây né, những vật linh tinh không ngừng thi nhau ném về phía anh, còn có tiếng rống to của người bạn gái thô lỗ.

Vương Tổ Đức sợ đến mức chết đứng, giật mình thấy có bạo long ở phía sau đang đuổi giết mới hoàn hồn liều sống liều chết trốn, anh thoát khỏi nhà của bạn gái, không quay đầu lại chạy như điên.

Cả đời anh chưa bao giờ thê thảm đến vậy, dùng địa ngục để hình dung cũng không đủ, cho nên anh đến bây giờ vẫn không thể chấp nhận chuyện này là sự thật, nhưng sự thật liền xảy ra trước mắt, anh đã bị biến thành con chó nhỏ không nhà.

Vì sao? Rốt cuộc vì sao anh lại biến thành con chó nhỏ tầm thường? Cho dù phải biến, ít nhất cũng nên biến thành chó chăn cừu có huyết thống Scotland chứ? (Kat: =.=, tới nước này còn chảnh, bó tay!!!)

Càng đáng sợ là mọi vật đều là có màu trắng đen, thì ra chó chỉ có thể nhìn được hai màu sắc này, cuộc đời anh cũng chỉ còn hai màu trắng đen.

“Đi! Cút ngay!”

Ven đường những chủ quán chán ghét đuổi anh đi, không cho phép anh trú dưới mái hiên trước cửa quán.

Anh vừa đói lại vừa mệt, hoàn toàn không hiểu được, vì sao đi đến đâu, cũng bị người khác xua đuổi, anh chưa từng có cảm giác như bây giờ cảm thấy loài người thật đáng sợ, thì ra nhìn từ dưới nhìn lên xem người khác là cảm giác này, cảm thấy mỗi người đều thật cao, thật lớn, thật có cảm giác bị uy hiếp, làm cho sự sợ hãi trong anh liên tục kéo đến, đành phải cố gắng đi về phía ít người.

Anh không có chỗ ở, buổi tối chỉ có thể ở ven đường tìm nơi có thể chắn gió che mưa để ngủ, mặc kệ như thế nào, trước hết ngủ một giấc phục sức rồi nói sau, bởi vì cực kì hoảng sợ cùng hoảng loạn, anh thật sự mệt mỏi quá mệt mỏi.....

“Này, ai cho phép mày ngủ nơi này?”

Vương Tổ Đức kinh ngạc nhảy dựng lên, nghĩ là lại có người nào đuổi anh, nhưng vừa quay đầu lại, không ngờ nhìn thấy một con chó khác.

Con chó này là một con chó mực, ánh mắt hung hăng, vừa bắn lại vừa thối.

“Nè! Mày bị câm điếc sao? Tao hỏi mày có nghe hay không?”

Thì ra là chó mực đang nói chuyện, thì ra anh biến thành chó, cũng có thể nghe hiểu ngôn ngữ của loài chó, hơn nữa, anh còn có thể cùng chó nói chuyện.

“Vì sao tôi không thể ngủ nơi này?”

“Bởi vì nơi này là địa bàn của tao!”

Địa bàn?

Vương Tổ Đức trong lòng dâng lên một cỗ lửa giận, giờ phút này anh vừa đói lại vừa mệt, mọi chuyện kéo đến quá nhanh, làm lòng anh tràn ngập ủy khuất cùng buồn bã và tức giận không chỗ phát tiết, bị người bắt nạt cũng không sao, hiện tại ngay cả con chó cũng muốn bắt nạt anh đến cùng.....

Thật sự là quá đủ rồi!

“Tôi sẽ ngủ nơi này, muốn như thế nào!” Anh không cam lòng yếu thế đáp trả.

“Ah lính mới, sao mày không thử hỏi xem mặt sẹo đen tao lợi hại ra sao, để xem tao dạy dỗ tên không biết trời cao đất rộng như mày như thế nào!”

Không thể tưởng được chó cùng người giống nhau, cũng có chó lưu manh, chó đen mặt sẹo hung hăng lao vào anh, anh lập tức ứng chiến, bất quá chó cắn nhau cùng người đánh nhau không giống nhau, khi anh là người, có thể dùng nắm đấm, có thể dùng chân đá, nhưng mà khi anh biến thành chó, chỉ có thể dùng miệng cắn, dùng chân trước cào đối phương, vấn đề là anh vừa mới biến thành chó, căn bản chưa thích ứng hình dạng chó này, ngay từ đầu liền gục ngã.

“Gâu gâu gâu – gâu gâu gâu –” Vây quanh ở một bên xem náo nhiệt đám chó hoang kêu gào cổ vũ, đàn chó nhón nháo, khiến cho không khí chiến đấu phi thường nóng lên đến cực điểm.

Không thể tưởng được làm một con chó lưu lạc, còn phải cùng con chó khác tranh địa bàn để ngủ, hoá ra chó cắn nhau cũng coi trọng kỹ xảo, anh chưa quen phương thức cắn nhau của chó, rất nhanh liền thua thế, bị chó đen mặt sẹo đè lên, anh ra sức chống cự, nếu chính mình ngay cả chó cũng thua, tương lai làm sao có thể sinh tồn đây?

Không, nói sao đi nữa anh cũng nhất định không khuất phục.

“Có nhận thua hay không?”

“Không chịu thua!”

“Người chán sống rồi tiểu tử!”

Đáng chết! Anh bị cắn cổ, thật sự là đau muốn chết! Anh sẽ chết sao? Không, anh không muốn chết! Không muốn!

“Nguy rồi! Người bắt chó đến! Chạy mau a!”

Vừa nghe đến người bắt chó, trong phút chốc đám chó kia sợ tới mức bốn phía hoảng loạn, ngay cả chó mực mặt sẹo cũng không ngoại lệ, miệng buông lỏng, buông cổ anh ra, lập tức chạy trốn chết!

Nằm trên mặt đất Vương Tổ Đức vội vàng đứng lên, vì thấy đám chó hoang kia vội vàng hét to.

“Chạy mau lên! Bị người bắt chó bắt, chỉ có đường chết nha!”

Cái gì?

Vương Tổ Đức sợ tới mức chạy theo trốn chết, mắt thấy một đám người hướng bọn họ đuổi theo, trên tay còn cầm bộ đồ nghề bắt chó, anh cùng đám chó chạy trốn, dùng bốn chân ngóc nghếch, giống con chó hung tợn kia chạy trốn chết.

3. Chương 03

Tháng năm, liên tục mấy ngày trời mưa to tầm tã.

Lo lắng thời tiết ẩm ướt, làm cho tâm trạng người ta cũng không được vui vẻ.

Lâm Thực Huệ như mọi ngày vội vàng xử lý nhanh việc công ty, cho dù đến chín giờ tối, cô vẫn cố gắng ở trong văn phòng tầng ca.

Thân là người phụ trách duy nhất ở công ty, cô có trách nhiệm làm cho công ty hoạt động bình thường, nhất là khi một người khác vô cớ tự dưng mất tích, cô lại càng đắm đầu vào làm việc.

Cô đứng ở sau tấm kính trong phòng làm việc, trầm tư nhìn thành phố chìm dần trong bóng đêm.

“Phó tổng, cà phê.”

Lúc này Lâm Thực Huệ mới hồi phục tinh thần, quay đầu nhìn phía Chu thư ký, cầm lấy cốc cà phê cô đưa, hỏi: “Sau giờ còn chưa tan tầm?”

Chu thư ký cười nói: “Phó tổng cũng chưa tan tầm nha.”

Lâm Thực Huệ nhìn cô, thở dài, chỉ chốc lát sau lại phần nộ mắng to nói: “Tên kia rốt cuộc gặp chuyện gì? Mất tích một tuần, hoàn toàn cắt đứt liên lạc, thật bực mình.”

Đã bảy ngày từ sau khi Vương Tổ Đức mất tích, cô cùng ông bà Vương đôn đáo chạy khắp nơi đi tìm, bọn họ đã gọi điện thoại hết cho những người quen Vương Tổ Đức, cuối cùng thật sự tìm không ra mới đến cảnh sát báo án, bởi vì không ai gọi đến đòi tiền, cho nên cảnh sát cũng chỉ có thể lấy mất tích dân cư án kiện đến xử lý.

Chuyện Vương Tổ Đức mất tích đến rất bất ngờ, cô lập tức tiếp nhận thay luôn việc của anh, cho nên mới mỗi ngày tăng ca, bận tới mảy mòi mất.

“Hy vọng không xảy ra chuyện gì không may.” Chu thư ký vẻ mặt lo lắng nói.

Lâm Thực Huệ chẳng hề để ý hừ nhẹ. “Tên đó, bộ dạng vẻ mặt cát tướng, phúc lớn mệnh lớn làm gì có chuyện gì.”

Lời này lọt vào tai người khác, sẽ lập tức nghĩ cô không quan tâm đến sự sống chết của Vương Tổ Đức, nhưng Chu thư ký lại không nghĩ như vậy.

“Mọi người đều nghĩ phó tổng ngày ngày chỉ lo việc công ty, nhưng thật ra phó tổng không quan tâm đến mọi người nghĩ gì, vẫn vội vàng tận dụng nhân lực đi tìm tổng giám đốc.”

Lâm Thực Huệ kinh ngạc nhìn phía cô. “Sao cô biết?”

“Em là thư ký nha, cẩn thận là điều kiện phải có, em còn biết, phó tổng luôn mắng tổng giám đốc, nhưng thật sự phó tổng luôn lo lắng cho sự an nguy của tổng giám đốc, chỉ là phó tổng không nói ra mà thôi.”

Lâm Thực Huệ vẫn cố mạnh miệng trả lời: “Cái loại người này cần gì ai lo lắng chứ?”

“Nếu không lo lắng, sao chị lại lấy bút khuấy cà phê?”

Lâm Thực Huệ ngẩn ngơ, cúi đầu nhìn cốc cà phê trên tay, ôi trời, cô thực sự dùng bút khuấy cà phê nha, mà chính mình cứ nhiên hoàn toàn không phát hiện, thật là xấu hổ! Cô xấu hổ đến đỏ cả mặt, lại vẫn phải ra vẻ bình tĩnh buông bút xuống, vậy mà Chu thư ký đã cười đến gập cả bụng, ngay đến chính cô cũng cảm thấy buồn cười.

“Khụ, Chu thư ký.”

“Dạ vâng, phó tổng.” Chu thư ký nhin cười, cung kính đáp lại.

“Thông báo thứ hai họp toàn bộ nhân viên công ty, buổi sáng mười giờ họp.”

“Vâng.”

“Về sau ngoại trừ khi tôi yêu cầu, cô không được ở lại tầng ca.”

“A..... Phó tổng?”

Lâm Thục Huệ lấy lại vẻ uy nghiêm của phó tổng, ra lệnh cho cô: “Cô tăng ca, không chỉ cô mệt, cũng khiến bạn trai cô mệt, tôi không cho phép cô làm như vậy.”

Chu thư ký đầu tiên là sưng sốt, sau đó đỏ mặt.

“Phó tổng..... Chị, sao chị biết?”

“Bởi vì cẩn thận cũng là điều kiện thủ trưởng nên có, bạn trai cô mỗi ngày đều đến đón cô tan tầm, ngoan ngoãn ở trên xe chờ cô, cô tăng ca trễ, anh ta cũng phải chờ lâu, hoàn toàn không oán trách, người con trai tốt như vậy không có nhiều đâu, cô nên quý trọng, đừng dọa người ta chạy mất, mau trở về đi thôi.”

Chu thư ký vừa kinh ngạc lại ngoài ý muốn, chuyện ấy cuối cùng cũng bị phó tổng biết được, bình thường nghĩ phó tổng cầu thả giống đàn ông, không thể tưởng được cô lạnh lùng như vậy, nhưng lại vô cùng quan tâm đến cấp dưới.

“Phó tổng, em không có gì đâu.”

“Cô ngốc, tôi không hi vọng sau khi tổng giám đốc mất tích, ngay cả thư kí cũng phải mệt mỏi. Tôi còn có rất nhiều chuyện cần đến cô, cho nên nhiệm vụ hiện tại của cô là quan tâm đến chính mình, như vậy mới có thể giúp tôi, hiểu chưa?”

Chu thư ký nhìn ánh mắt kiên nghị của phó tổng, phó tổng sẽ không dễ dàng để bị thuyết phục, đồng thời cũng cảm nhận được vẻ mạnh mẽ của cô ấy, là một nhân viên, cô không khỏi cảm thấy kính trọng cùng thông cảm.

“Dạ vâng, phó tổng.”

“Mau trở về đi thôi, hôm nay là cuối tuần, đừng để cho bạn trai chờ lâu.”

Chu thư ký gật đầu, nghe lời quay về bàn mình thu dọn đồ đạc, lúc chuẩn bị đi, vẫn không khỏi nhắc nhở cô.

“Phó tổng cũng nên về sớm đi ạ.”

“Dù sao tôi cũng không có bạn trai, tăng ca không sao cả.”

“Phó tổng, không phải là chị không có bạn trai, mà vì chị luôn tăng ca, cho nên đàn ông mới không có cơ hội, như vậy là không được.”

Lâm Thục Huệ tươi cười dịu dàng, nhẹ giọng trả lời: “Tôi biết.”

Chu thư ký lè lưỡi, cười cá biệt rồi rời đi.

Sau khi Chu thư ký về, Lâm Thục Huệ cong môi lên, buồn cười nhìn cái bút dính cà phê, cùng với cốc cà phê trên tay, lẩm bẩm: “Bạn trai? Mình làm gì có thời gian cho bạn trai chứ, đến nhà cũng ít về, mình ngay cả việc ngủ cũng không có thời gian.” Nghĩ đến Vương Tổ Đức, cô lại hồi phục tâm trạng, nhịn không được nói thầm: “Vương Tổ Đức chết tiệt, anh rút cuộc xảy chuyện gì? Khiến ọi người lo lắng không yên, ai cũng lo cho anh, anh rút cuộc đang ở đâu?” (Pup: ed đến đây tự dừng thấy thương cho Thục Huệ quáT_____T)

Cô quả thật lo lắng Vương Tổ Đức, tuy rằng ngày thường cô cùng Vương Tổ Đức như lửa với nước, nhưng đó là do công việc, hơn nữa nếu cô làm khác, sẽ không công tư phân minh được, Vương Tổ Đức mất tích, cô đương nhiên lo cho an nguy của anh ta, thậm chí còn nhờ bạn bè tìm giúp.

Nhìn ngoài cửa sổ mưa to, mấy ngày liên thời tiết đều như thế khiến con người ta không khỏi buồn chán, nếu mưa không ngừng, người cũng muốn mồi meo theo.

Sau khi uống xong cà phê, cô cài thắt lưng, hôm nay đã xong công việc, vẫn nên về nhà thì hơn, nếu ngay cả cô cũng mệt mỏi như vậy, thì công ty sẽ trông cậy vào ai đây?

Cô cất hết văn kiện vào túi, tắt đèn, rời khỏi công ty, vào thang máy xuống bãi đỗ xe ở tầng hầm, khi cô đang mở cửa xe, đột nhiên nghe thấy mấy tiếng đàn ông ồn ào, không khỏi tò mò nhìn ra phía bên họ, phát hiện ra mấy người quản lý bãi đỗ xe đang cầm đèn pin với gậy gộc, không biết đang làm trò gì.

“Hur! Đi ra đây!” Trong đó một gã quản lý viên kêu to, anh ta đang cầm một cái gậy vọt, khua khua ở dưới gầm xe, không biết là đang khua cái gì?

Lâm Thục Huệ đóng cửa lại, tò mò đi qua hỏi: “Các anh đang làm cái gì vậy?”

“A, Lâm tiểu thư, hôm nay lại tặng ca?”

“Vâng, các anh đang chọc cái gì thế?”

“Có một con chó hoang ở dưới gầm xe. Nó thừa dịp chúng tôi không chú ý lên vào, đã ở bãi đỗ xe này mấy ngày nay rồi.”

“Chó hoang?” Lâm Thục Huệ tò mò cúi xuống xem, quả nhiên thấy một con chó nhỏ, nhưng không thấy rõ hình dáng của nó.

“Con chó này thấy dưới gầm xe có vẻ ẩm áp nên nhất quyết không đi, lại còn ăn vụng đồ ăn của chúng tôi, rồi còn đi tiểu ở đây nữa, khiến nơi này bốc lên mùi hôi thối.”

Một người quản lý khác mắng: “Chó chết kia! Đi ra đây!”

Mọi người tiếp tục chọc chọc dưới gầm xe, không tin không đuổi được con chó này ra.

“Đi ra đi ra!” Những người khác kêu lên.

Chỉ thấy một con chó nhỏ màu vàng dò dẫm chui ra, lập tức bị mọi người dùng gậy vây quanh, để tránh nó lại tiếp tục chui vào gầm xe.

“Con chó thôi! Cuối cùng người cũng ra!”

“Ặng ằng.....” Con chó phát ra tiếng kêu chống cự, nhất quyết không chịu khuất phục.

Lâm Thục Huệ cuối cùng cũng thấy được rõ con chó này, toàn thân nó bẩn thỉu, lại đang đói và mệt, chó thì sao chứ, nó bất quá cũng là vì sinh tồn, lại bị mọi người đối xử như thế, Lâm Thục Huệ nhìn thấy cảnh này, sao có thể ở một bên khoanh tay đứng nhìn, lập tức lớn tiếng quát.

“Dừng tay!”

Thấy cô kêu, những người quản lý ở đó cũng dừng lại.

“Lâm tiểu thư?”

“Không được làm đau con chó này! Mọi người không thấy được nó đã yếu lắm rồi sao? Chẳng lẽ mọi người còn muốn nhẫn tâm đánh chết nó?”

Quản lý viên vẻ mặt vô tội giải thích: “Lâm tiểu thư, chúng ta cũng không phải cố ý muốn đánh nó, nhưng nếu nó ở lại bãi đỗ xe sẽ gây phiền toái cho chúng tôi, các chủ xe khác cũng sẽ kháng nghị.”

“Giao con chó này cho tôi.” Cô không chút do dự nói.

“Cô muốn dẫn nó đi?”

“Đúng.”

Mặc kệ vẻ kinh ngạc của mọi người, cô đi ra phía sau xe tìm cái thùng không, đem đồ trong thùng đổ ra ngoài, đặt hai cái khăn làm cái đệm, vừa vặn có thể khiến nó thoải mái một chút, sau đó cô đi đến trước con chó, con chó trừng mắt nhìn cô, còn phát ra từng trận gầm nhẹ.

“Cẩn thận nha Lâm tiểu thư, con chó này hung dữ lắm, nó sẽ cắn cô đấy.”

“Không sao, tôi không sợ.”

Lâm Thục Huệ không để ý lời cảnh cáo của mọi người, ngồi xổm xuống, cúi thấp người xuống, vẻ mặt cũng không giống người phụ nữ mạnh mẽ giỏi giang thường ngày, mà trở nên dịu dàng lạ thường, nhẹ giọng nói: “Ngoan, đừng sợ, hiện tại em đói lắm đúng không? Lại đây, chị mang em về nhà được không?”

Con chó lại tiếp tục phát ra những âm thanh khàn khàn, vẻ mặt hoài nghi, đôi mắt đang trừng trừng nhìn cô cũng lộ vẻ quái dị.

Lâm Thục Huệ rất kiên nhẫn chờ, cô biết con chó đang sợ, đột nhiên nghĩ đến mình còn cái bánh bao từ trưa, cô liền chạy ra lấy cho con chó ăn, tỏ sự thiện ý của mình.

“Lại đây, em đang rất đói bụng đúng không? Cho em này.”

Đôi tay chậm rãi đưa ra, vì tỏ vẻ mình không có ác ý, cũng không khiến cho nó sợ hãi, cho nên cô cúi người thật thấp, tuyệt đối không cao quá đầu con chó, làm cho con chó thấy mình đang chủ động, làm cho nó thích ứng một chút, đương nhiên, cũng phải để phòng con chó cắn cô, cô cũng đã mang bảo hộ.

Khi cô đem bánh bao đến trước mặt con chó, tiếng gầm gừ trong họng con chó cũng đã dừng lại. Một đôi mắt tròn vo nhìn cô, ánh mắt kia nửa tò mò nửa nghi ngờ nhìn cô.

Lâm Thục Huệ vui vẻ, thái độ này chứng tỏ con chó không còn sợ cô, vì thế cô càng ôn nhu trấn an nó.

“Ngoan, theo chị trở về được không? Em ở trong này rất nguy hiểm.”

Thật kì lạ, con chó nhỏ lại không có phản đối, mà lại tự động đi vào trong chiếc hộp, phảng phất đường như nó hiểu mọi điều cô nói, ngoan ngoãn ở trong hộp.

Lâm Thục Huệ vừa mừng vừa sợ, không thể tin được cô có thể dễ dàng dụ con chó vào trong hộp như thế, tính cô rất tệ, nếu con chó không chịu đi vào, cô đành mạo hiểm bị nó cắn vác nó vào trong hộp.

Cô ôm lấy thùng để vào sau xe, sau đó đi ra phía trước, vừa khởi động xe, cô vừa cười nói với vị khách phía sau: “Ngoan ngoan ngồi đó nha, về nhà chị làm gì đó cho em ăn.”

“.....” Con chó không quậy phá, mở to mắt nhìn cô, an phận ngồi trong thùng, ra khỏi bãi đỗ xe, đi theo Lâm Thục Huệ đến nhà cô.

Thật không nghĩ tới nha, anh tuy thế nhưng lại bị cô nàng nam tính này đem về nhà?!

Vương Tổ Đức là bị bắt đắc dĩ mới cùng cô đi, bởi vì anh đã đi đến đường cùng, vừa đói vừa mệt, nếu anh không đi theo Lâm Thục Huệ, nói không chừng sẽ mấy tên quản lý đánh chết.

Khi Lâm Thục Huệ xuất hiện, anh thật sự thực kinh ngạc, bởi vì đây là lần đầu tiên anh thấy người phụ nữ nam tính này đối với anh dịu dàng tươi cười như vậy, quả thực như thay đổi tính cách.

Cô ta chẳng những thu nhận anh, còn đối với anh dịu dàng như nước, lời nói nhỏ nhẹ.

“Em rất đói bụng phải không? Em nhớ ngoan ngoãn đó, chị đi làm cái cho em ăn.”

Bị Lâm Thục Huệ mang về nhà, anh vẫn như cũ tròn mắt nhìn cô.

Ngạc nhiên, thật đúng là ngạc nhiên.

Khuôn mặt Bồ tát đang tươi cười kia, cùng với giọng nói nhỏ nhẹ đó, người mà trước kia lúc nào cũng lộ ra bộ mặt lạnh lùng, đối với anh lúc nào cũng hung dữ, anh cơ hồ hoài nghi người kia không phải là Lâm Thục Huệ, mà là chị em song sinh của Lâm Thục Huệ.

Hơn nữa, trong phong này anh còn có hai hàng xóm nữa, bên trái một con mèo đang tò mò nhìn anh, bên phải một con chó đang trừng mắt nhìn anh.

Anh cũng không biết trong nhà người phụ nữ nam tính này còn có một con chó với một con mèo, mà bốn con mắt của bọn chó mèo đó cứ nhất nhất nhìn chăm chăm anh, nhất là con chó to kia, khi cô vừa quay người đi, liền lập tức đi tới chỗ anh.

Này, làm gì? Không có việc gì đừng quan tâm ta được không!

Về mặt Vương Tổ Đức như gặp quỷ nhìn con chó Chuck to lớn, ước chừng phải gấp hai lần anh, làm cho anh cảm thấy bị uy hiếp, nhịn không được bày ra tư thế chiến đấu.

“Hắc, chủ nhân lại kiếm thêm một con chó này, Chuck, người có bạn rồi đấy.” Con mèo nhẹ nhàng phe phẩy cái đuôi, khẽ cười nói.

Kêu con chó to ngốc nghếch Chuck xong, nó tò mò đánh giá con chó nhỏ mới đến, cái loài này lúc nào cũng thè lưỡi, còn có thể chảy nước miếng.

“Hi lão huynh, tôi gọi là Chuck, anh tên là gì a?”

“Con chó chết kia! Đừng tiến lại đây!”

“Tôi không chết, tôi đang sống mà, cô ấy là Elle, cũng đang sống nha.”

Vương Tổ Đức nhìn chằm chằm Chuck, nghĩ rằng con chó này thật nhìn ngốc nghếch, không nghĩ tới cái đầu nó cũng ngu ngốc nữa, nghe nói chó mèo chỉ thông minh khi tầm ba, bốn tuổi, xem ra là thật.

“Chuck, đừng dọa đến nó chứ, người là chó to, không được bắt nạt chó nhỏ nghe không?”

Vừa nghe tiếng chủ nhân, Chuck lập tức ngoan ngoãn không đến gần Vương Tổ Đức, mà chạy đến chỗ chủ nhân vẫy vẫy cái đuôi.

Lâm Thục Huệ sờ đầu Chuck, sau đó đem một cái bát đặt trước mặt Vương Tổ Đức.

“Lại đây, ăn đi.”

Vương Tổ Đức trừng mắt nhìn bát thức ăn cho chó, ăn? Đừng nói giỡn, anh dù đói chết cũng không ăn thức ăn chó! Ở đây bảy ngày bị thảm, anh toàn ăn đồ ăn cho người, tỷ như khi mọi người ăn đồ ăn nhanh, ven đường khách khứa ăn thừa thịt, bắt quá động tác phải nhanh là được, ở quán ven đường khi ông chủ chân đá tới phía trước, phải nhanh mắt nhanh chân ngoạm miếng thịt rồi bỏ chạy, nơi có đồ ăn nhiều nhất chính là chợ đêm, nơi đó không ít chó hoang, anh dựa vào ít đồ ăn này sống đến hôm nay, cuối cùng lưu lạc đến bãi đỗ xe của công ty, dựa vào đồ ăn lấy trộm của quản lý mà lấp đầy bụng.

Nhớ ngày đó những tay quản lý này ngày nào cũng đối đãi anh tốt nhất, còn tôn xưng anh một tiếng công tử, canh giữ cửa thang máy rồi ấn cả nút thang máy hộ anh, vậy mà khi anh biến thành chó, lại bị bọn họ đối đãi tệ bạc, lúc nào cũng phải nơm nớp lo sợ họ giết cái mạng già của anh.

Khi bị dồn vào đường cùng, vốn tưởng rằng cuối cùng cũng đi tong, vụn vụn lần không nghĩ tới người cứu anh lại là người anh ghét nhất Lâm Thục Huệ.

“Không phải đã đói bụng sao? Vì sao không ăn?” Lâm Thục Huệ quan tâm hỏi.

Ang gạt bát thức ăn gia súc trước mặt ra, chết cũng không ăn thức ăn cho chó.

“A, người không thích thức ăn cho chó sao sao?” (Pup cũng không thích mùi của thức ăn cho chó tí nào >.<) =“”>

“Gâu-Gâu-” Ta ăn! Ta ăn! Đối với đồ ăn dù là cái gì thì Chuck cũng không hề cự tuyệt, chỉ cần là đồ ăn, cái gì nó cũng ăn!

“Ăn thôi, không phải em rất đói bụng sao?”

Mặc kệ người phụ nữ nam tính này khuyên như thế nào, Vương Tổ Đức nhất quyết không chịu ăn thức ăn cho chó, về mặt khinh thường dùng chân chó đẩy bát ra xa, nói không ăn là sẽ không ăn.

Lâm Thục Huệ rất kiên nhẫn khuyên, cũng không vì con chó không ăn mà nhất thời kích động, thấy khuyên bảo không có hiệu quả, cô cũng không miễn cưỡng.

“Được rồi, người không ăn, ta đành phải cho Chuck ăn vậy.”

“Gâu-” Chuck hưng phấn kêu một tiếng, được ân chuẩn xong, lập tức há mồm to ngoạm lấy bát thức ăn, Lâm Thục Huệ sờ sờ đầu Chuck, rồi đứng dậy đi.

Vương Tổ Đức chỉ có thể nhìn Chuck ăn ngon lành, nhịn không được nuốt nước miếng một cái. Nói không đói bụng là gạt người, anh cảm thấy rất bi ai, anh biến thành chó xong, chẳng lẽ về sau ngày nào cũng phải ăn thức ăn cho chó này ư?

Còn lâu! Anh là người, không phải chó, anh không cần ăn thức ăn cho chó, never!

Đang lúc anh đang thương cho hoàn cảnh của mình, Lâm Thục Huệ lại trở lại, lần này là mang đến một bát thức ăn thơm phức.

“Đây, ăn cái này được không?”

Vương Tổ Đức vừa thấy trong bát có cơm với thịt, vừa mừng vừa sợ, không chút do dự lập tức mở lớn miệng chó ngấu nghiến đánh chén bát thức ăn.

Lâm Thục Huệ thấy anh cuối cùng cũng ăn, không khỏi cười thoải mái, cô đoán rằng con chó này ngày trước được nuông chiều quá, thích ăn cơm, mà cô nhớ trong tủ lạnh nhà mình còn chút đồ ăn thừa, vì thế chạy nhanh lấy đồ ăn cùng cơm, cho vào lò vi sóng làm nóng, rồi đưa cho con chó ăn.

“Ha ha, thì ra em chỉ ăn cơm với thức ăn không ăn thức ăn cho chó, ngày trước người em nuông chiều quá đúng không?”

Đương nhiên không đúng, bốn công tử ngày trước toàn được ăn sơn hào hải vị, nhưng hiện tại thật sự là quá đói, nên đành phải ăn cơm rau dưa của cô.

“Em từ từ ăn, chị đi rót nước cho em.” Lâm Thục Huệ cười đứng lên, đi hướng nhà ăn.

Không biết là anh thật sự đói tới cực điểm, vẫn là vị của thịt, nhưng anh lại cảm thấy hương vị thật tuyệt, là do anh bấy ngày nay làm chó không được ăn món gì nên hôn sao?.

Này? Người nhìn ta muốn làm gì? Không có việc gì thì ăn thức ăn cho chó của người đi, không cho phép người đụng đến đồ ăn của ta!

Vương Tổ Đức một bên dùng chân ngăn miệng chó của Chuck lại, một bên chạy nhanh đi ăn cơm. Ăn, thật sự chặt vật đến cực điểm.

Lâm Thục Huệ đặt một bát nước xuống, phát hiện trong bát đã trống không, vui sướng nói: “Em ăn xong rồi nha, tuyệt quá.”

“Gâu gâu gâu gâu –” Không phải, ta chỉ ăn một nửa, còn lại tất cả đều là do con chó chết tiệt này ăn! Ta đứng nhìn thôi!

“Ha, chó ngoan, ăn no, đến tắm rửa đi.”

Sao? Tắm rửa? Rất thoải mái nha!

“Gâu gâu gâu –” Vừa nghe đến tắm rửa, Vương Tổ Đức tinh thần đại phần chấn, đúng vậy! Anh cần tắm rửa, bởi vì anh đã bấy ngày chưa tắm rồi, từ trước tới nay anh chưa từng tắm như vậy, anh hưng phấn kêu lên.

Này người phụ nữ nam tính này tâm địa không tồi nha, tuy rằng bình thường đối với đàn ông hung dữ, nhưng đối với chó lại cực tốt, xem như anh cần đánh giá lại cô.

“Hắc, em nghe hiểu được tắm rửa? Xem ra em là một con chó thông minh đấy, thật vui phải không? Ăn no rồi cũng cần cẩn thận, lại đây, chị giúp em tắm rửa.”

“Gâu gâu –” Anh vẫy vẫy cái đuôi nịnh nọt cô, trong lòng có quyết định, trước khi tìm ra cách biến trở lại thành người, anh cần phải có nơi che mưa chắn gió, nếu người phụ nữ nam tính này thích chó, tạm thời ở nhà cô cũng không sao, ít nhất ăn uống không thành vấn đề, tuy rằng chỗ của cô không xa hoa bằng chỗ anh ở, nhưng cũng sạch sẽ nhẹ nhàng, khi anh vừa bước vào phòng này, liền phát hiện phòng này ở không tồi.

“Gâu!”

“Tốt tốt tốt, đi, tắm rửa đi.”

Lâm Thục Huệ ôm lấy con chó đi đến phòng tắm, bởi vì hiện tại cũng đã muộn, cửa hàng chăm sóc thú cưng cũng đóng cửa rồi, cô đành tự mình tắm cho nó.

Cô rất yêu động vật, nhất là chó mèo, nên việc giúp chó mèo tắm rửa không thành vấn đề, nhưng kĩ thuật của cô không tốt lắm đâu. (Pup: ý ý cái này giống Pup nè ^^)

Vương Tổ Đức bị ôm đến phòng tắm, sốt ruột chờ nước ấm xả lên người anh, rửa trôi hết những thứ bẩn thỉu trên người anh đi, anh cần sạch sẽ một chút.

Nước trong vòi hoa sen chảy ra, nước ấm chảy trên người anh, anh cơ hồ muốn thoải mái rên rỉ.

Thật sự là thoải mái nha! Mau! Mau giúp tôi lấy cận bản, bỏ hết mùi hôi trên cơ thể tôi đi, uy, cô còn tại rề rề cái gì a?

Anh kỳ quái quay đầu nhìn cô, vừa nhìn xong, liền ngoan ngoãn im lặng.

Vương Tổ Đức suýt lòi cả mắt ra, bởi vì anh vạn lần không nghĩ rằng, người phụ nữ nam tính này đang ở trước mặt anh cởi quần áo. (Pup: Eooooo!>.< @kat:=“” hắc=“” hắc,=“” bợn=“” tổ=“” đức=“” thụt=“” mắt=“” vào=“” đi,=“” ghê=“” quá)=“” =“”>

Này! Không thể nào! Cô cởi quần áo làm gì? Chẳng lẽ cô muốn cùng bốn công tử...động dục?

Oa oa oa – đừng cởi nữa nha! Đừng – mà?

Vương Tổ Đức không chớp mắt nhìn chăm chăm cô (Pup: xí, kêu không muốn người ta cởi mà cứ nhìn không chớp mắt thế á? @Kat: chẹp, không nhìn mí là lạ áh). Bình thường cô không mặc váy, chỉ mặc cái áo sơ mi rộng thùng thình cùng quần bò nam tính, không thể tưởng được thân thể của cô giấu ở trong quần áo khi phô bày ra cũng thật quyến rũ.

Bộ ngực căng tròn, cũng phải khoảng cỡ D, kích thước lưng rất nhỏ, một đôi chân thon dài xinh đẹp, vì luôn có hứng thú với đường cong nên anh không thể đưa ánh mắt chuyển đi nơi khác, anh nhìn cô từ đầu đến chân, anh không hề quên, xem rõ từng ngóc ngách không nên xem trên thân thể cô, hơn nữa khi cô bỏ kính ra, còn thả mái tóc đuôi ngựa ra, làm mái tóc dài thả nhẹ xuống lưng, hình ảnh đó của cô khiến người khác phải rung động.

Anh cứ như vậy nhìn chăm chăm cô, quên cả chớp mắt, người phụ nữ nam tính này khi bỏ kính ra, buông mái tóc dài, dường như..... Dường như khá xinh đẹp.....

Đương nhiên, anh không phải chưa thấy qua mỹ nữ, mà Lâm Thục Huệ không hoàn toàn được coi là mỹ nữ, hơn nữa anh luôn nghĩ người phụ nữ nam tính này không có ngực cũng không có eo, giờ lại trần như nhộng trước mặt anh, lại còn xinh đẹp hơn anh tưởng, tóc cô buông dài, lại có một vẻ quyến rũ phong tình, sự kinh điển ngày càng gia tăng này tuyệt đối còn hơn cảm giác khi gặp đại mỹ nữ trên đường, làm cho ấn tượng của anh với cô hoàn toàn thay đổi.

“Chớ ngoan, lại đây, chị tắm cho.” Cô trần như nhộng, dùng vòi hoa sen chung với anh, còn ngồi xuống phục vụ anh.

Vương Tổ Đức vạn vạn không thể tưởng tượng nổi sau khi mình biến thành chó, cư nhiên có cơ hội thấy thân thể cô, và người phục vụ anh cũng là cô?!

Bộ ngực căng tròn của cô gần ngay trước mắt, nụ hoa tròn hồng hồng, mà tay cô còn ở trên người anh xoa nắn, sờ lần toàn thân anh.

Anh kinh hoàng không biết nên làm cái gì bây giờ? Anh cũng không phải là cố ý muốn nhìn thấy toàn bộ người cô, nhưng phòng tắm lớn như vậy, anh còn có thể chạy trốn đi đâu? Làm chó bất tiện như vậy đây, không có năm ngón tay linh hoạt, không dùng vòi hoa sen được, cho dù muốn chạy trốn, vẫn bị cô đưa trở về.

“Ngoan, đừng lộn xộn, bằng không tắm sẽ không sạch sẽ nha.”

Anh muốn trốn, ngược lại lại bị cô một tay ôm chặt trước ngực, gối đầu lên bộ ngực căng tròn của cô, anh hoàn toàn có thể cảm nhận được sự mềm mại trên ngực cô, làm cho toàn bộ tâm can anh muốn nhảy ra, anh được cô tắm rửa sạch sẽ hoàn toàn, một chút cũng không qua loa.

“.....”

Vương Tổ Đức toàn thân cứng ngắc không dám lộn xộn, chỉ có thể trợn tròn mắt, đuổi thẳng tứ chi, bị cô từ đầu đến chân tắm rửa sạch triệt để.

(Pup: huhuhuhuhu tên chết tiệt này đúng là dê như cái tên của hần nha, thấy thế phải biết nhắm tịt mắt vào chứ, còn nhìn chăm chăm nữa. Đã thế Pup lại phải ed đoạn toàn ngực với mông thế này, đúng là chết mất thôi, tâm hồn trong sáng của tôiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii >”< @kat:=“” hắc=“” hắc,=“” mừng=“” pup=“” đã=“” sống=“” sót=“” qua=“” chap=“” này!!!!)=“” =“”>

4. Chương 04

Sau khi anh biến thành chó, không lúc nào ngủ được an ổn, làm chó lang thang, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, muốn ngủ một giấc cũng phải cùng con chó khác tranh giành địa bàn.

Khi được Lâm Thực Huệ đem về nuôi, Lâm Thực Huệ không những tắm từ đầu đến chân cho anh, còn dùng máy sấy đem lông của anh chải chuốt gọn gàng chỉnh tề.

Giờ phút này, anh đang ngồi ở trên đùi Lâm Thực Huệ, cô vì anh mà rửa mặt, xoa lông của anh, rửa sạch lỗ tai anh, động tác của cô rất mềm nhẹ, tuyệt không thô lỗ, làm cho anh thoải mái xụi lơ ở trên đùi của cô, hưởng thụ cô hầu hạ.

Tiếp theo, Lâm Thực Huệ hai tay bế thân thể anh lên, đem anh bay lên không ôm chặt, nhìn anh xong lộ ra biểu tình vui sướng.

“Oa, nhìn em nè, tắm rửa xong đáng yêu hơn nha.”

Vương Tổ Đức nhìn vẻ mặt mới mẻ của cô, Lâm Thực Huệ đối diện với anh tươi cười lộ vẻ đáng yêu, thật giống một cô bé, không chỉ biểu tình phong phú, ngay cả nói chuyện ngữ khí đều thập phần giống một cô bé, mà trên người cô đang mặc bộ đồ ngủ rộng thùng thình, không có mặc Bra nên bộ ngực mơ hồ lộ ra đường cong gợi cảm mê người.

Trên người cô mỗi một tác cảnh xuân, anh đều xem hết rồi, nghĩ rằng nếu người phụ nữ nam tính này biết mình mang về nhà chú chó nhỏ là anh biến thành, không phải sẽ giết anh đó chứ?

Trải qua đêm nay, anh đã nhìn cô bằng ánh mắt khác, đối với cô cảm thấy tràn ngập mới mẻ cùng bất khả tư nghị*, hóa ra tính tình cô, cũng có thể ôn nhu đáng yêu như vậy.

(*Bất khả tư nghị : không biết phải làm sao)

“Chị cho em một cái tên, nên gọi là gì thì tốt đây?”

Đặt tên? Thật tốt quá, cô tính nuôi anh, cũng tốt, nói chung so với việc làm chó lang thang thì tốt hơn, anh thật sự đã chịu quá đủ việc đó rồi.

“Tiểu Hoàng? Kêu tiểu Hoàng được không?”

A a? Không phải chứ? Cũng không phải xe taxi! Gọi tiểu Hoàng gì a.

Lâm Thực Huệ thích thú theo dõi mặt anh, có một chút thái quá. “Hắc, biểu cảm của em thật phong phú nha, chị không nhìn lầm chứ, biểu tình em giống như đang nói không cần đâu.”

Đúng vậy, thức thời thì đừng lấy đại cái tên như thế, cái tên chợ búa tục khí có thừa.

“A Bảo nha? Kêu a Bảo được không?”

Anh còn là bảo bối số lượng có hạn nha! Không cần!

“Harry nha?”

Không thích!

“Lucky – Lulu – Jojo – Cacao –”

Không cần! Không thêm! Không hài lòng! Đổi đi!

“Em cũng không thích? Oa ~~, em còn có thể nhịu mày nha, vậy em rốt cuộc thích tên gì đây?”

Chỉ cần là nghe qua tên giống chó tôi đều không thích.

“Tổ Đức.”

Cái gì?

Anh hoảng sợ, tròn vo ánh mắt trừng thật lớn, cô..... cô làm sao có thể đột nhiên gọi tên anh? Chẳng lẽ.....

“Oa, em có phản ứng nha, lỗ tai đều dựng lên hết nè, em thích tên này đúng hay không? Ha ha – quyết định, kêu em là Tổ Đức!”

A? Ê nè nè – có lắm hay không a! Gọi anh Tổ Đức? Ý cô chẳng phải không cần phân biệt mắng anh là chó sao?

Bà cô thối này, Vương Tổ Đức anh vừa bắt đầu có hảo cảm đối với cô, cô cư nhiên thâm vũ nhục anh. Tuy rằng anh chính là Vương Tổ Đức, nhưng anh cũng không nguyện ý đem tên anh biến thành tên con chó nhỏ ngày ngày bị người khác gọi để vũ nhục nha.

“Cẩn thận, Tổ Đức. Hắc, nhìn kỹ, đột nhiên cảm thấy em cùng với tên Vương Tổ Đức kia bộ dạng còn khá giống nha!”

“Gâu au au –” Thối lắm, tôi anh tuần tiêu sái như vậy, làm sao giống con chó nhỏ hiện tại vừa tầm thường vừa xấu! Ánh mắt của cô vút đi đâu?

Anh nghĩ sẽ kháng nghị, cổ tình phát ra tiếng sủa.

“Aiz, hy vọng Vương Tổ Đức với em may mắn giống nhau, có thể bình an vô sự thì tốt rồi.”

Anh nhìn chăm chăm trên mặt cô bỗng hiện lên vẻ lo lắng, không khỏi sửng sốt –

“Em biết không? Vương Tổ Đức vài tuần rồi không thấy đâu hết, tất cả mọi người gấp đến mức tìm anh ta khắp nơi, không ai biết được anh ta đã xảy ra chuyện gì? Thật sự là dọa chết người. Hiện tại chỉ có thể cầu nguyện ông trời thương xót, hy vọng anh ta đừng gặp chuyện không may.”

Nhìn gương mặt lo lắng khẩn trương kia, anh kinh ngạc nhìn chăm chăm vẻ mặt ngưng trọng của cô, thì ra cô đang là lắm bầm lâu bầu, đem chó nhỏ anh làm đối tượng tâm sự.

Hoá ra trước giờ, cô phi thường lo lắng cho anh, làm cho anh cảm thấy hơi bất ngờ.

Lâm Thực Huệ vuốt ve đầu của anh, nhẹ giọng thở dài. “Em có biết vì sao chị gọi em là Tổ Đức không?”

Thôi nha, tên người ta đẹp thế mà đem đi đặt bậy, đây chính là tên độc quyền của tôi nha!

“Bởi vì hy vọng anh ta giống em có vận khí tốt, cho dù gặp nguy hiểm, cũng sẽ có người tốt đến giúp đỡ.”

Thì ra là thế a, mục đích của cô không phải nhục nhã anh, chính là hy vọng anh gặp may mắn, không thể tưởng được cô đối với anh cũng không quá tệ, kỳ thật..... Cô là người tốt thâm kín, cũng thực thiện lương, hơn nữa cô cười rộ lên rất đáng yêu, thật không rõ người phụ nữ này bình thường ở văn phòng vì sao luôn cau có.

“Không biết vì sao, nhìn đến em chị lại có cảm giác quen thuộc, tuy rằng bộ dạng em vừa tầm thường lại vừa xấu, nhưng chị chính là thích chó có huyết thống chó cỏ, chó cỏ mới thông minh nha, em yên tâm, với người, chị không trông mặt mà bắt hình dong, với chó, đương nhiên cũng sẽ không lấy bề ngoài đánh giá nào chó, ha ha.”

Aiz, anh có thể nói cái gì, hiện tại anh thật là vừa tầm thường lại vừa xấu, hơn nữa là con chó cỏ người gặp người đánh.

“Gọi em là Tổ Đức còn có một nguyên nhân, chính là cái tên Vương Tổ Đức kia nha ~~ cả ngày cùng chó giống nhau nơi nơi động dục, đụng đâu không đụng lại ra tay với các nhân viên nữ.”

“Gâu au au—Gau au –” Ai nói! Tôi kháng nghị! Tôi mới không có nơi nơi động dục a! Hơn nữa nhân viên bên văn phòng của cô tôi hoàn toàn không đụng đến!

“Hửm? Em có vẻ thật sự nghe hiểu được lời nói của chị, phản ứng thật kịch liệt, biểu tình cũng thật phong phú nha, hơn nữa càng xem thật đúng là càng giống cái tên Vương Tổ Đức nha, em không phải là hần biến thành đi?”

Anh cứng đờ, trong nháy mắt im lặng không tiếng động, dưới ánh mắt nghi ngờ của Lâm Thực Huệ anh cảm thấy một trận kinh hoàng, không thể nào, cô, cô không có khả năng thật sự nhìn ra chứ?

Lâm Thục Huệ theo dõi anh, ánh mắt kia như tia X-quang dường như muốn đem anh nhìn thấu, làm cho anh không khỏi đỏ mặt hơi lạnh, nhưng ngay sau đó, cô lập tức thoải mái tươi cười.

“Ha! Làm sao có thể! Em đương nhiên không có khả năng là cái tên Vương Tổ Đức kia biến thành, trên đời này nào có loại sự tình này, chị suy nghĩ cái gì a, thật sự là thái quá.”

Hô..... Thật sự là hù chết anh.

“Đến đây, chúng ta ngủ đi.” Cô ôm lấy chó nhỏ hướng phòng ngủ đi đến, cùng nhau nằm ở trên giường, đưa anh đặt trong vòng tay mình rồi bắt đầu hát ru, sau đó cánh tay thon dài đem đèn ngủ tắt đi, một bên sờ sờ đầu của anh, một bên dỗ anh ngủ.

Vương Tổ Đức mở to hai mắt, phát hiện chính mình cho dù trong bóng đêm, vẫn như cũ có thể thấy rõ ràng cảnh vật bốn phía, bao gồm mặt của cô, gáy của cô, còn có thân thể của cô, mà bởi vì bị cô vòng tay ôm lấy, nên hiển nhiên làm chân chó của anh quang minh chính đại đặt lên bộ ngực mềm mại kia.

Việc này không thể trách anh nha, là cô cứng rắn muốn đem anh ôm vào trong ngực, anh không có lựa chọn, anh cũng không phải là cố ý muốn chiếm tiện nghi cô nha.

“Ngủ ngon nha, ngoan ngoãn ngủ đi, từ hôm nay trở đi, em chính là một phần tử trong nhà này.” Cô hôn một cái trên trán anh, động tác yêu thương nho nhỏ này cư nhiên làm cho tim của anh không hiểu vì sao đập nhanh hơn.

Anh nhìn chằm chằm khuôn mặt Lâm Thục Huệ không hề phòng bị an ổn ngủ, nhìn cô một hồi lâu, sau đó lại nhìn quanh bốn phía, mèo Elle ngủ ở trên sofa, chó ngốc bị Chuck ngủ ở trên sàn, bên ngoài mưa vẫn như cũ rơi xuống thật to, nhưng bên trong lại yên tĩnh ấm áp như vậy.

Cơn buồn ngủ nhanh chóng kéo đến, anh nặng nề nhắm hai mắt lại, đêm nay, anh cuối cùng có thể an tâm ngủ ngon giấc, anh đặt khuỷu chân lên ngực cô, theo hô hấp của cô chậm rãi phập phồng.

Được..... thật mềm mại, thật thoải mái, thật có co có giãn nha.....

Đối với Vương Tổ Đức mà nói, ít nhiều Lâm Thục Huệ, cho anh mỗi ngày đều là một ngày an lành, có thứ tốt có thể ăn, có giường êm để ngủ, có chuyên gia vì anh chải lông vì anh chăm lo mọi sinh hoạt, cũng có bộ ngực mềm mại để anh nằm lên..... Không thể trách anh, chính cô cứng rắn muốn cùng anh chen chúc một chỗ.

Người phụ nữ nam tính này có lẽ đối với đàn ông thực hung dữ, nhưng đối với động vật nhỏ rất yêu thương, hơn nữa anh cũng phát hiện Lâm Thục Huệ không muốn người khác biết bộ mặt này.

Cô ngoại trừ đối với động vật thực ôn nhu, đối bạn bè cũng thực ôn nhu, ví như có một lần, một phụ nữ khóc sụt sùi tìm đến cô –

“Mình không đau lòng, mình căn bản không cần hấn, trên đời này đàn ông không một ai tốt hết, mình mới không cần lãng phí thời gian vì cái loại đàn ông này mà khổ sở, mình không đau lòng, tuyệt không –”

Vương Tổ Đức ở một bên nhìn người phụ nữ đang khóc ngã vào lòng Lâm Thục Huệ, Lâm Thục Huệ ôm lấy người phụ nữ đang khóc mà vẫn mạnh miệng kia, tùy ý để cô ta khóc ướt áo chính mình, lấy tay nhẹ vỗ về lưng đối phương, còn dùng ngữ khí nhẹ nhàng mềm mỏng an ủi bạn.

“Đứa ngốc, thất tình vốn là nỗi đau của nhân loại, cũng giống một cuộc thi, bị vượt mất hạng nhất ai không khổ sở.”

“Không, mình – mình không đau lòng –”

“Khổ sở cũng không phải là chuyện mất mặt, thương tâm chứng tỏ chúng ta có máu có nước mắt, cho nên cậu nhất định phải khổ sở, hơn nữa để hoàn tất đợt trị liệu thất tình, đó là cách duy nhất, khổ sở mới có thể qua đi, áp lực chỉ làm kéo dài thời gian phục hồi của thương tổn, mà áp lực chính là đem khổ sở chôn giấu, làm bộ nó không tồn tại, trên thực tế nó vẫn ở đó, nếu bởi vì áp lực mà không xử lý nó, vết thương lòng kia sẽ kéo dài thật nhiều năm nha, như vậy rất không có lợi, đau dài không bằng đau ngắn, cuối cùng vẫn là cậu nên khổ sở đi.”

“Mình không cần người khác thương hại mình.”

“Có liên quan gì? Lần này mình thương hại cậu, an ủi cậu, lần sau đến lượt mình thất tình, mới có lý do tìm cậu đến an ủi mình, thương hại mình, như vậy không phải thực công bằng sao?”

Đối phương vừa nghe, như nước vỡ đê đang khóc, lại càng khóc lớn.

“Đúng, dùng sức khóc, đem bi thương khóc hết ra, sau đó cậu sẽ nở nụ cười.”

“Mình không bao giờ nữa muốn yêu nữa –”

“Mình đây cần phải chúc mừng cậu, lần trước cũng có một người bạn nói với mình những lời này, kết quả năm sau kết hôn siêu hạnh phúc, hiện tại hỏi cô ấy, cô ấy có chết cũng không thừa nhận chính mình đã nói qua những lời này.”

Nguyên bản người phụ nữ trong lòng cô đang kích động khóc, vì những lời cô nói nhin không được mà cười bả vai run run, cũng không biết nên khóc hay nên cười.

Ngay cả Vương Tổ Đức bên cạnh nghe xong cũng rất muốn cười, thì ra Lâm Thực Huệ lại là người tốt, am hiểu ý người lại biết an ủi bạn bè như vậy, nhưng cũng rất hài hước a.

Trừ lần đó ra, anh còn phát hiện Lâm Thực Huệ còn một mặt không muốn người khác biết, chính là phi thường quan tâm người già xung quanh.

“Lão Bôi Bôi, hôm nay khỏe không a?”

Vương Tổ Đức trên cổ có dây xích, đứng bên Lâm Thực Huệ, tò mò nhìn cô cùng một cụ già khác nói chuyện, phát hiện Lâm Thực Huệ mỗi lần đưa chó đi dạo, chỉ cần nhìn thấy cụ già này ngồi ở ven đường, đều tới đó cùng cụ già nói chuyện phiếm.

“Tuổi lớn, mắt càng ngày càng kém, hiện tại ngay cả xem tivi liền cảm thấy nhức mắt, leo mấy tầng thang lên lầu liền thở dốc, càng ngày càng vô dụng.”

“Không nghiêm trọng như vậy chứ, đi từ xa thấy cháu liền cười, chứng tỏ mắt người tốt lắm a, có cần cháu hỗ trợ hay không, không cần khách khí, có thể nói thẳng ra nha.”

Bình thường sau khi nói xong câu đó, dắt chó đi dạo sẽ biến thành đến nhà người ta làm phục dịch không công, ví như thay bóng đèn, hoặc bồn cầu rỉ nước, nước ấm không nóng, điều khiển từ xa lờn nút, màn hình TV mờ nhạt, linh tinh vẩn vơ, cô đều nhiệt tâm nhất nhất giúp cụ già giải quyết, nhưng lại không chỉ một nhà, hôm nay là cụ già sống cô đơn một mình ở nhà này, ngày mai đổi thành một cụ già sống cô đơn ở nhà khác.

Theo như anh thấy, người phụ nữ này rõ ràng tự rước lấy cực khổ.

“Lại đây, Tổ Đức, này ày ăn.”

Ô ô nha, thịt bò hầm tổ truyền của bà lão, rất ngon rất ngon!

Vương Tổ Đức lập tức mồm to ăn thịt bò hầm trộn cơm trắng bà lão đưa đến, nhờ phước của người phụ nữ nam tính, các cụ già xung quanh đây đều đối xử với anh tốt lắm, không phải mời anh ăn thịt bò, chân gà, thì cũng là sườn lợn rán ngon nhất, cộng thêm canh đậu xanh cùng bánh dứa làm điểm tâm. (Kat: phải không đấy, anh là chó mà còn ăn sướng hơn nhiều người là sao?)

Các cụ già yêu ai yêu cả đường đi, bọn họ thích Lâm Thực Huệ, ai nấy đều mặc kệ anh là con chó xấu xí mà trân trọng anh, mọi người đều biết anh ăn cái gì thực kén chọn, nên đã chuẩn bị đồ ăn phong phú để chiêu đãi anh.

“Ha ha ha, con chó Tổ Đức này thật sự rất đặc biệt, xem nó ăn cái gì cũng ra dáng, rất có quy củ nha.”

Đương nhiên, anh không giống Chuck kẻ bên, tương ăn Chuck khó coi giống như ăn xin ven đường, còn ăn đến độ văng nước miếng, anh là thiếu gia có gia giáo, cho dù biến thành chó cũng thể thôi ăn uống thật sự lễ phép.

A, người là chó hư, làm gì, không cho phép ăn của ta!

“Ha ha ha! Người xem hai con chó của người, tranh giành thức ăn kia.” Cụ gài cười nói, ngay cả Lâm Thục Huệ cũng cười.

“Chuck, không thể ăn hiệp Tổ Đức, em là chó lớn, phải nhường cho chó nhỏ.” Nói xong Lâm Thục Huệ ôm lấy Tổ Đức đặt lên trên đùi mình, đem bát thịt bò mang đến, đưa tới trước mặt Tổ Đức: “Đến đây, ăn đi.”

Có mệnh lệnh của chủ nhân, con Chuck ngốc bự không dám lơ mãng, mà Vương Tổ Đức cũng rất cục cựa có thể vui vẻ hưởng thụ, anh vừa ăn, vừa ở bên yên lặng nhìn Lâm Thục Huệ tươi cười, đôi mắt đen sâu thẳm chợt loé lên một tia sáng.

Cô đối với anh thật sự tốt lắm, hoàn toàn không quan tâm anh là một con chó cẩu xấu xí, trong lòng anh sớm dâng lên niềm cảm kích, hảo cảm đối với cô càng ngày càng tăng, anh thật không rõ, cô rõ ràng có thể rất nữ tính, vì sao ở văn phòng lại cố tỏ ra vẻ giống đàn ông?

Nếu cô có thể ôn nhu giống như bây giờ, anh đối với thái độ của cô sẽ vô cùng quý mến.

Mỗi ngày cùng cô ở chung cùng một chỗ, hơn nữa lại chung giường, nhìn cô lâu dần, kỳ thật cảm thấy cô rất đáng yêu, thậm chí anh ít nhiều đã quên hình tượng người phụ nữ nam tính của cô.

Mà đối với Lâm Thục Huệ mà nói, ở chung với con chó nhỏ Tổ Đức lang thang này, cô liền phát hiện con chó cẩu này thực đặc biệt.

Tuy rằng nó bề ngoài là chó, nhưng mà hành động trạng thái thật sự tuyệt không giống chó –

Tổ Đức không ăn thức ăn cho chó, không có hứng thú đối với xương xẩu, chỉ ăn thịt hay đồ ăn dành cho người, điều này cô có thể chấp nhận.

Nó không ngủ sàn, không ngủ ổ chó, chỉ ngủ sofa hoặc giường, điều này coi như bình thường đi.

Đặc biệt nhất là, nó thói quen dùng “kiểu ngồi”, không phải kiểu ngồi của chó nha, là “kiểu ngồi của người”, điểm này cô có thể thấy lạ nhưng không thể trách, nghĩ rằng Tổ Đức đại khái là từ chủ nhân cũ học được.

Nhưng là có một điều làm cho cô thực há hốc mồm, chính là Tổ Đức “Đi toilet”.

Nó không ở bên ngoài đi tiểu, cũng không ở ven đường thả bậy, mà là trực tiếp ngồi ở bồn cầu trong nhà tắm của cô, hơn nữa đi xong còn biết xả nước.

Khi cô lần đầu tiên nhìn thấy Tổ Đức đi toilet, cô liền kinh ngạc nói không ra lời, nhưng mà điểm này còn không phải đáng nói nhất, đáng nói nhất là khi cô nhìn thấy Tổ Đức “Mở tủ lạnh”, kinh ngạc há hốc mồm muốn rớt ra.

Lúc ấy cô ở dưới bếp rửa chén, Tổ Đức liền bước qua trước mặt của cô đi đến trước tủ lạnh, nó liền dùng chân trước đem cửa tủ lạnh đẩy ra, sau đó căn chai bia đi đến trước mặt cô, đứng im nhìn cô, giống như muốn nói với cô rằng- tôi muốn uống bia.

Há hốc mồm cô nhìn nó hồi lâu, nó đại khái là chờ lâu mất kiên nhẫn, cư nhiên dùng chân nó khều khều bàn chân cô, giống như thúc giục cô nhanh chút giúp nó mở nắp bia, mà cô cũng thật sự liền ngoan ngoãn giúp nó đem bia mở ra, sau đó đổ vào bát, tiếp theo liền nhìn thấy Tổ Đức cúi đầu ừng ực uống.

Không chỉ có hai chuyện kì lạ này, nhớ rõ có một lần cô xem tin tức trên tivi được một nửa, tạm thời có việc rời đi, đến khi cô trở lại phòng khách, lại phát hiện tivi bị chuyển kênh.

Cô ngây người trừng mắt nhìn trần bóng rổ trên TV, sau đó lại quay đầu nhìn “kẻ ngồi” ở trên sofa xem tivi Tổ Đức hơn nửa ngày, việc này làm lòng cô tràn đầy nghi hoặc, nhưng cuối cùng vẫn là đem việc này trở thành trùng hợp.

Chó làm sao có thể xem tivi? Nhưng chẳng lẽ chính mình chuyển kênh xem trần bóng? Đại khái là điều khiến từ xa bị chấp mạch đi, cô lúc ấy như vậy nói với chính mình.

Tổ Đức mà cô gặp được là con chó vừa lạ vừa đặc biệt nhất, bình thường chó mê trò chơi bắt banh, Tổ Đức hoàn toàn không có hứng thú, hơn nữa nó ăn cái gì cũng kén chọn, không thể ăn không thềm, không sạch sẽ không chạm vào; Cô còn thấy Tổ Đức nhìn chằm chằm tuần san buồn bán của cô, giống như hiểu chữ, cô đương nhiên sẽ không thật sự cho rằng Tổ Đức xem hiểu, bởi vì đây là việc không có khả năng nha.

Đối với cử chỉ khác thường không giống chó của Tổ Đức, cô chỉ cảm thấy không biết phải làm sao, bất quá coi như chính mình thu dưỡng một con chó thực đặc biệt đi.

Nhưng điều làm cho cô cảm thấy khó hiểu nhất, chính là Tổ Đức mỗi buổi sáng đều kiên trì muốn theo cô đi làm.

“Tổ Đức ngoan, đi vào!”

“Gâu!”

“Chị muốn đi làm, đừng đi theo chị nha!”

Mỗi buổi sáng cô đều cùng Tổ Đức một hồi giằng co một lúc, cũng không biết nó nổi điên cái gì, bình thường muốn dẫn nó ra ngoài đi dạo, nó một chút hứng thú cũng không có, nhưng là đến buổi sáng liền khẳng định muốn cùng cô ra khỏi cửa.

“Đừng náo loạn Tổ Đức, ngoan ngoãn chờ ở nhà.”

“Gâu! Gâu!”

“A! Tổ Đức –”

Thừa dịp cô không chú ý, Vương Tổ Đức thành công theo cô hai chân thò ra ngoài cửa chui ra khỏi phòng khách, xông thẳng trên hành lang về phía cầu thang.

Đáng chết! Lâm Thục Huệ nhanh đóng cửa lại, vội vàng đuổi theo, cũng không biết Tổ Đức phát điên cái gì, cứ nhiên cứ như vậy làm cô đuổi theo đến cầu thang, hướng dưới lầu phóng xuống, làm hại cô cũng chỉ có thể đuổi theo xuống lầu.

Cô một đường từ lầu 10 chạy vội xuống một bãi đỗ xe dưới lầu, hai chân cơ hồ muốn xụi lơ, nhưng mà cô không có thời gian để thở, bởi vì bãi đỗ xe lớn như vậy, nếu Tổ Đức thật sự lạc đường, rất có khả năng cô sẽ tìm không thấy nó, nghĩ đến đây cô càng thêm sốt ruột.

“Tổ Đức! Tổ Đức!” Cô gọi, gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

“Gâu!” Giống như đáp lại cô, tiếng sủa Tổ Đức truyền đến.

Cô chỉ việc theo tiếng sủa tìm kiếm, ngoài ý muốn ở chỗ đậu xe của cô tìm được Tổ Đức.

“Tổ Đức! Thật là! Em như thế nào chạy loạn nha!”

“Gâu –” Tổ Đức đứng ở cửa xe trước, hai chân trước còn đặt ở trên ván cửa, nhìn cô sủa, phảng phất như đang cùng cô nói chuyện.

“Không thể nào, chẳng lẽ em muốn lên xe?”

“Gâu!” Tổ Đức nhìn cô thè đầu lưỡi, phe phẩy cái đuôi, tựa hồ nói với cô rằng “Đúng”.

“Không được đâu, chị là đi làm, không phải đi dạo phố!”

“Gâu – ăng –” âm thanh đáng thương dai dẳng cầu xin, chẳng những nhìn cô ra vẻ thất vọng, còn ai oán sủa vài tiếng cho cô nghe.

Cô thật sự không hiểu nổi, ngày thường Tổ Đức không có hứng thú ra ngoài đi dạo, vì sao buổi sáng nhất định phải cùng cô ra cửa? Cô nguyên bản muốn mang nó trở lại phòng, nhưng sau khi trải qua cuộc truy đuổi ép buộc vừa rồi, lãng phí không ít thời gian, hơn nữa cô cũng không rảnh lại tiếp tục cùng Tổ Đức giằng co, cuối cùng cô rốt cục thỏa hiệp.

Đi vào cửa xe trước, mở cửa xe.

“Được rồi, lên xe.”

“Gâu!” Tổ Đức lập tức phóng lên xe, nhảy vào chỗ kế bên ghế điều khiển, sau đó không âm ỷ cũng không nháo, ngoan ngoãn ngồi.

Lâm Thục Huệ sau khi ngồi vào ghế điều khiển, tức giận nhìn Tổ Đức liếc mắt một cái.

“Cao hứng cái gì? Nghĩ như vậy có thể cùng chị đi làm?”

Hả? Cô không nhìn lầm đi? Nó cứ nhiên nhìn cô lộ ra vẻ vui sướng?!

Cô bật cười lắc đầu, đối với nó không có cách, đem cặp công văn quăng ra ghế sau, khởi động xe, mang theo Tổ Đức cùng đi làm.

Đến công ty, cô mang theo một con chó nhỏ đi làm, không cần nghĩ cũng biết nhất định sẽ làm các nhân viên khác xôn xao, mọi người sẽ tranh nhau tò mò đến xem, ồn ào chạy đến hỏi.

“Phó tổng, đây là chó của ngài hả?”

“Đúng, tôi mới vừa nhận nuôi.”

“Nó là giống chó gì?”

“Nào phải giống gì, chỉ là một con chó cỏ thôi.”

“Nó mấy tuổi a?”

“Không biết được, ở bãi đỗ xe tôi nhặt được nó, liền mang về nuôi trong nhà.”

Mọi người tò mò tranh nhau nhìn bộ dáng con chó nhỏ, thực ngoài ý muốn phó tổng của họ cứ nhiên mang theo một con chó đi làm, dù sao người trong xã hội phải nhìn, không xem mặt tăng chỉ xem mặt phạt, không xem mặt chó chỉ nhìn mặt chủ.

Con chó này tuy rằng bộ dạng tầm thường, nhưng phía sau có thể lực, có chỗ dựa như núi, mọi người đối với phó tổng kính sợ có thừa, đương nhiên đối với tính yêu chó của phó tổng cũng lễ ngộ có dư.

“Nó tên gọi là gì?” Thư ký hỏi.

“Tổ Đức.”

Lời này vừa nói ra, mọi người thoáng chốc im bật, bọn họ như thế nào cũng không nghĩ tới, phó tổng cứ nhiên đặt tên con chó này giống tên của tổng giám đốc.

Đối mặt biểu tình kinh ngạc của mọi người, Lâm Thực Huệ vẫn như cũ, giống như không có gì nói với mọi người: “Không có việc gì trở về vị trí của mình bắt đầu làm việc làm đi.” Nói xong cô liền hướng thẳng văn phòng của mình bước đến, nghĩ rằng Tổ Đức bình thường trừ việc mở tủ lạnh, uống bia cùng đi toilet, kỳ thật rất an phận, bởi vậy sẽ không ảnh hưởng việc làm của nhân viên, cô có rất nhiều công việc muốn giải quyết, khiến cho chó nhỏ của mình ở trong văn phòng tùy ý đi lại, dù sao nó cũng biết tự đi toilet, cũng không cần cô phải chiếu cố.

Đợi sau khi phó tổng vào văn phòng của mình, rốt cục có người nhìn không được cười lớn.

“Phó tổng cố ý đem chó kêu thành tên tổng giám đốc nha.”

“Rất buồn cười nha.”

“Ilo, Tổ Đức.” Có người một bên vuốt đầu anh, một bên kêu tên anh, những người khác thấy thế cũng học theo.

“Tổ Đức, bắt tay.” Dám kéo một chân trước của anh.

“Tổ Đức đến, này cho người ăn.” Một khúc xương gà thừa ngăn trở tầm mắt anh.

“Tổ Đức ngoan, sửa đi.” Một bàn tay gãi gãi cổ anh.

“Tổ Đức –”

Mọi người kêu Tổ Đức, Tổ Đức, tất cả những người này đều là nhân viên của anh, bình thường đối với anh nể sợ có thừa, hiện tại tất cả đều đem anh trở thành đồ chơi mà đùa giỡn.

Anh thật sự là biến thành chó nhỏ đáng thương, anh không nên đi theo Lâm Thực Huệ, chính là muốn đến xem chuyện làm ăn dù sao đây cũng là công ty của anh, anh đương nhiên thực quan tâm, có thể nhìn thấy

mọi người, anh cũng thực vui vẻ, ngoại trừ muốn biết công ty anh vất vả kinh doanh tình hình gần đây như thế nào, càng muốn biết mọi người có nghĩ đến anh không?

Nhưng mà, khi mọi người nghe được tên của anh, mang theo tâm tình vui vẻ gọi anh, đem anh ra làm trò hề đùa giỡn, nội tâm của anh không khỏi có chút thất vọng, uống phí anh ngày thường đối với các cô tốt như vậy, chẳng lẽ các cô không nhớ đến anh sao?

Anh còn tưởng rằng khi anh mất tích sẽ làm mọi người thương tâm khổ sở, nhưng là hiện tại xem ra, mọi người vui vẻ bình thường, trong lòng nhện không được có chút ê ẩm.

Nhớ tới những ngày vinh quang trước đây, đi đến đâu cũng là thần tượng của mọi người, tuổi còn trẻ đã làm ông chủ, được người khác ca ngợi kính ngưỡng, ngày nghỉ đi đánh golf, cùng bạn tốt ba năm đi hộp đêm cuồng hoan.

“Aiz, không biết khi nào thì có thể tìm được tổng giám đốc?”

Rất cực có người nhắc tới anh, Vương Tổ Đức lập tức vảnh tai lên nghe, trong lòng không khỏi vui sướng, quả nhiên nhân viên vẫn còn nghĩ đến ông chủ này.

“Đúng rồi, nếu là tìm không thấy tổng giám đốc làm sao bây giờ?”

Ha ha. Các cô quả nhiên vẫn lo lắng cho anh.

“Công ty có thể hay không sụp đổ a? Ta cũng không hy vọng thất nghiệp.”

Hả?

“Đúng vậy, ta cũng đang lo lắng đây.”

“Hắn là không thể nào, cho dù kinh doanh tuột dốc, cũng sẽ được phát phí thất nghiệp, ông chủ rất nhiều tiền.”

“Được như vậy thì quá tốt rồi, chỉ dựa vào một cái phó tổng, ta thực sợ cô ấy gánh vác không nổi.”

“Aiz. nếu công ty chấm dứt kinh doanh, ta sẽ thực thương tâm nha.”

“Ta cũng vậy nha, đi nơi nào tìm một người vừa đẹp trai lại vừa vui tính như ông chủ.”

“Biết sao được.”

Những người này thì thảo rất nhỏ, nhưng một chữ cũng không sót đều bị lỗ tai chó mẫn cảm của Vương Tổ Đức nghe được, mọi người lo lắng không phải vì anh, mà vì chỗ ngồi của mình có bảo đảm hay không, thì ra anh trong mắt nhân viên chỉ là một người đẹp trai hay cười với các cô mà thôi, cùng lắm, bất quá chỉ là quan hệ cùng ông chủ với nhân viên mà thôi.

Anh yên lặng tiêu sái rời đi, tuy rằng như vậy cũng không thể trách cứ mọi người, bởi vì đây là chuyện thường tình thôi, nhưng anh vẫn là cảm thấy thất vọng, anh đi luẩn quẩn, lơ đãng nhìn qua cánh cửa chưa đóng ngay phòng làm việc của Lâm Thực Huệ thấy một ng đáng xinh đẹp quen thuộc, là bạn gái anh!

Nhìn thấy Hải Lệ, lỗ tai cái đuôi cùng khuôn mặt đều nhếch lên.

Hải Lệ làm sao có thể đến công ty? Khẳng định là lo lắng cho anh đây! Một cỗ xúc động xông lên tiến về phía trước, anh rất nhanh tỉnh táo lại, bởi vì anh nghĩ đến chính mình biến thành con chó lang thang sau đó từng bị Hải Lệ đuổi đánh chạy ra ngoài, hình ảnh đó với biểu tình ngày thường của cô thật bất đồng, vì thế anh hít sâu một hơi, yên lặng tiêu sái bước vào văn phòng của Lâm Thực Huệ, quyết định trước tiên ở một bên quan sát rồi nói sau.

“Thật không? Nhà họ Vương vẫn chưa có tin tức?”

“Tôi gọi điện thoại rồi, Vương lão tiên sinh nói bọn họ đã đăng tin tức, chỉ cần có người có thể cung cấp tin tức của con trai họ, họ sẽ tặng thưởng thật hậu hỉ.”

Thích Hải Lệ vẻ mặt vẻ cô đơn. “Tôi rất lo lắng cho Tổ Đức, tôi thực sợ anh ấy đã xảy ra chuyện.”

Hải Lệ..... Vương Tổ Đức trong lòng cảm động, quả nhiên vẫn là Hải Lệ lo lắng cho anh nhất, làm cho anh thực sự vui mừng nha.

Thư ký bưng tới hai chén cà phê, sau khi đặt lên bàn, an ủi Thích Hải Lệ.

“Thích tiểu thư, tôi tin tưởng tổng giám đốc cát nhân thiên tương, ngài nhất định bình an vô sự.”

“Tôi thật sự không thể tưởng tượng, nếu không còn được gặp lại Tổ Đức, tôi thực sự tôi sống không nổi.”

“Thích tiểu thư, trăm ngàn đừng nghĩ như vậy nha, tổng giám đốc nhất định sẽ bình an.” Thư ký tiếp tục an ủi nói.

“Tôi cùng người nhà họ Vương đều đã đem hết toàn lực tìm anh ấy, có tin tức sẽ lập tức thông báo cho cô.” Lâm Thục Huệ nói, cô thủy chung thắm vững như sơn, duy trì nhất quán tư thái kiên định mạnh mẽ của mình.

Thích Hải Lệ gật gật đầu, lau đi nước mắt trên mặt.

“Thực thực xin lỗi, gây thêm phiền toái cho các cô.”

“Không cần khách sáo.”

“Tôi phải đi rồi.”

“Đi thông thả.”

Thích Hải Lệ đứng lên, sau khi lễ phép cáo biệt, xoay người đi khỏi văn phòng của Lâm Thục Huệ.

Đợi cô ta đi rồi, thư ký nhịn không được tán thưởng: “Người đẹp nha, làm người ta vừa yêu vừa đau lòng, nhìn bộ dáng khổ sở đó, hại tôi cũng muốn khổ sở theo, tổng giám đốc nếu biết được bạn gái ngài lo lắng hần như vậy, vì ngài ấy cuồng dại như thế, nhất định sẽ thực an ủi đi.”

“Lo lắng sao? Tôi thấy không phải.”

Thư ký ngẩn ngơ: “Phó tổng?”

“Một gương mặt trang điểm thật sự hoàn mỹ, còn có thể sơn vẽ móng tay, ra khỏi cửa không quên mang theo vòng cổ, tóc chải chuốt vừa thẳng vừa mượt, tỉ mỉ như thể bình thường, tôi thật sự nhìn không ra cô nàng làm sao khổ sở?”

“Ồ?”

“Cô không phát hiện sao? Tổng giám đốc mất tích nửa tháng nay, cô nàng đến đây đã năm lần, mỗi lần màu sơn móng tay không hề giống nhau.”

Thư ký nghe xong như là đột nhiên nhớ đến: “Đúng nha, nghe cô nói như vậy, tôi cũng có loại cảm giác này, nhìn cô ấy không có chút dấu vết nào của buồn đau.”

“Nếu bạn trai của cô mất tích nửa tháng, cô sẽ thế nào?”

Thư ký hai tay vuốt mặt mình, nhíu mày trả lời: “Tôi có khả năng sẽ rất khổ sở ngay cả tâm tình đi làm cũng không có, chứ đừng nói.”

“Cái này đúng rồi.”

Thư ký bình tĩnh hiểu ra, nàng đã hiểu được ý của phó tổng, bởi vì Thích Hải Lệ vừa rồi bộ dáng đau khổ thật sự điềm đậm đáng yêu, mà mình chỉ chú ý tới nước mắt của Thích Hải Lệ, cho nên xem nhẹ một số chi tiết, hiện tại khi phó tổng nhắc nhở, cô cũng hiểu được điều quá không hợp lý.

Ở trên người Thích Hải Lệ không cảm giác tiêu tụy, phải nói, cô ta khóc thật sự xinh đẹp, tựa như nữ diễn viên đóng phim nhiều tập khóc khi diễn, vẫn như cũ bảo trì dung nhan trang điểm hoàn mỹ, một đầu tóc dài khi bị gió thổi vẫn vừa thẳng vừa mượt, không thua gì model quảng cáo dầu gội mái tóc vừa đen láy vừa óng ánh.

Thư ký trong lòng thực kinh ngạc, bởi vì phó tổng cho người khác cảm giác cô là người phụ nữ nam tính, cho nên cũng sẽ làm cho người ta cho rằng cô cũng qua loa giống nam nhân, không thể tưởng được cô cư nhiên tỉ mỉ như thế.

“Phó tổng, Thích tiểu thư cô ấy –”

“Tốt lắm, công việc mới quan trọng, đừng quan tâm chuyện nhà người khác.” Lâm Thục Huệ đành chỉ đề tài, đối với cô mà nói, dùng thời gian làm cái nên làm mới là quan trọng nhất, cái loại tám chuyện gì đó, cô không có hứng thú.

Thư ký đương nhiên lập tức tuân mệnh, không hề nói đến những chuyện không thích hợp như thế này nữa, bất quá cô trong lòng vùng trộm đối với phó tổng càng thêm sùng bái, cô phát hiện phó tổng thật sự là một thủ trưởng đáng tin nhiệm, có lẽ ngày thường cô ấy cùng tổng giám đốc có vẻ bất hòa, nhưng khi tổng giám đốc gặp chuyện không may, phó tổng lại một mình gánh vác công ty, lại còn toàn lực tìm kiếm tổng giám đốc, thật cao hứng khi có thể làm cấp dưới của một người như vậy.

Sau khi Thích Hải Lệ rời đi, Vương Tổ Đức liền theo phía sau cô cùng bước khỏi văn phòng, anh rất muốn nói với Hải Lệ, rằng anh chính là người mà cô mong nhớ ngày đêm Vương Tổ Đức nha.

Di động vang lên, Thích Hải Lệ bắt máy, nguyên bản cô muốn vào thang máy, lại đổi ý hướng toilet nữ đi đến.

“Alo, tôi đây.” Thích Hải Lệ vẻ mặt càng thêm khổ sở, cơ hồ là cơn sóng nhỏ. “Còn chưa tìm được hần, vẫn chưa có tin tức, nếu hần thật sự đã xảy ra chuyện, tôi thật sẽ khổ sở đến chết mất.”

Hải Lệ..... Nếu anh hiện tại có thể hồi phục nguyên hình, anh nhất định sẽ ôm chặt lấy Hải Lệ, nói cho cô anh rốt cục đã có quyết định, sẽ không tiếp tục do dự, người con gái anh muốn kết hôn chính là cô, Thích Hải Lệ.

Bởi vì anh thấy bản thân mình điều kiện tốt lắm, cho nên luôn cho rằng không nên vội vã kết hôn, đem sự nghiệp đặt hàng đầu, muốn kết hôn, chờ anh ba mươi lăm tuổi rồi tính sau, nhưng là khi anh từ thiên đường rớt xuống địa ngục, tự nhiên biến thành con chó hoang chết tiệt này, ném trải đủ loại mùi vị cay đắng của đời người, mà Hải Lệ lo lắng cho anh như vậy, làm anh thật cảm động, nếu anh còn cơ hội biến lại thành người, anh nhất định sẽ cưới Hải Lệ!

“Cứ ngẫm lại xem, nếu hần thật sự đã xảy ra chuyện, giấc mộng gả vào nhà giàu của tôi tan tành sao? Nghĩ vậy thôi tôi liền khổ sở muốn phát cuồng, thật vất vả câu được một thằng đàn ông có tiền, mỗi ngày đem hần ta hầu hạ tận tình chu đáo, cái gì cũng nghe hần, còn phải giả vờ ngoan ngoãn nhu thuận, chịu đựng tính gia trưởng của hần, tôi vất vả như vậy là vì cái gì, chính là hy vọng làm thiếu phu nhân nha.”

Cái gì? Không, anh nhất định nghe lầm.

“Một đứa con gái không có gia thế bối cảnh như tôi, muốn vượt qua cả đám thiên kim tiểu thư kia, để cha mẹ hần đồng ý cho tôi bước vào nhà họ Vương giàu có, chỉ có thể từ con bọn họ xuống tay, chỉ cần con bọn họ muốn kết hôn với tôi, tôi còn không nắm chắc có thể lên làm thiếu phu nhân nhà họ Vương hay sao, tôi cố gắng lâu như vậy, nếu tìm không thấy hần, thì hai năm khổ sở vừa qua của tôi chẳng phải thất bại trong gang tấc? Nghĩ đến đây tôi liền khổ sở vô cùng!”

Wương Tổ Đức không thể tin được tai của chính mình, tâm của anh hóa lạnh, sợ run lên một lúc thật lâu, anh quay đầu yên lặng rời đi.

Anh nghĩ đến Hải Lệ - một người con gái rất yêu anh, hoá ra chân chính là yêu “gia thế” của anh, chính mình biến thành chó nhỏ đã thực thê thảm, sau khi biến thành chó ngược lại còn biết được sự tình chân tướng, lại bị thê thảm hơn.

Mất đi vẻ ngoài anh tuần cùng thân phận địa vị, anh trở nên không đáng một đồng, cái gì cũng không có, anh như vậy, ai sẽ chân chính quan tâm anh?

“Tổ Đức!”

Một tiếng quen thuộc kêu to làm anh sửng sốt, đầu đang gục xuống bỗng ngẩng lên, trông thấy Lâm Thục Huệ đang vội vàng đã chạy tới, vẻ mặt cô khẩn trương, vươn hai tay nhắc anh lên cao, tức giận nhẹ giọng

trách cứ.

“Thật là, hóa ra em chạy đến nơi đây, phát hiện không thấy em thực làm chị bị hù chết, lỡ như em lạc đường thì làm sao bây giờ? Đến lúc đó lại biến thành chó lang thang ai tới cứu em hả? Không cần chạy loạn biết không? Em thật sự là một đứa bướng bỉnh.”

Lâm Thục Huệ ôm anh vào trong ngực, miệng tuy rằng lầm bầm, nhưng động tác vô cùng sũng ái anh, ôm anh trở về văn phòng.

Trong lòng cô Vương Tổ Đức nâng đầu, ánh mắt thâm thúy đen láy lóe lên một tia sáng, lẳng lặng nhìn cô, dựa vào bộ ngực mềm mại, ngoan ngoãn nằm trong lồng ngực ấm áp của cô.

5. Chương 05

Đây là đâu?

Về mặt Vương Tổ Đức nghi hoặc ngồi trên đường cái, anh nhìn đông nhìn tây, cảm thấy như bị mê hoặc, đã quên vì sao mình lại ngồi ở đây? Chỉ đến khi ánh mắt vô tình nhìn thấy một hình ảnh trên đường, anh mới đột nhiên hoàn hồn.

Là ông ta!

Vương Tổ Đức ánh mắt mở lớn, trừng mắt nhìn xa mười mét, ở đó xuất hiện một ông lão, anh liếc mắt nhìn một cái liền nhận ra, đúng là ông lão đã biến anh thành chó! Những ngày còn lưu lạc, anh luôn tìm kiếm ông lão ấy, nay phát hiện ông ta ở cách đó không xa, anh lập tức lập tức đuổi theo.

Nếu anh bắt buộc phải hóa thành người, mấu chốt nhất định nằm ở trên người lão ta, cho nên anh liều lĩnh sải dài bốn chân, tránh mọi người đi trên đường, ra sức truy tung ông lão kia, chớp mắt một cái, ông lão kia lại không cánh mà bay.

Không, không thể! Anh nhất định phải tìm được ông lão đó! Anh dùng cái mũi của mình, ông lão đó ăn mặc như Cái Bang, chắc chắn sẽ hơi hơn người bình thường, hơn nữa ông ta ở cùng loài chó, chắc chắn trên người cũng có mùi của chó – A, có, anh ngửi thấy mùi của chó, quả nhiên rất hôi.

Thật không ngờ cái mũi chó này có thể dùng được, nó giống như rada tìm kiếm vậy, anh đi vào một ngõ hẹp, ở cuối con ngõ, anh thấy có người đang nhặt hộp giấy, thoạt nhìn như là người bán đồng nát, mà hình ảnh quen thuộc kia đúng là ông lão đó rồi.

Vương Tổ Đức đi về phía ông lão.

“Gâu gâu gâu gâu gâu gâu!” Tôi rốt cục cũng tìm được ông!

Đang phân loại giấy vụn ông lão vội ngừng lại, quay đầu nhìn con chó nhỏ màu vàng, đối diện ông đang kích động sủa.

Ông lão tròn mắt, nhìn con chó nhỏ, đầu tiên ngỡ ngợ, chỉ chớp lát sau đã nhớ ra.

“Thì ra là cậu, ha ha, cậu là anh chàng trẻ tuổi kia.” Đối với người bình thường, chỉ nghe thấy tiếng chó sủa, chỉ có ông lão hiểu được câu ngữ.

“Đúng, là tôi! Tôi tìm ông đã lâu! Là ông, tôi biết! Là ông biến tôi thành chó!”

Ông lão lắc đầu. “Là cậu tự chuốc lấy thôi, tôi đã sớm đã cảnh cáo cậu.”

“Ông muốn gì cũng được, chỉ cần có thể biến tôi trở lại như cũ, cái gì tôi cũng đồng ý!”

Ông lão nhíu mày. “Thật không?”

Vương Tổ Đức gơ hai chân trước, nhào vào người ông lão, mở to đôi mắt đã rơm rớm nước mắt, anh thề lần sau không coi thường loài chó nữa, anh đã có một bài học, thật sự!

“Tôi rất xin lỗi, tôi thực sự hối hận, lúc ấy thái độ của tôi không đúng, tôi sẽ cố gắng chuộc lỗi, cho tôi cơ hội, cầu xin ông, lão tiên sinh!”

Ông lão gật gù đầu. “Tốt lắm, tốt lắm, biết sai có thể sửa, ở hiền gặp lành, cậu biết nhận sai là tốt rồi.”

“Tôi nhận sai, ông biến tôi trở về như cũ đi, cầu xin ông.”

Ông lão lại lắc đầu. “Thật đáng tiếc, ta không giải trừ được.”

Vương Tổ Đức đang ôm hi vọng nghe ông lão trả lời, biểu tình như là ngày tận thế

“Vì sao? Nếu ông có thể biến tôi thành chó, đương nhiên cũng có thể biến tôi thành người chứ!”

“Đừng nóng vội, người trẻ tuổi, tuy rằng tôi không thể giải trừ, nhưng cậu có thể.”

“Tôi?”

“Đúng vậy, đây là một lời nguyện xưa, cách duy nhất để giải trừ là cậu thật lòng, chỉ cần cậu thật lòng sám hối, tự nhiên cậu sẽ trở về như cũ, mà không phải xin lỗi hay làm gì để bù lại, lời nguyện này coi trọng sự thật lòng.”

“Tôi thật lòng mà, tôi thề!”

“Một khi đã như vậy, cậu không cần lo lắng, nhớ kỹ, chỉ có dùng tâm ý, mới có thể giải trừ, giúp cậu việc trở về hình người, tự giải quyết cho tốt đi.”

Dùng thành ý? Dùng như thế nào? Đây? Đợi chút đã lão tiên sinh! Chớ đi nha – chớ đi –

“Chớ đi!”

Vương Tổ Đức quát to một tiếng, giật mình tỉnh giấc, cả người còn theo phản xạ bật dậy.

Anh kinh ngạc nhìn bốn phía, thấy mình đang ngủ trên giường Lâm Thục Huệ, mới bình tỉnh, thì ra là một giấc mơ, nhưng giấc mơ ấy thật chân thực, phảng phất như anh vừa tìm được ông lão đó, mà anh còn nhớ rõ lão tiên sinh còn nói với anh một câu.

“Thật tình thành ý.....” Anh kinh ngạc thốt lên, phát hiện ra mình vừa nói, ánh mắt lại nhìn được sắc màu rực rỡ, lại cúi đầu nhìn xem chính mình, ngay cả chính anh cũng ngây dại.

Chân không phải chân chó, tay không phải chân chó, giơ lên hai tay xem xét, mười ngón tay lại hiện ra trước mắt, sờ sờ mặt mình, không phải là mặt chó, miệng chó cùng mũi chó.

Anh đã biến trở lại?

“Wa! Rất tuyệt!” Vương Tổ Đức mừng như điên kêu lên, anh biến trở lại rồi! Không phải là chó nữa! Tuy rằng không biết có chuyện gì nhưng thật tuyệt!

Anh ở trên giường quần chắn vào, bởi vì mới biến thành người, cho nên trên người không mặc quần áo, con mèo Elle cùng con chó ngọc Chuck đều tròn mắt nhìn anh, cùng kinh ngạc, không rõ vì sao anh biến từ chó thành người?

“Rất tuyệt! Khẳng định là thành ý của mình đã giải trừ được lời nguyện, mình không bao giờ là chó nữa! Mình biến trở về đến đây! Trời ạ!” Anh thật sự rất vui, anh rất nhớ hai tay, hai chân, anh sẽ không bao giờ đi bằng 4 chân nữa.

May mắn Lâm Thục Huệ giờ phút này không ở nhà, nếu không anh cũng không biết giải thích với cô vì sao lại ở nhà cô nữa, khẳng định sẽ bị cô làm cho sống dở chết dở, hơn nữa mất tích mấy ngày này, ba mẹ chắc sẽ lo cho anh lắm, anh nên về nhà đã, trước khi đi anh cần thay quần áo đã.

Vì thế anh vội vàng lục tủ quần áo của Lâm Thục Huệ, may quần áo trung tính của cô không ít, vừa vặn có một bộ đồ thể thao có thể tạm thời thay, có vẻ hơi nhỏ, nhưng không có cách nào khác, anh phải chấp nhận đến khi có quần áo mới để thay, Elle cùng Chuck vẫn tròn mắt kinh ngạc, biến thành tò mò, cuối cùng đi tới chỗ anh ngồi người.

“Gâu!” Chuck nhìn anh lắc lắc cái đuôi.

Vương Tổ Đức cười ha ha sờ đầu Chuck.“Hắc, chó ngốc, mày vẫn nhận ra tao, phải không?”

“Gâu!” Giống như đang trả lời anh, Chuck lại sửa một tiếng.

“Meo meo ~~” Ngay cả Elle cũng dụi dụi vào chân anh làm nũng.

“Tao phải đi trước khi chủ nhân của tụi mày trở về, mấy ngày này ở cùng tụi bay rất vui vẻ, Elle, Chuck, có cơ hội tao sẽ lại đến thăm bọn mày, tao đi rồi, bảo trọng.”

Sau khi ôm Elle và Chuck vào lòng xong, Vương Tổ Đức liền đứng dậy đi ra phòng khách, mở cửa thăm dò, xác định ngoài cửa không có ai, liền nhanh chóng đóng cửa rồi đi.

Hôm nay Lâm Thục Huệ đến công ty muộn hơn bình thường, tại cô ngủ không đủ giấc, bởi vì chú chó mới của cô đã đi mất.

Hôm trước đột nhiên đi về không thấy chú chó nhỏ đâu, cô đã vội vã đi tìm khắp mọi nơi, còn đến nhà mọi người ở mỗi tầng, hỏi xem có nhìn thấy chú chó nhỏ của cô không.

Vì thế cô bật đèn suốt đêm, trách mình hôm trước sơ ý khiến Tổ Đức bỏ nhà đi, cứ nghĩ đến Tổ Đức lưu lạc ở ngoài, không có đồ ăn, không có chỗ ngủ, cô liền khổ sở cả đêm không thể ngủ yên.

Cô mệt mỏi đi vào công ty, vừa vào cửa, cô gái trực tổng đài liền lập tức đứng dậy.

“Phó tổng.”

“Chào buổi sáng.....” Cô phát phát tay, vẫn là dáng vẻ lạnh lùng, cô gái trực tổng đài khổng để ý vẫn vui vẻ đi đến.

“Tổng giám đốc đã trở lại.”

Lâm Thục Huệ phút chốc ngẩn đầu, vì cái tin ấy phút chốc kinh ngạc không nói lên lời.

“Cái gì? Anh ta đã trở lại?”

“Đúng vậy.”

Lâm Thục Huệ giật mình, tiếp theo lập tức nhanh chóng đi đến văn phòng của Vương Tổ Đức, bình thường cô đều gõ cửa, nhưng lần này xông thẳng vào, mà khiến cô kinh ngạc hơn là, nhìn thấy Vương Tổ Đức đang nói chuyện điện thoại.

Anh ngẩng đầu nhìn cô một cái, nhấc tay bảo cô chờ một chút, tiếp tục nói chuyện điện thoại, mà Lâm Thục Huệ đứng ở cửa kinh ngạc nhìn anh.

Mất tích một tháng trời, nay lại ở trước mắt, đột nhiên xuất hiện ở văn phòng.

Cô vẫn nghĩ đến anh ta đã xảy ra chuyện, lo lắng anh ta gặp phải chuyện gì, nhưng là hiện tại Vương Tổ Đức đã trở về ngồi nói chuyện điện thoại, thoát nhìn tinh thần anh ta khá tốt, không khác gì một tháng trước, vẫn rất anh tuấn, vẫn cùng kiểu tóc, mặc bộ đồ tây lên người, trông rất đẹp trai.

Nghe thấy anh đã trở lại, đầu tiên cô thấy rất kinh ngạc, sau khi nhìn thấy anh, cô lại thấy sợ, nhớ đến một tháng qua, cô vì anh mà ngày ngày tăng ca, bận tối mày tối mặt, lại nhìn thấy anh thoải mái nói chuyện điện thoại, trên mặt còn cười cười, phảng phất như dù có xảy ra chuyện gì cũng không làm anh thấy đổi, một ngọn lửa bốc lên trên đầu, thì ra những lo lắng trước đây của cô là dư thừa.

“Tốt, cảm ơn, hẹn gặp lại.” Vương Tổ Đức cúp điện thoại, khi anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt đang tối sầm lại của Lâm Thục Huệ.

Nếu là một tháng trước, anh đã sẵn sàng nghênh tiếp quân địch, hơn nữa cảm thấy thái dương huyết run lên, dùng hết sức tranh luận với cô, nhưng hiện tại, anh lại cảm thấy bộ dạng tức giận của cô thật đáng yêu, bởi vì cách nhìn của anh đối với cô đã không giống như trước.

Anh đứng lên.“Thục Huệ.”

“Vương –” Hai chữ còn lại chưa kịp phát ra miệng, cô đã kinh ngạc kêu lên.“Anh gọi tôi là gì?”

Vương Tổ Đức nghĩ nghĩ, hỏi lại cô.“Tôi gọi cô là cái gì?”

“Ang gọi tôi..... Thực Huệ.”

“A, thì sao? Như vậy rất kỳ quái sao?” Anh cố ý, lại giả bộ không biết gọi cô là Thực Huệ có gì không phải.

“Đương nhiên kỳ quái a, bình thường anh đều gọi tôi là Lâm phó tổng hoặc Lâm tiểu thư.” Thật kì quái nha, hại da gà của cô nổi hết lên.

“Phải không? Nhưng tôi thích gọi cô là Thực Huệ, như vậy có vẻ thân thiết, cô cũng có thể gọi tôi là Tổ Đức.”

Đề nghị của anh làm cô mở to mắt, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra nha, cô với anh chỉ là cộng sự, dựa vào chức vụ, trách nhiệm, anh gọi cô là Lâm phó tổng hoặc là Lâm tiểu thư, còn cô gọi anh là Tổng giám đốc hoặc gọi cả họ cả tên anh ra.

Cô đã quen gọi như vậy, cũng thấy không có gì không ổn, nhưng Vương Tổ Đức này lại ở đây thảo luận với cô về vấn đề xưng hô? Còn đề nghị gọi hẳn tên sẽ có vẻ thân thiết?

Đầu anh không có vấn đề gì chứ? Anh làm cho cô há hốc mồm, cảm thấy hình như anh đã thay đổi, khiến cô quên mất cô đến văn phòng anh là vì cái gì.

A đúng rồi! Cô tới là để chất vấn anh vì sao mất tích một tháng, lửa giận bốc lên đầu, khiến cô không thể nói nhẹ nhàng được.

“Một tháng này anh đã đi đâu? Vì sao không thông báo cho ai một tiếng? Anh có biết trong một tháng nay tôi phải xử lí bao nhiêu công việc không? Đây là công ty của chúng ta, chúng ta là cộng sự, anh cứ như vậy biến mất một tháng, cũng không có để lại lời nhắn, anh có biết mọi người lo lắng cho anh không?”

Cô tức giận mất rồi, cô đã nghĩ mình có thể bình tĩnh nói chuyện với anh, nhưng là mỗi lần tranh luận cùng anh, cô liền nổi cơn tức giận!

Cô và Vương Tổ Đức là cộng sự, ý tưởng bất đồng, thực hiện bất đồng, nghe những tiền bối trên thương trường nói, hợp tác với nhau làm ăn cũng giống như kí giấy kết hôn, không ngừng bất đồng, không ngừng tranh chấp, cuối cùng kết cục là mỗi người đi một ngã, đừng nói kiếm tiền, không phải bồi thường cho người ta là may mắn lắm rồi. (Pup: thực chả hiểu câu này nói gì, kết hôn là kết hôn, hợp tác là hợp tác, kết hôn là việc trọn đời cơ mà, mấy ông tiền bối này nói năng lung tung quá>.< @Kat: *xoa đầu Pup* chắc, người già cũng có cái lý của họ)

Cô có năng lực, có tham vọng, tưởng rằng sẽ thành công trong sự nghiệp, nhưng lại thiếu tài chính, tiền bối của cô, cũng chính là bố của Vương Tổ Đức đã nhìn thấy năng lực của cô, đồng ý giúp cô thực hiện tham vọng, cho cô làm đối tác của con trai, mà cô không phải bỏ ra một xu.

Cô biết đây là cơ hội khó có được, ông trời không bao giờ cho cơ hội tốt như vậy đến lần thứ hai, cô lập tức đồng ý.

Ai biết, đây là lúc cơn ác mộng bắt đầu. Cô với Vương Tổ Đức cá tính không hợp, phương pháp làm việc không hợp, lý niệm cũng không hợp, mà thật muốn giết chết anh! Anh vô cớ biến mất một tháng, sau đó lại dường như không có việc gì xuất hiện, cô quả thực nộ khí, anh ta khiến cô phát điên rồi!

Thật sự là quá đủ!

“Tôi biết, anh không thích tôi, cũng không muốn cho tôi cùng làm việc ở công ty này, tất cả đều do mệnh lệnh của mẹ anh, anh mới không thể không nghe theo, tôi vốn tưởng có thể nhẫn nại, nhưng anh lại có thể buông công ty biến mất một tháng, còn như vậy muốn làm đi xuống, công ty sớm hay muộn xong đời, anh đã không muốn làm cùng tôi đến vậy, ok, tôi chạy lấy người, chỉ cần anh nói một câu, tôi lập tức rời khỏi.”

Cô thở phì phì lấy hết toàn bộ những lời trong lòng nói ra, đúng vậy, cô nói, rất cục, cô đã chịu đủ, chỉ cần Vương Tổ Đức nói một câu, cô sẽ lập tức rời khỏi.

“Thực xin lỗi.”

Lâm Thực Huệ sững sốt, cô kinh ngạc tròn mắt nhìn Vương Tổ Đức, nghĩ rằng mình đã nghe nhầm.

“Cái gì?”

“Thực xin lỗi, tôi chính thức xin lỗi cô.” Vương Tổ Đức quay về phía cô cúi người, hành động ngoài ý muốn này một lần nữa khiến cô ngốc nghếch ngẩn ra, so với việc thân mật gọi tên cô việc này càng khiến cô kinh ngạc hơn gấp bội, bởi vì đây là lần đầu tiên Vương Tổ Đức xin lỗi cô, lại còn cúi đầu xin lỗi nữa.

Nếu là quá khứ, Vương Tổ Đức sẽ cùng cô âm ỉ một phen, nhưng hiện tại đã khác trước, sau mấy ngày biến thành chó, anh đối với Lâm Thực Huệ hoàn toàn khác, cũng hoàn toàn có thể hiểu vì sao cô tức giận, quan trọng nhất, anh không muốn cô rời đi.

Nhìn thấy vẻ mặt ngốc nghếch của cô, Vương Tổ Đức liền đi tới trước, dùng ánh mắt chân thành cùng lời nói thật sự nói với cô: “Khiến cô lo lắng cho tôi thật sự xin lỗi, nhưng hãy tin tôi, tôi không cố ý biến mất một tháng nay, trên thực tế, tôi cần xác thực một chút việc.”

Anh còn thật sự nghiêm túc giải thích cho cô, thái độ này nằm ngoài dự đoán của cô, khiến cô tưởng rằng sẽ lại âm ỉ một trận, anh đột nhiên lại tốt như vậy, lại dùng ánh mắt cầu xin nhìn cô, là do thấy sai sao? Anh dùng ánh mắt cầu xin nhìn cô?

Trong khoảng thời gian ngắn cơn tức giận trong người cô không có chỗ phát tiết, làm cho cô không biết nên nói cái gì.

“Cô không hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì?” Anh nói.

Anh đã nhắc nhở, cô đành phải mở miệng: “Anh đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi bị người ta bắt cóc.”

“Cái gì!”

“Hừ, đừng lớn tiếng như vậy, chuyện này chúng ta không thể cho cảnh sát biết, bởi vì liên quan đến danh dự của gia tộc, cho nên gia tộc của tôi quyết định xử lý bí mật.” Thực thật có lỗi vì đã lừa cô, bởi vì cái lí do do biến thành chó, ai sẽ tin anh đã thực biến thành chó đây? Chỉ sợ làm cho hiểu lầm lớn hơn nữa, mà bắt cóc là một ý thật hợp lí lại còn khiến cho cô bớt giận.

Quả nhiên, anh vừa nói xong, vẻ mặt của cô từ phần nộ chuyển sang kinh ngạc.

“Anh thật sự bị bắt cóc?” Cô hạ thấp giọng.

“Đúng vậy, nếu không cô ngắm lại xem, tôi làm sao có thể bỏ mặc công ty trong một tháng được chứ? Cô cũng biết, người nhà tôi vội vã đi tìm tôi, tôi làm sao có thể để cho bố mẹ tôi ngày đêm lo lắng, đây đều là do tôi không thể liên lạc.”

Anh nhỏ giọng nói cho cô, bởi vì đề thấp thanh lượng, lại ở bên tai cô thì thầm nói, hơi thở nóng bỏng của anh phả vào tai cô.

Lâm Thực Huệ cảm thấy rất không được tự nhiên, cô không quen có đàn ông đến gần cô như vậy, hơn nữa đối tượng lại là Vương Tổ Đức, cô đương nhiên sẽ không biết Vương Tổ Đức là cố ý, đầu tiên là cúi đầu xin lỗi, sau đó lại dựa vào như vậy gần cùng cô nói chuyện. Thái độ của anh bây giờ đã khác trước rất nhiều, đầy đủ biểu hiện tôn trọng cô, hết thấy đều làm cho cơn tức giận trong cô, đột nhiên không có lý do gì giận anh.

Cô thối lui từng bước, sửa sang lại suy nghĩ của mình, đến tâm tình khôi phục bình tĩnh, đã không giống vừa rồi tức giận như vậy, mới ngẩng đầu lên nhìn vào mắt anh, quan tâm hỏi: “Người đó có làm gì anh không?”

“May mắn tôi mệnh lớn, chỉ là bị hạn chế hành động, không có đã bị thương rồi.”

Cô vốn là người tràn đầy chính nghĩa, nhịn không được vì anh tức giận.

“Anh đã có thể kêu cứu.”

Anh lắc đầu: “Không được.”

“Vì sao?”

“Bởi vì là người quen làm, đây là việc xấu trong nhà, đối phương chính là nhất thời xúc động, sau đó anh ta cũng sám hối, gia tộc bọn tôi không muốn đem mọi việc công bố ra, hơn nữa hiện tại chỗ sân đầy đường, phóng viên rất tố chất thần kinh, ngay cả việc nhỏ như hạt đậu xanh như chuyện thầy giáo sửa bài thi cho học sinh còn bị đăng báo, cho nên chúng tôi quyết định lén xử lý.”

Lâm Thục Huệ nghe xong gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu được. Cô biết phân biệt phải trái, cũng là người thẳng thắn, biết Vương Tổ Đức đã xảy ra chuyện lớn như vậy, liền không tức giận nữa.

“Anh không có việc gì là tốt rồi.” Cô nhẹ nhàng thở ra, có thể nhìn thấy anh bình an trở về, cô cũng yên tâm.

Khi cô thở ra nhẹ nhõm khi biết anh không sao, đã không chú ý tới ánh mắt sâu thẳm của Vương Tổ Đức, mà trước khi anh đón nhận cô, cô đã khôi phục tự nhiên thần thái.

“Có rất nhiều việc cần hỏi ý kiến của anh, sau khi anh quyết định nhớ nói với tôi một câu.”

“Ngay bây giờ đi.”

Cô sửng sốt, nhìn anh đang mỉm cười ánh mắt cong lên như vầng trăng khuyết: “Anh..... Anh không muốn nghỉ ngơi một chút hay điều chỉnh tâm tình sao?”

“Đây là chuyện làm ăn của chúng ta, mỗi giây mỗi phút đều rất đáng quý, một tháng nay tôi không có ở công ty, có thể nào lại lãng phí thời gian, nhưng lại liên lụy đến cô hằng ngày tăng ca, làm việc đến nửa đêm, ngay cả ngày nghỉ cũng không được nghỉ.”

Cô vẻ mặt ngoài ý muốn: “Anh làm sao mà biết?”

“Nghe các nhân viên khác nói.” Kỳ thật là trong thời gian anh làm chó đã nhìn thấy.

Thì ra là vậy, chắc Chu thư kí đã nói với anh, cô nghĩ thầm.

“Tốt, tôi đi đem tư liệu lấy lại đây.”

“Không cần phiền toái như vậy, trực tiếp đến văn phòng của cô đi.” Nói xong liền lướt qua cô, đi đến văn phòng của cô, làm cho cô nháy mắt giật mình cùng mê hoặc.

Anh có chút gì không giống như trước, nhưng lại không biết cái gì là không giống, cô lắc đầu, rất nhanh đem tinh thần tập trung, đi sau anh về văn phòng mình.

Bọn họ thảo luận đến tận trưa, Vương Tổ Đức nhìn thời gian.

“Đi, đi ăn cơm trưa.”

Lâm Thục Huệ cũng ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ, không thể tưởng được thời gian trôi nhanh như vậy, trong nháy mắt đến giữa trưa.

“Được rồi, còn lại để lúc khác bàn tiếp.” Cô sắp xếp lại tư liệu trên bàn, nghĩ đến Vương Tổ Đức phải đi, nhưng anh vẫn đứng bên cạnh cô, làm cô tò mò hỏi.

“Làm sao vậy?”

Anh mỉm cười nói: “Chúng ta cùng đi ăn cơm.”

Cùng ăn cơm với anh? Cô sửng sốt, thực kinh ngạc việc Vương Tổ Đức cư nhiên hội chủ động tìm cô ăn cơm.

“Không cần, tôi đã tự chuẩn bị cơm rồi.”

“Sandwich cá sao?”

Cô tròn mắt nhìn anh “Anh làm sao mà biết?”

Anh đương nhiên biết, khi anh vẫn còn là chó ngày ngày cùng cô đi làm, phát hiện ra cô có thói quen rất xấu, chính là đến cửa hàng tiện lợi mua cái sandwich làm cơm trưa, dùng thời gian ăn trưa để tăng ca.

Anh không trả lời cô, trái lại sửa giúp cô thói quen không tốt. “Không phải tôi nói cô, nhưng cô nên chú ý một chút thói quen ăn uống của mình, cho dù muốn tăng ca cũng phải ăn no mới có khí lực, một cái sandwich như thế làm thế nào đủ, lại còn là sandwich của cửa hàng tiện lợi, một chút dinh dưỡng cũng không có.”

Cô ngần ra, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên phản ứng thế nào, bởi vì câu nói này nghe qua, hình như là một loại quan tâm.

Anh đột nhiên quan tâm tới thói quen ăn uống của cô, đúng là ngoài ý muốn của cô, làm cho cô cảm thấy không quen.

“Đây là chuyện của tôi, tôi thích ăn sandwich.”

“Cô không phải thích ăn sandwich, cô là thích tra tấn chính mình, không được, cô phải ăn bữa ăn chính.”

“Anh làm chi đột nhiên quan tâm tôi nhiều như vậy?”

“Tôi đương nhiên muốn xen vào, bởi vì cô là cộng sự của tôi, nếu cô ngã, lại đến lượt tôi tăng ca mỗi ngày sao.”

Cô tức giận nói: “Tốt, nguyên lai anh là sợ mệt a!”

“Đúng vậy, ai bảo tôi còn muốn dựa vào cô, đi thôi, đi ăn cơm, tôi sắp chết đói rồi.” Anh vươn tay ra, túm tay cô kéo đi (Pup: Câu nói này nếu nghe kĩ thì thấy có một chút mờ ám ở đây*cười nham hiểm* @Kat: đây, thế mới có ai đó cứ gào lên là EM RẤT TRONG SÁNG!)

“A, Anh làm gì? Đứng kéo nha!”

“Không kéo cô, cô lại chạy trốn.” Bàn tay kiên định của anh nắm lấy tay cô, kéo cô ra ngoài, một vài nhân viên đang chuẩn bị đi ăn cơm cùng Chu thư kí nhìn thấy cảnh này, thấy hai người vốn như nước với lửa, bỗng nhiên lại muốn cùng nhau kết bạn đi ăn cơm? Hơn nữa là tổng giám đốc cầm tay phó tổng kéo đi?

Ở trước mắt bao người, Vương Tổ Đức mỉm cười lôi kéo Lâm Thúc Huệ đang không biết phải làm sao, cùng nhau đi ăn trưa.

6. Chương 06

Ngoại trừ công việc căn bản Lâm Thúc Huệ không biết cùng Vương Tổ Đức tán gẫu cái gì?

Ngồi trong nhà hàng Italy, cô đột nhiên nghĩ đến, từ khi cùng Vương Tổ Đức kinh doanh công tác cho đến nay, bọn họ chưa từng cùng nhau dùng cơm, đây là lần đầu tiên.

“Nhà hàng này Cesar salad khai vị thực đáng khen, ngoại trừ rượu lên trên nước sốt đặc chế, còn rắc lên pho-mát mài nhỏ nhập khẩu, cực kỳ thơm, “em” nhất định phải nếm thử.” Vương Tổ Đức vì cô mà thuyết minh.

Cô nhún nhún vai: “Tôi không ý kiến.”

“Cho một đĩa.” Anh nói với bồi bàn, tiếp theo lại giới thiệu một món chính tinh tế khác. “Chân vịt dùng cùng gỏi, đây là món ăn được bếp trưởng đề cử, em nhất định phải nếm thử, hoặc là món thịt heo quay tẩm mật ong cũng rất đáng nếm thử...”

“Đợi chút.” Cô ngăn anh lại: “Cho tôi một phần mỳ ý hải sản là ổn, đừng quên, chúng ta còn có rất nhiều chuyện muốn thảo luận, nếu anh chọn mấy món kia, sẽ tiêu phí rất nhiều thời gian không cần thiết.”

“Có quan hệ gì, chỉ là ăn một bữa cơm, không mất nhiều thời gian lắm.”

“Không được, thời gian chính là tiền bạc, anh mất tích một tháng, đã lãng phí rất nhiều thời gian.”

Không khí đột nhiên đông cứng lại, cô biết Vương Tổ Đức nhất định sẽ mất hứng khi cô nói như vậy, nhưng cô đến để bàn việc, mà cô đoán hai người đại khái sắp tranh cãi.

Ngoài ý muốn, Vương Tổ Đức chỉ trầm mặc trong chốc lát, chẳng những không cùng cô tranh luận, ngược lại gật gật đầu.

“Em nói đúng, công việc quan trọng.”

Hả?

Cô thực kinh ngạc nhìn phía anh đang mang vẻ mặt mỉm cười, mang theo hàm ý xin lỗi.

“Thực xin lỗi, anh chỉ là rất muốn giới thiệu một ít món ăn ngon cho em, lại đã quên sự vất vả một tháng qua của em.”

Thái độ thành khẩn của anh làm cô không khỏi ngây người, nếu là ngày trước, anh hẳn là sẽ tức giận, nhưng mà không, anh lại theo ý cô, ngược lại làm cho cô cảm thấy chính mình có phải hay không có chút hơi quá đáng?

Kỳ thật cô cũng không có trách cứ ý tứ của anh, chỉ là thành thật nói ra ý nghĩ của chính mình thôi, nếu Vương Tổ Đức bạo phát, cô nhất định phụng bồi, nhưng mà anh lại hướng cô xin lỗi, chưa cùng cô tranh luận cái gì, khiến cô ngược lại cảm thấy trong lòng là lạ, hơn nữa khi nhìn thấy sự thất vọng trong mắt anh, lòng của cô nhịn không được hóa mềm.

“Mang lên 2 suất mỳ Ý hải sản là được.” Vương Tổ Đức nhìn bồi bàn đang chờ một bên nói, cũng đem thực đơn trả lại cho anh ta.

“Đợi chút.”

Cô nhịn không được xúc động mở miệng, mà khi cô mở miệng, Vương Tổ Đức cùng bồi bàn đều ngoài ý muốn nhìn cô.

“Tôi nghĩ..... Anh nói đúng, nhiều lắm cũng chỉ mất nửa tiếng, anh đã thích ăn, liền chọn đi.”

Mắt Vương Tổ Đức sáng lên. “Em chắc chứ?”

Cô gật đầu. “Ừ.”

Thay thế vẻ mặt không được như ý, trên mặt lại hiện lên vẻ tươi cười tuần lãng sáng ngời, anh nói với bồi bàn: “Hai phần mỳ Ý hũy bỏ, cho tôi phần Cesar salad kinh điển, chân vịt, còn có hải sản trộn cơm, mặt khác cho tôi hai ly rượu đỏ.”

“Rượu đỏ!” Cô trừng lớn mắt, đề cao giọng, ăn một bữa cơm anh còn chọn rượu đỏ?

“A..... Không thể sao?” Vẻ mặt của anh từ sung sướng chuyển thành hối lỗi, phảng phất nếu không cho anh chọn rượu đỏ, anh sẽ vô cùng vô cùng thất vọng, nhưng mà nếu cô kiên trì, anh sẽ nghe theo cô hũy bỏ việc kêu rượu đỏ.

“.....” Lời muốn nói nghẹn lại giữa yết hầu, không biết vì sao, khi nhìn thấy Vương Tổ Đức lộ ra loại biểu tình thỏa hiệp bất đắc dĩ này, lực lượng quật cường của cô giống như có điểm không thể hoạt động, cảm thấy chính mình đối với biểu hiện cúi đầu của anh có chút chịu thua.

“Rượu đỏ trong nhà hàng chúng tôi đều được phối hợp tỉ mỉ, cùng mỗi một loại món ăn được chọn đều đúng vị, phân lượng sẽ không nhiều lắm, chỉ uống một chén sẽ không say, hơn nữa có thể khai vị.” Một bên mỉm cười, bồi bàn bổ sung nói.

Cô hết nhìn bồi bàn, lại nhìn nhìn vẻ mặt chờ mong của Vương Tổ Đức.

Chết tiệt, đừng dùng cái loại ánh mắt này nhìn cô a, như vậy cô sẽ khó mà cự tuyệt nha!

Nếu anh trực tiếp cùng cô kháng nghị, như vậy cô có thể quyết tâm tàn nhẫn mà cự tuyệt, nhưng mà anh cố tình tỏ ra bộ dáng áy náy.

“Em nói đúng.” Anh mỉm cười gật đầu, quay đầu nói với bồi bàn sửa món. “Hai ly rượu đỏ không cần, đem lên hai ly nước thì tốt rồi.”

Đáng giận! Cô đầu hàng.

“Quên đi, muốn chọn liền chọn đi, đem lên hai chén rượu đỏ.” Cô chủ động đề nghị, bởi vì chính mình không hiểu vì sao mềm lòng, mà sau khi cô thỏa hiệp, gương mặt đẹp trai kia lại trưng cho cô biểu tình vui sướng.

“Thật sự?”

Cô thở dài. “Nếu anh muốn uống, liền gọi đi, tôi cùng anh uống.”

Anh lắc đầu. “Không, em thật muốn uống anh mới gọi, nếu chỉ có anh muốn uống, mà miễn cưỡng em, anh cũng sẽ bần khoản.”

A..... Anh bỗng nhiên bần khoản tâm tình của cô như thế, đây chính là điều chưa từng xảy ra trong quá khứ, Lâm Thục Huệ cảm thấy thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), anh có thể sử dụng loại thái độ này đối với cô, cô thật sự thích đến thực vui mừng, lòng không khỏi càng mềm ra.

Nếu anh vì cô suy nghĩ như vậy, cô như thế nào có thể không tiếp nhận ý tốt của anh đây? Huống chi anh còn đặc biệt muốn giới thiệu thức ăn ngon cho cô, cũng là vì không muốn để cô đói bụng.

“Tôi cũng kêu một ly đến phối hợp với món chính cũng tốt lắm.”

“Thật sự?”

“Nếu anh đã đặc biệt giới thiệu, nhất định nó có chỗ đặc biệt.”

“Thật tốt quá, anh nhất định sẽ không làm em thất vọng.” Dáng vẻ tươi cười của anh vẫn rạng rỡ như vậy, giống tia nắng ban mai đầu tiên lúc rạng đông, tựa như tất cả mọi người đều bị vẻ tươi cười của anh cuốn hút, làm cho cô không khỏi nhìn đến ngây người.

Cô biết anh rất tuấn tú, nhưng cô luôn luôn bỏ qua vẻ đẹp trai của anh, bởi vì cô tới để công tác, không phải đến nhìn đàn ông, cho nên Vương Tổ Đức đẹp trai chưa bao giờ sẽ làm cô say sóng, nhưng mà hôm nay chuyện gì xảy ra? Cô cảm thấy..... Trước mắt cô anh trở nên thực đẹp, thực nho nhã.

Khi anh không hề đối với cô trợn mắt, cô cũng không biết bất giác mình đã tháo bỏ sự phòng bị, nhìn thẳng vào nụ cười tuấn lãng mê người của anh, xác thực có một cỗ mị lực trời sinh mê người.....

Chậm đã, cô đang làm gì?

Lâm Thục Huệ kinh hãi phát hiện, vừa rồi trong một khắc như vậy, cô bỗng nhiên đối với nụ cười của Vương Tổ Đức cảm thấy trái tim thẳng thẩn đập loạn, đây là tình huống không nên có nha! Cô vội vàng nhắc nhở chính mình đừng loạn tưởng.

Sau một tháng không thấy, khi anh trở về, lại đối với cô dị thường thân mật, còn còn rất nho nhã ôn nhu, làm cho cô thực không quen, cô biết Vương Tổ Đức không xem cô là phụ nữ, bởi vì cô luôn ăn mặc trung tính, cá tính lại thực manly (nam tính), cho nên khi anh đối đãi cô long trọng tựa như đối đãi một vị thực nữ, cô thật sự thực không quen.

“Em đang nghĩ gì vậy?”

Cô phục hồi tinh thần lại, phát hiện Vương Tổ Đức đang chuyên chú nhìn cô, vội vàng bình ổn tâm trạng.

“Không có.”

“Em xem giống như có tâm sự, hơn nữa sắc mặt có chút tiêu tụy, tối hôm qua không ngủ ngon, phải không?”

Cô thật sự không ngủ ngon, đại khái chỉ ngủ ba tiếng.

“Tôi không sao.”

“Có chuyện gì có thể nói ra để cùng thảo luận, anh hy vọng hai người chúng ta không chỉ là phía đối tác, nếu tâm tình không tốt hoặc có gì, nói ra sẽ thoải mái chút.”

Cô luôn luôn có thói quen dùng tư thái của một người vô cùng mạnh mẽ để đối đãi anh, kêu cô đột nhiên thổ lộ tâm sự, cô thật sự nói không nên lời, vì thế cô lắc đầu.

“Không có chuyện gì.”

Làm sao có thể không có việc gì? Anh đã sớm chú ý tới hôm nay cô có chút tiều tụy, có vẻ như không ăn no ngủ đủ, đặc biệt kéo cô... đến ăn cơm, ngoại trừ bồi dưỡng cảm tình, cũng muốn biết tâm sự của cô, aiz, thật sự là cô gái quật cường, nhưng mà không quan hệ, từ sau khi anh biến lại thành người, liền quyết định thay đổi phương thức sống chung của chính mình cùng Thực Huệ.

Anh thừa nhận, loại thay đổi này đến từ khi anh đối với cô nổi lên hứng thú thật lớn, bởi vì anh biết cô chân chính là loại phụ nữ gì, mà anh phát hiện chính mình đã chân chính bị cô hấp dẫn rất nhiều.

Anh cố ý lộ ra vẻ mặt không được như ý, biểu hiện ra bộ dạng thất vọng vì bị cự tuyệt, thậm chí cố ý nói: “Thực xin lỗi, anh không phải cố ý muốn xen vào chuyện riêng của em, chỉ là anh đã cho rằng chúng ta không chỉ là đối tác, hẳn là càng hiểu biết lẫn nhau mới phải, dù sao chúng ta muốn cùng nhau xây dựng mối quan hệ hợp tác, nhất định phải quan tâm lẫn nhau cùng tín nhiệm đối phương, cho nên anh mới có thể đem bí mật anh bị bắt cóc này nói cho em, xem ra, đây chỉ là suy nghĩ của riêng anh thôi.”

Sau khi nghe Vương Tổ Đức nói những lời này, Lâm Thực Huệ mới tỉnh ngộ.

Thì là như vậy nha, Vương Tổ Đức sở dĩ đột nhiên đối với cô thân mật như vậy, là hy vọng có thể cải thiện quan hệ của bọn họ, lo liệu tinh thần hợp tác của đồng sự, như vậy xem ra, sự cự tuyệt của cô có vẻ hẹp hòi, cảm thấy thái độ bản thân thực không nên.

Đúng vậy, bọn họ là đối tác, ngoại trừ trong công việc, cũng có thể càng nên hiểu biết đối phương mới đúng.

Sau khi có ý tưởng này, cô cũng thử cải thiện thái độ chính mình.

“Thật ra..... Là có chút chuyện, nếu anh muốn nghe tôi nói.”

Ánh mắt tuần lãng kia hiện lên một chút sáng ngời, lập tức thay đổi trở nên phấn khởi đầy sức sống.

“Đương nhiên muốn, em cứ nói.”

“Thật ra là..... Cũng không có gì, tôi nuôi một con chó lang thang, ngày hôm qua không thấy, tôi tìm nó khắp nơi mà không thấy.”

Nói đến chuyện này cô sẽ rất khó vượt qua, con chó nhỏ bỗng nhiên biến mất làm cho cô khổ sở cả một đêm ngủ không được, chỉ có trước bình minh mới hơi mơ màng một chút mà thôi.

Vương Tổ Đức đem vẻ mặt khổ sở của cô toàn bộ thu vào đáy mắt thâm thúy, thì ra cô vì sự mất tích của anh mà mất ngủ cả một đêm, trong lòng lại kích động, cảm tình đối với cô chỉ có càng ngày càng tăng.

“Em rất yêu con chó kia?”

“Đúng nha, nó thực đáng yêu, thực đặc biệt, tôi từng chăm sóc không ít chó lưu lạc, nhưng cho tới bây giờ chưa thấy qua con chó không giống những con chó khác như nó.”

Vừa nói đến con chó vàng nhỏ đáng yêu, toàn bộ vẻ mặt cô thật khác, chẳng những đường cong trên mặt trở nên nhu hòa, ngay cả ánh mắt cũng sáng hẳn lên, từ một người phụ nữ nam tính kiên cường, toát ra hương vị phụ nữ hiếm thấy. “Nó đáng yêu thế nào?” Anh có hứng thú hỏi.

“Nó rất gia giáo nha.”

“Sao?”

“Nó cùng chó bình thường không giống nhau, nó thực sạch sẽ, sẽ không sủa bậy, không ăn thức ăn cho chó, chỉ ăn thịt ăn đồ ăn của người, hơn nữa nó nhất định không ở bên ngoài đại tiện, tiểu tiện bậy, bởi vì nó chỉ dùng toilet trong nhà, không phải dùng cái loại lót giấy báo để đi toilet nha, là bồn cầu trong phòng tắm—”

Khi cô nói ra mình yêu con chó nhỏ lông vàng ra sao, lời nó tự nhiên mà tuôn trào, hơn nữa không hề ngập ngừng, anh chỉ lặng lẽ ngồi cạnh thưởng thức biểu tình sinh động của cô, cảm thấy cô thật là đáng yêu, trên đời này cũng chỉ có cô nói thương một con chó lưu lạc không ai để tâm đến.

“Không nghĩ tới em yêu thương con chó nhỏ lông vàng đó như vậy.”

Cô dừng lại. “Anh làm sao mà biết nó là lông vàng?” Cô nhớ rõ không từng nói qua cho anh nha.

“Anh còn biết em đặt tên cho nó gọi là Tổ Đức.”

Lâm Thục Huệ không khỏi ngây người, trái với Vương Tổ Đức về mặt tiêu sái mang theo vẻ mỉm cười nghịch ngợm, còn về mặt cô ngượng ngùng, còn có chút xấu hổ.

Thì ra anh đã biết, kỳ quái, anh hôm nay mới trở lại công ty, như thế nào tin tức lại linh thông như vậy?

Ý cười vẫn còn đọng trên môi anh, nhìn không ra anh có chỗ nào mắt hững, làm cho cô lòng tràn đầy nghi hoặc, một tháng không thấy, sự độ lượng trong anh cũng lớn hơn sao?

“Anh đoán rằng, em đặt tên nó kêu Tổ Đức, là vì muốn cầu xin may mắn, phù hộ anh bình an đúng hay không?”

Anh lại lần nữa làm cho cô lắp bắp kinh hãi. “Anh làm sao mà biết?”

“Không phải chứ? Anh đoán đúng rồi sao?” Anh cố ý cũng biểu hiện ra vẻ kinh ngạc, làm bộ chính mình thực ngoài ý muốn đoán đúng rồi.

Lâm Thục Huệ trong khoảng thời gian ngắn á khẩu không trả lời được, không biết nên đáp lời anh như thế nào, bởi vì đây thật là sự thật, cô cũng không tính làm cho Vương Tổ Đức biết, không thể tưởng được lại bị anh đoán trúng?

“Thì ra em quan tâm anh như vậy, anh thật sự thật rất vui.”

Dưới sự thành khẩn lại chuyên chú nhìn cô chăm chú như thế của anh, hai má của cô bắt giắc nóng lên, nhưng rất nhanh, cô vội vàng bình tĩnh nói với anh.

“Không có gì, anh không phải cũng nói qua, chúng ta là phía đối tác, hẳn là muốn quan tâm cùng tín nhiệm lẫn nhau, không phải sao?”

Anh gật đầu. “Đúng vậy.”

“Nhanh ăn đi, buổi chiều chúng ta còn có rất nhiều việc muốn thảo luận nha.” Cô cúi đầu ăn, cảm nhận được trong lúc đó hai người được bao trùm bởi bầu không khí nhiệm màu diệu kỳ.

Cô nghĩ, nhất định là chính mình đa tâm, Vương Tổ Đức chỉ coi cô là phía đối tác, cho nên mới đối với cô tốt như vậy.

Nếu có thể hai người một lòng hợp tác, không cần giống như trước như vậy hờ một chút liên tranh cãi, đương nhiên tốt lắm, chẳng qua..... Aiz aiz aiz, cứ hờ một chút Vương Tổ Đức liên đối với cô lộ ra tươi cười chân thành như vậy, còn dùng ánh mắt có điện chăm chú nhìn cô, cô thật sự thực không thể thích ứng nha.

Có lẽ là lúc trước quá đối bận rộn, lại còn ăn uống thất thường, cho nên Lâm Thục Huệ bị cảm, hơn nữa là cảm mạo thực nghiêm trọng.

Cô thật sự không muốn xin phép, bởi vì làm bà chủ là cả năm không nghỉ, cô có nhiều công tác muốn xử lý lắm, cuối cùng dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Vương Tổ Đức, cô mới cố mà ở nhà nghỉ ngơi một ngày. (BN : chị à...chị mới là phó tổng thôi không fải bà chủ...lỡ lời hậu quả nghiêm trọng lắm haiz haiz haiz)

Cô nằm ở trên giường, cả người rất là khó chịu, dường như cứ muốn nằm như vậy không đứng dậy, đáng tiếc trời không toại lòng người, chuông cửa vang lên nhắc nhở cô có người tới thăm.

“Đinh đinh đang—Đinh đinh đang—”

Ca khúc noel từ chuông cửa lại vang lên, mà cô không nhúc nhích lại ở trên giường, hỗn độn suy nghĩ rằng chính mình khi bận việc công tác, còn không cảm thấy bệnh thật sự nghiêm trọng, chỉ khi nào sau khi cả người gục xuống, giống như bình bại như núi đổ bỏ mình ở trên giường, ngay cả ngón tay cũng buông thõng vô lực.

“Đinh đinh đang—Đinh đinh đang—”

Người tới lại nhấn chuông cửa lần nữa, Lâm Thục Huệ rất muốn đứng lên mở cửa, nhưng cô thật sự không có khí lực, cũng nghĩ không ra bình thường ai sẽ đến ấn chuông cửa nhà cô, từ khi cô rời khỏi nhà mẹ đẻ ra

ở riêng tại căn nhà cho thuê này đến nay, vì công tác sớm đi trễ về, hàng xóm cũng không quen thuộc, bạn bè cũng liên lạc sơ sơ, cho dù muốn liên lạc cũng đều là gọi điện thoại, nghĩ không ra ai sẽ đến ấn chuông cửa.

Ai thèm quẩn, coi như có người ấn sai cũng tốt lắm.

“Cạch cạch—”

Hả?

Cô mở mắt ra, nghi hoặc cẩn thận nghe, hình như là âm thanh có người đang suy nghĩ biện pháp mở khóa cửa.

“Cạch cạch—”

Âm thanh mở khoá cửa làm cho hai mắt cô mở to, tim đập gia tốc!

Cô không có nghe sai, cửa phòng khách của cô bị mở ra.

Kẻ trộm! Trực giác của cô cho rằng tự tiện mở khoá khẳng định là kẻ trộm chuyên bẻ khoá, trước ấn chuông cửa nhà cô để xem có hay không có người ở nhà, sau đó lại vụng trộm dùng công cụ mở cửa nhà cô.

Shit! Lâm Thục Huệ trong lòng thầm mắng, vì sao cố tình ngay lúc cô bị bệnh lại gặp loại chuyện không hay ho này?

Về mặt cô nhú chặt, cường bức bản thân xuống giường, đi đến góc nhà tìm đến một cây gậy đánh golf nắm trên tay, tránh ở phía sau cửa nghe động tĩnh.

Cô nghe được tiếng bước chân, qua nhiên đi tới hướng phòng cô, làm cô toàn thân mỗi một cái tế bào đều ở trạng thái chuẩn bị chiến tranh.

Cửa phòng lặng lẽ bị mở ra, cô ngừng thở, hai tay nắm chặt gậy đánh golf, nhìn thấy một bàn tay với vào cửa ấn xuống công tắc đèn trên tường, tiếp theo, cô nhìn thấy một người đàn ông cao lớn xông qua cửa, không nói hai lời, gậy đánh golf trên tay dùng sức hướng đỉnh đầu đối phương đập xuống.

Gậy đánh golf chưa kịp đánh xuống đầu đối phương, đã bị đối phương phản ứng sâu sắc ngăn cản, bàn tay to đúng lúc bắt lấy gậy golf đang hạ xuống.

Nguy rồi!

Cô bất cứ giá nào, phần đầu quên mình dùng nắm tay và chân đá hướng về phía người đối phương nghênh chiến.

“Ôi!”

“Tao với mày liều mạng!”

Cô tuyệt đối không thể thua, trừ phi đem tên trộm này “nhiệt tình” đánh một chút.

“Thục Huệ!”

Nghe tới đối phương kêu tên mình, cô ngậy người, trừng lớn mắt nhìn đối phương.

“Làm sao có thể là anh?” Sau khi nhìn rõ ràng là Vương Tổ Đức, cô kinh ngạc thốt ra.

“May mắn anh phản ứng rất nhanh, nếu không bị em dùng gậy golf đánh xuống, nào chắc chắn chấn động.” Anh may mắn thoát khỏi nguy hiểm.

“Anh vào bằng cách nào?”

Cửa nhà cô rõ ràng khoá chặt, anh làm sao có thể đi vào?

“Dùng chìa khoá giấu trên đỉnh cửa của em.”

“Anh—” Cô đang muốn chất vấn anh, nhưng đột nhiên một trận choáng váng mềm nhũn ập đến, làm cho cô thấy hoa mắt, hai chân một trận xụi lơ, cả người sắp ngã xuống.

Nhanh hơn, là một đôi cánh tay có lực hoàn toàn nắm giữ cánh tay cô.

Vương Tổ Đức đứng lúc tiếp được cô, dễ dàng ôm lấy cô.

“Nhìn em bệnh thành như vậy, may mắn anh đến đây, em cần phải có người chăm sóc cho em.”

Làm Lâm Thực Huệ thật vất vả hoàn hồn sau cơn choáng váng, phát hiện chính mình lại bỗng nhiên ở trong lòng Vương Tổ Đức, lập tức khó chịu ra lệnh—

“Thả tôi xuống dưới.”

Không quen! Cực kỳ không quen! Nhu nhược nằm ở trong lòng đàn ông hoàn toàn không phải tác phong của cô, không những vậy còn là nằm ở trong lòng Vương Tổ Đức!

Thật sự rất xấu hổ, thế cho nên cô vội vã muốn thoát khỏi loại tình cảnh làm cho chính mình không thể che giấu gương mặt này, ra sức dùng chút sức lực yếu ớt để giãy khỏi sự ôm ấp của anh.

“Em nhìn em xem, bệnh đến độ đứng không vững, đừng lộn xộn, anh ôm em về giường.” Không để ý tới kháng nghị của cô, anh kiên định ôm cô, nhìn thấy cô bệnh thành như vậy, chân mày anh lập tức nhíu lại một chỗ, lo lắng viết hết ở trên mặt.

May mắn anh đến đây, nếu không người phụ nữ này sẽ áp bức chính mình cỡ nào, lúc anh làm chó toàn chỉ có thể đứng một bên nhìn, không tiếng không động, người phụ nữ này nha, đối đãi thú cưng còn tốt hơn so với đối đãi chính mình.

Từ khi cùng Vương Tổ Đức hợp tác tới nay, thấy anh nhíu mày không dưới trăm lần, cô không thấy sợ, nhưng mà lúc này đây cô không cách nào phản kích anh, bởi vì anh nhíu mày đến từ sự quan tâm cô.

Anh thực rõ ràng là cố ý đến thăm cô, xuất phát từ sự quan tâm cùng lo lắng cho cô, điểm này làm trái tim như mặt hồ bình lặng trong cô gợn sóng, cảm thấy chân tay có một chút luống cuống.

Cái khác cô không sợ, ở trên thương trường cô xem như nổi tiếng rất mạnh mẽ, nhưng mà trong tình cảm, cô cũng là một người chậm chạp, từ sau khi cảm nhận được ánh mắt của Vương Tổ Đức không giống trước, cô không hiểu được nên ứng đối thế nào, đành phải giả ngu đến cùng.

Anh sẽ không thật sự thích cô đi? Cô bề ngoài không xinh đẹp, hơn nữa anh vốn chán ghét cô, vì sao thái độ lại đột nhiên thay đổi? Làm hại cô lâm vào một loại hỗn loạn khó dùng từ hình dung, cũng không hiểu được nên dùng thái độ gì để đối mặt với anh.

Sau khi đem cô đặt lên giường, bàn tay anh cũng thực tự nhiên đặt ở trên trán cô, kiểm tra cô có phát sốt hay không.

Cô hiện tại thật sự không khí lực phản kháng anh, đành phải tùy anh, khàn khàn mở miệng:“Tôi đã khám bác sĩ, đã chích thuốc, cơn sốt đã lui.”

“Giọng em nói ra đều khàn khàn, cảm mạo thật sự nghiêm trọng, đã ăn uống gì chưa?”

“Có.”

“Ăn cái gì?” Khi anh hỏi câu này, ánh mắt thật sắc bén.

Cô nhận không được vì ánh mắt sắc bén của anh mà cảm thấy chột dạ.

“Ồ thì, đương nhiên là đồ có thể ăn no a.”

“Có loại đồ ăn có thể ăn no, nhưng không có dinh dưỡng.” Hơi thở của anh càng lúc càng gần, ánh mắt còn mị lén.“Nên em sẽ không lại ăn sandwich của cửa hàng tiện lợi đi?”

Ban đầu cô có chút chột dạ, vừa nghe đến anh đoán sai, lập tức vênh vác tự đắc phản bác.

“Đương nhiên không phải!” thật ra sau khi bị Vương Tổ Đức tung tung niệm niệm, cô đã sớm bỏ ăn thói quen xấu ăn sandwich cho no bụng ở cửa hàng tiện lợi, đơn giản là không muốn bị anh bắt được nhược điểm.

Anh nhúu mày, nhìn cô nói có vẻ đúng lý hợp tình, không giống như là gạt người, nhưng mà đừng tưởng rằng như vậy anh sẽ không tìm căn nguyên truy cứu.

“Vậy em ăn cái gì?”

Sắc mặt của cô cứng đờ, khí thế lại lùi về: “Tôi đã quên.”

“Là đã quên, hay là không dám khai?”

Ai nha nha, dám khiêu khích cô? Đừng tưởng rằng cô thật sự sợ anh được không! Thân thể là của cô, cô muốn ăn như thế nào cũng là tự do của cô nha, khai liền khai!

“Tôi ăn mỳ! Nóng hổi, hơn nữa là mỳ thịt bò, thịt xay viên to lại còn gia vị ngon, như vậy anh còn có ý kiến gì? Vương tổng giám đốc.”

Nghe được cô ăn mỳ, không có ăn bất gì, anh vui mừng còn không còn kịp, làm sao còn có ý kiến.

“Có ăn cái gì là tốt rồi, trước tiên em nằm xuống, anh đi giúp em rót chén nước ấm nha.” Anh lại lộ ra vẻ tươi cười tuần lãng chết người không đền mạng kia, làm cho cô nhất thời hoa mắt hỗn loạn.

Khi anh đứng dậy đi ra phòng ngủ, cô rốt cục nhớ tới có cái gì đó kỳ quái.

“Đợi chút, anh làm sao mà biết tôi đã dùng cái chìa khóa giấu ở trên đỉnh cửa?”

Vương Tổ Đức dừng lại bước chân, trầm mặc trong chốc lát, quay đầu lại nhìn cô chớp mắt mấy cái: “Anh đoán.” Sau đó đi ra ngoài cửa phòng.

Đoán?

Cô nhúu mày, đánh hơi thấy mùi khả nghi, anh làm sao có thể đoán được?

Lâm Thục Huệ đã không còn bị choáng giống khi nãy, cô từ trên giường đứng lên, đi theo phía sau anh ra cửa phòng.

“Tôi còn chưa có hỏi xong, anh làm sao mà biết nơi tôi ở?”

“Chuyện này rất đơn giản, tra số liệu nhân sự của công ty là xong.” Sự thật là, anh ở trong này ở một tháng, mỗi ngày cùng cô cùng đi làm cùng tan tầm, rành rọt vô cùng.

Anh quay đầu lại, chân mày kia nhúu lại một chỗ.

“Không phải bảo em ngoan ngoãn nằm nghỉ ngơi sao?”

“Tôi ngủ nhiều lắm, không muốn ngủ tiếp.” Sự thật là, từ sau khi Vương Tổ Đức xuất hiện, cô lại đột nhiên cảm thấy tinh thần mình tốt hơn nhiều, cảm giác thân thể không khoẻ dường như giảm bớt không ít.

Vương Tổ Đức cau mày quay lại, không hề báo trước một phen ôm lấy cô.

“A.” Cô bối vì hành động đột ngột này của anh nên lại lần nữa có chút hoảng hốt: “Anh muốn làm gì?”

Vương Tổ Đức mang cô đặt trên sofa, sau đó giống một nhà lãnh đạo nhìn cô ra lệnh.

“Vậy ngoan ngoãn đợi ở trên sofa không cần lộn xộn.” Sau khi nói xong, còn thuận đường trở về phòng cầm một cái chăn lông đi ra cho cô đắp trên người giữ ấm, mới qua về phía nhà ăn đi đến, mà cô khó khăn thở phì phì trừng mắt nhìn bóng dáng anh, miệng nhin không được nói thắm.

“Cau có cái gì mà cau có..... Cầm mạo cũng không phải bệnh nặng gì, việc gì phải làm to chuyện.....” Cô tuy rằng nói thắm, nhưng vẫn là theo mệnh lệnh của anh ngoan ngoãn đợi ở trên sofa, miễn cho tên kia lại điên lên ôm cô.

Vương Tổ Đức vì cô mang về một ly nước ấm vừa không làm bỏng cô.

“Đúng rồi, uống nhiều nước ấm, thúc đẩy sự trao đổi chất.”

Dưới sự kiên trì của Vương Tổ Đức, cô đành phải lại ngoan ngoãn nghe theo.

Cô một bên uống nước một bên nhìn anh, a, anh cứ nhiên lại sắp xếp phòng khách rồi tung của cô.

“Phòng khách của em thật loạn, không có chỗ nào trong gọn được một chút.”

“Đây là nhà của tôi, tôi thích.”

“Để anh đoán, quần áo của em hẳn là đều đã mấy ngày không giặt, tại phòng bếp bát cũng đã mấy ngày không rửa, chắc chắn.”

“Đó cũng là tự do của tôi, chắc chắn.”

Hai người liền như vậy bắt đầu đấu võ mồm, anh nói một câu, cô liền phản bác một câu, cứ như vậy đấu tới đầu lui làm cho cô bỗng nhiên thấy thoải mái không ít, đối mặt với Vương Tổ Đức như vậy, cô có vẻ đã dần có thói quen nha.

Chẳng qua làm cô cảm thấy kỳ quái là, anh ở nhà cô đi lại tựa như ở nhà anh vậy, cái gì nên để chỗ nào, cái gì không nên để chỗ nào, anh đều biết hết, hoàn toàn không hỏi cô liền tự mình sửa sang lại, làm cho cô càng nghĩ càng kỳ quái.

Đúng rồi, anh vừa rồi lúc rót nước, thực tự nhiên liền dùng đến cái ly cô thường uống nhất, lại biết thức ăn gia súc đặt ở đâu, đem thức ăn eo cùng thức ăn cho chó phân ra đổ vào bát của Elle cùng Chuck, làm cho cô nhìn thấy lại lần nữa há hốc mồm.

Là trùng hợp sao? Vì sao anh lập tức tìm đến thức ăn cho thú cưng? Mà lúc này cô mới nhớ đến, khi anh vào cửa, bình thường gặp được người xa lạ Chuck sẽ gầm gừ vài tiếng, lại hoàn toàn không sửa anh, ngược lại là mãnh liệt vẫy đuôi sùng bái.

Cô ngây ngốc trừng mắt, nhìn đến Vương Tổ Đức cười cười sờ sờ đầu Chuck, mà Chuck rất hưng phấn khi anh sờ bụng.

“Meo meo ~” Ngay cả Elle cũng đi qua làm nũng cọ xát với anh.

Làm cái gì a? Cô ngây người tròn to mắt, cô nuôi hai “Đứa nhỏ” sợ người lạ, cũng không hện mà làm nũng với Vương Tổ Đức, giống như anh rất quen thuộc.

“Ngoan ngoan.” Vương Tổ Đức sờ sờ Chuck, lại sờ sờ Elle, như là bạn già lâu năm chào hỏi nhau, chỉ chốc lát sau, anh liền chú ý tới vẻ mặt kinh ngạc của Lâm Thực Huệ.

“Làm sao vậy?”

“Bọn chúng bình thường là không tới gần người xa lạ, làm sao có thể đối với anh.....”

Vương Tổ Đức nhún nhún vai, lộ ra vẻ mặt đắc ý: “Thực thật có lỗi, kỳ quái chỉ có thể đổ thừa nhân duyên chúng ta rất tốt, ngay chó mèo cũng yêu mến anh.”

“Bớt chảnh đi.”

Lời của cô nói ra Vương Tổ Đức dừng cảm cười to, tuy rằng cô ngoài mặt làm bộ như không phục, nhưng mà trong lòng vui vẻ, thừa dịp Vương Tổ Đức không chú ý, khóe miệng cũng vụng trộm cong lên một chút ý cười, đồng thời trong lòng không khỏi đoán rằng, vì sao anh lại có ý chạy tới thăm cô nha? Lại giúp cô sửa sang lại phòng ốc? Cái tên đại thiếu gia sinh trưởng ở nhà giàu kia, lại nguyện ý giúp cô làm việc nhà, cho thú cưng ăn?

Chỉ là đơn thuần có ý tốt? Hay là có ý khác.....

Cô đỏ mặt, vì trong lòng chính mình hiện lên ý tưởng cảm thấy xấu hổ, không có khả năng! Vương Tổ Đức làm sao có thể thích cô? Việc này chuyển biến cũng quá nhanh đi, cô cũng không thể tự mình đa tình như thế.

“Em nhìn em xem, ngay cả thùng rác đầy cũng không đổ, quả nhiên bệnh thật sự nghiêm trọng.” Vương Tổ Đức cuộn tay áo lên, tính giúp cô dọn sạch rác.

Lâm Thực Huệ đột nhiên nghĩ đến cái gì nên kêu lên.

“Không cần phiền toái, rác của tôi thì chính mình tự xử lý.” Cô vội đặt ly xuống bàn trà, nha chóng đoạt lấy thùng rác, không cho anh chạm vào.

Cử chỉ này làm cho anh sửng sốt, xem kỹ vẻ mặt mất mát tự nhiên của cô, giống như là muốn giấu diếm cái gì, thực khả nghi.

Tầm mắt của anh đảo qua cô, trầm mặc hồi lâu, đột nhiên trong khoảnh khắc trông anh như nhìn thấy cái gì phía sau cô.

“Hà? Kia không phải con chó nhỏ lông vàng em nuôi sao?”

Cô kinh ngạc quay đầu, thừa dịp ở phía sau, Vương Tổ Đức một phen đoạt lấy thùng rác.

“A! Trả lại cho tôi!”

“Em giấu cái gì? Vì sao không thể cho anh xem?”

“Không cho phép xem!”

Cô không cho phép anh xem, anh liền càng muốn xem, cô lo lắng ngăn cản anh như vậy, nhất định có mờ ám.

Vì sinh bệnh cô không phải đối thủ của anh, anh dễ dàng gạt hai tay cô ra, để anh đi kiểm tra thùng rác, đôi con người trũng to bên trong khoe mắt đẹp, anh đã thấy được thứ anh muốn.

Anh kéo ra một bàn tay theo thùng rác cầm lấy cái “Vật chứng” kia, sau đó chậm rãi đem tầm mắt trừng trừng nhìn cô, ánh mắt lại lần nữa thay đổi trở nên sắc bén, còn phát ra tia sáng lạnh lẽo, nhìn rõ lời nói dối của Lâm Thực Huệ.

Vương Tổ Đức giơ tay cầm chứng cứ xác thực trên không, từng lời bão táp tuôn ra chất vấn cô.

“Cái em gọi là mỳ thịt bò, là chỉ bát ‘mỳ ăn liền’ không dinh dưỡng này, đúng hay không?”

Trong lòng cô ai oán kêu, thắm, bị phát hiện!

7. Chương 07

Cô nàng này, ốm như vậy mà còn lấy mì ăn liền làm bữa ăn chính, như vậy là không tốt cho cơ thể, thật khiến người ta tức giận mà.

“Em lấy mì ăn liền làm bữa chính, có thể khỏi bệnh được mới là lạ!”

“Tôi –”

Cô chột dạ tưởng chừng không biết phản bác như thế nào, bị anh nhìn chằm chằm, khiến cô không biết phải nhìn đi đâu mới đúng.

“Thực xin lỗi, bởi vì tôi –” Đợi chút, sao cô phải xin lỗi anh a? Lại còn giải thích với anh? Anh cũng không phải là gì của cô, hiện tại đang ở nhà cô, không phải đang ở công ty, anh lấy tư cách gì mắng cô? Ngực khí chuyển thành cường ngạnh.

“Ăn mì ăn liền thì sao, tôi đã ăn rồi chẳng lẽ lại nhỏ ra sao?”

“Ý anh nói là nói em không biết chăm sóc tốt ỉnh.”

“Anh tức giận gì chứ, tôi thật không hiểu anh tức giận cái gì?”

“Anh đương nhiên tức giận, bởi vì anh quan tâm em.” (ồ ồ ồ.....)

“Cho dù tôi là cộng sự của anh, anh cũng không cần lo lắng như vậy?”

“em là đồ ngốc à? Nếu tôi chỉ coi em là cộng sự, anh có thể lo lắng cho em như thế sao!”

Cô sửng sốt, kinh ngạc nhìn khuôn mặt tức giận của anh, vừa rồi anh..... Nói cái gì nha?

Hai người liền như vậy nhìn nhau, cô không thể di khai tầm mắt, ánh mắt cô bị mắt anh khóa chặt, mà lúc này cô mới ý thức được bởi vì vừa rồi hỗn loạn, bây giờ cô đang ở phía dưới anh, tư thế đầy ám muội, khiến cho trống ngực cô đập thình thịch.

Chẳng lẽ..... Anh thích cô?

Trong lòng cô đầy kinh ngạc, phát hiện ra hơi thở của anh ngày càng gần, cô mới đột nhiên bình tĩnh, lấy tay đẩy anh khi anh chỉ còn cách môi cô mấy cm. (Pup: giờ ạ, đẩy ra làm gì cơ chứ>.< Lâm Thục Huệ ngốc! @Kat: đúng vậy, ngốc quá, phải học tập Pup nhà chúng ta nè!!!!)

“Anh... làm gì?” Cô mở to mắt nhìn anh.

Làm gì? Đương nhiên là hôn môi nha! Xét không khí, xét tư thế, xét..... Hai người khó được khoảnh khắc ám muội như vậy, lúc này không thể thân mật hơn sao?

Nhưng tay cô giữ anh lại, tròng mắt, còn mở miệng chất vấn, không khí hiếm có được này bị dội một gáo nước lạnh, hại anh vất vả lấy dũng khí nói lời toàn tâm toàn ý với cô.

Dù sao anh cũng là sĩ diện, thấy người ta không muốn, anh làm sao có thể mặt dày ép người ta được (Pup: giờ, sĩ diện cái khỉ giề, tiến tới đi!!!!!! @Kat: bạn Kat nói hai nhân vật chính này, thông cảm cho cái bạn Pup đang điên lên vì edit này nhé ^^)

“Thực xin lỗi.” Nói xin lỗi xong, lập tức buông cô ra, anh đứng lên. “Anh mua một ít đồ ăn ngon để trong tủ lạnh, em đói có thể lấy ra ăn, chịu khó dưỡng bệnh, anh về đây.” Nói xong anh đi ra phía cửa.

Thấy anh phải đi, cô nhịn không được lại gọi anh.

“Chờ một chút.”

Anh dừng lại, xoay người nhìn phía cô, chờ cô mở miệng, nhưng thực sự cô không biết phải nói gì, không tự chủ được tránh ánh mắt của anh, sợ anh nhìn thấy khuôn mặt đang đỏ bừng của mình.

Đáy mắt chờ mong của ả đắm xuống, thấp giọng nói: “Không cần lại ăn mỳ ăn liền, như vậy sẽ khiến thân thể không tốt.” Nói xong liền đi ra cửa, lần này anh tự mình là đa tình rồi.

Lâm Thục Huệ ngồi yên ở trên sofa, nhìn theo bóng anh đi ra phía cửa, đóng cửa lại, lòng của cô trở nên hỗn loạn, nói chính xác, là cái đầu của cô, không thể không tự hỏi, một lúc lâu sau, cô mới bắt đầu nghĩ đến –

Có phải cô làm cho Vương Tổ Đức tức giận đến bỏ đi rồi?

Cô chưa từng yêu bao giờ, không phải cô không cần, mà căn bản là cô không cơ hội.

Về bề ngoài của cô không xinh đẹp, cá tính lại giống con trai, đi cùng đám nữ sinh, cô toàn là người đi bảo vệ họ; Đi cùng đám nam sinh, cô không bao giờ nhượng bộ, nam sinh đều coi cô là anh em, cô cũng biết là như vậy.

Cô quen sống mạnh mẽ, bởi vậy mọi người mới quen nhìn cô với ánh mắt như thể cô là một người phụ nữ có tính cách đàn ông, nhiều năm sống như vậy, đột nhiên muốn cô biến trở về hình tượng người phụ nữ hiền lành, không phải cô không muốn, mà căn bản là cô không biết nên làm như thế nào nha.

Ngày hôm qua Vương Tổ Đức muốn quan tâm cô, cô cự tuyệt anh ta, sau đó cô hối hận không thôi, cũng cẩn thận kiểm điểm chính mình, phát hiện ra mình đã làm tổn thương lòng tự trọng của anh, cũng nhớ tới ánh mắt thất vọng trước khi ra về của anh ta, thấy chính mình đã làm sai.

Cô không phải cố ý muốn cự tuyệt anh ta, chỉ vì cô ngượng ngùng, bởi vì anh đã dọa cô, nhưng mà nhưng mà..... Chuyện này không thể trách cô nha, ai kêu anh đột nhiên muốn hôn cô, hại cô một chút chuẩn bị tâm lý cũng không có.

Sáng sớm đi vào công ty, Lâm Thục Huệ trong lòng thấy bất an không yên, ngày hôm qua cô hầu như cả đêm không ngủ, trong đầu vẫn nghĩ xem mình sẽ đối mặt với Vương Tổ Đức như thế nào.

Văn phòng của cô và văn phòng của anh ở hai bên trái phải hành lang, khoảng cách tương đối, cô len lén nhìn qua cửa sổ thủy tinh, có thể nhìn thấy hình ảnh anh tuần của Vương Tổ Đức, anh đang nghe điện thoại, nhìn thấy hình ảnh quen thuộc, tim bỗng đập thình thịch trong lồng ngực.

Cô đúng là thật vô dụng, đúng lúc ấy hình ảnh anh tuần kia độ nhiên ngáng đầu, làm cho cô sợ tới mức ngồi xổm xuống, giống như đứa trẻ phạm lỗi phải đi trốn.

Trời ơi, anh ta thấy được sao? Nhìn thấy cô đang nhìn lên anh sao?

Mất mặt là một chuyện, nhưng cô đang làm cái gì nha?

Lâm Thục Huệ đem khuôn mặt giấu ở hai tay, liên tục thăm mắng mình ngu ngốc, nhưng cuối cùng cô vẫn tò mò, tiếp tục nhìn lên sang cửa sổ phòng bên kia, lại trông thấy Vương Tổ Đức đang đi đến văn phòng cô.

“Má ơi –”

Cô sợ tới mức vội vàng bò trở lại chỗ ngồi, lập tức mở văn kiện ra, lập tức lấy bút, lập tức lắp phone vào tai, kinh hoàng tưởng tượng anh đi vào cửa trước, vội càng tìm tư thế thoải mái một chút, cũng không hiểu được đã biết sao làm ý nghĩa ở nơi nào.

Tiếng đập cửa vang lên, cô nuốt nuốt nước miếng, sau đó mới làm bộ trấn định mở miệng.

“Mời vào.”

Cửa mở ra, có người đi đến, Lâm Thục Huệ làm bộ cúi đầu bận rộn.

“Tốt, tôi biết, ân – làm phiền anh –” Cô làm bộ rất bận nghe phone, khi người kia tiến gần đến bàn làm việc của cô, cô lại càng khấn nguyện, bởi vì cô nhìn qua khóe mắt thấy người đó đã đến trước mặt cô, một đôi mắt đang nhìn cô chăm chú, tầm mắt tựa như thái dương, khiến mặt cô nóng bừng lên.

“Phó tổng.”

Lâm Thục Huệ ngậy người, ngẩng bộ mặt đang kinh ngạc lên, nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Chu thư kí.

Hòa ra người vào không phải Vương Tổ Đức, mà là Chu thư ký.

Chu thư ký nhẹ giọng nhắc nhở nàng: “Phó tổng..... Điện thoại của chị chưa bật.”

Cô giật mình, quay đầu nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại, thật đúng là chưa bật, như vậy không phải nói cô đang giả vờ nghe điện thoại?

Nhìn về mặt Chu thư ký cười như không cười, cô xấu hổ cắt điện thoại đi, ho khan vài tiếng, lấy lại uy nghiêm của phó tổng.

“Có việc sao?”

“Đây là văn kiện bên Anh quốc gửi đến, mời chị xem qua.”

Cô cầm lấy, nhìn lướt qua phần nội dung, nhìn Chu thư kí: “Phía bên kia còn chưa khôi phục giá cho chúng ta?”

“Vẫn chưa khôi phục.”

“Cô đánh một phần mail đi qua hỏi một chút bên nghiệp vụ, nói cho đối phương chúng ta cho họ giá so với Nhật Bản hấp dẫn hơn, thật sự có thành ý hợp tác, hy vọng bọn họ có thể mau chóng lo lắng.”

“Vâng.”

“Nhớ kỹ, ngôn ngữ khách khí, nhưng phải kiên định.”

“Vâng, phó tổng.”

Chu thư ký lại cùng cô báo cáo một ít công việc, rồi liền xoay người rời khỏi văn phòng, đợi cho cửa đóng lại, Lâm Thục Huệ mới thở dài một hơi, nhắm mắt lại, hai tay xoa huyệt thái dương, cảm thấy tâm tư của mình không yên ổn thật đáng ghét.

Chỉ chốc lát sau, cửa lại mở ra, có người đi vào, cô vẫn nhắm hai mắt, mở miệng hỏi: “Làm sao vậy? Còn có chuyện gì muốn hỏi sao?”

“Là có rất nhiều việc muốn hỏi em .”

Lâm Thục Huệ kinh ngạc ngẩng đầu, hóa ra lần này vào không phải Chu thư kí, mà là Vương Tổ Đức.

Cô ngây ngốc nhìn gương mặt anh tuần kia, lần này không có thời gian chỉnh sửa lại tư thế, bộ dạng cô bây giờ trông thật là ngu si.

Vương Tổ Đức nhìn bộ dạng thất kinh của cô, khuôn mặt bỗng trở nên ảm đạm.

“Anh đến để nói với em việc phát triển sản phẩm mới.”

“A..... vâng.”

Cô đứng lên, có chút kích động sửa sang lại tư liệu trên bàn, tim đập thình thịch trong lồng ngực, tuy rằng không ngừng nói mình phải bình tĩnh, nhưng đối mặt với Vương Tổ Đức, suy nghĩ của cô vẫn là một mớ hỗn loạn, hơn nữa trần trọc suốt cả một đêm, tinh thần của cô càng không thể tập trung.

Ngày trước đối mặt nhau như một cộng sự, cô đều có thể phân tích rõ ràng, nhưng mà hiện tại chính là không bắt được sự rõ ràng ấy nữa, hơn nữa khi Vương Tổ Đức nói với cô về việc phát triển sản phẩm, cô giống như không hề nghe rõ, chỉ biết là đôi môi của anh thật đẹp, mà đôi môi kia, ngày hôm qua còn muốn hôn cô.

“Em cảm thấy thế nào?”,

“A?” Cô đột nhiên hoàn hồn, nhìn Vương Tổ Đức, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: “Thực xin lỗi, anh vừa rồi nói cái gì?”

Nhìn vẻ mặt của cô, vẻ mặt anh càng tối sầm lại, thu hồi tầm mắt, đem tâm tư phức tạp giấu trong đáy mắt.

“Số liệu cùng trọng điểm đều ở mặt trên, có rảnh tự em xem đi, có ý kiến gì trực tiếp bảo thư kí đến nói với anh.”

Buông tư liệu xuống, anh đứng lên, nói gì nữa cũng vô nghĩa, rời khỏi văn phòng của cô, cô vẫn ngây ngốc ngồi trên ghế sofa, nhìn theo bóng dáng anh rời đi mà không nói nên lời.

Cô ngẩn người ước chừng 1 phút sau, cô mới chợt bừng tỉnh.

“Nguy rồi, anh ta tức giận.”

Lâm Thực Huệ nhảy dựng lên khỏi ghế sofa, đi tới đi lui trong phòng, lẩm bẩm tự nói với mình.

“Vì sao anh ta lại tức giận? Mình chỉ là không có nghe rõ ràng anh nói cái gì mà thôi nha! Nhất định là anh hiểu lầm cái gì – a, chẳng lẽ anh ta nghĩ mình không để ý tới anh ta sao?”

Cô cẩn thận xem lại hành vi của mình vừa rồi, gần đây anh luôn tươi cười niềm nở với cô, còn thực quan tâm cô, cô nghĩ anh muốn tạo quan hệ tốt với cô, cho nên mới thay đổi thái độ đối cô thân mật, nhưng hôm qua sau khi thấy anh có ý định muốn hôn mình, cô mới chính thức xác định anh thích cô.

Nhớ lại mấy ngày qua, anh đối với cô đúng là không bình thường, thì ra đều do anh thích cô.

Mà cô thì sao?

Cô chẳng những không cho anh hôn, còn hung dữ chất vấn anh, cho nên vừa rồi khi anh tiến vào, mới có thể nghiêm túc như vậy, không hề giống lúc trước lúc nào khóe miệng cũng tươi cười, sau đó cô lại không nghe anh nói, làm cho anh nghĩ lầm cô không muốn nghe, cho nên anh mới để số liệu đấy rồi đi ra.

“Trời ạ, mình không hề có ý này nha.” Cô ảo não tự trách, vì thái độ của mình làm cho Vương Tổ Đức hiểu lầm đúng là đáng giận.

Cô là nhân viên của anh, cô rất rõ ràng nếu anh không vui, cô cũng sẽ khổ sở.

Không được, cô muốn đi giải thích với anh ấy, bởi vì cô hiểu được một điều, cô cũng rất thích anh, không phải bởi vì gia thế của anh hay dáng vẻ anh tuần của anh, mà là nụ cười của anh, tính cách của anh, sự quan tâm của anh, cùng với sự thành khẩn của anh.

Từ khi Vương Tổ Đức bắt đầu thay đổi thái độ, cô thấy anh khiêm tốn dịu dàng, không có dáng vẻ của đại thiếu gia, cô yêu những ưu điểm đó của anh.

Nhiều ngày phiền não đột nhiên thông suốt, tựa như đang ở trong màn sương bỗng xuất hiện một tia nắng, khiến cô tìm được phương hướng.

Mặc kệ công việc đang gặp nhiều khó khăn, cô không hề sợ hãi dừng cảm đi ra, không giống như đạo lý tình yêu khi lâm trận bắt đầu bỏ chạy, cô quyết tâm buông xuống sự phòng ngự mình đã dựng nên.

Nội tâm cô hừng hực ý chí chiến đấu, lấy hết dũng khí, mở cửa ra, bước nhanh, nhắm hướng mục tiêu đi tới.

Đi đến cửa phòng Vương Tổ Đức, dựa vào một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, cô mở cửa đi vào.

“Vương Tổ Đức, em có chuyện muốn nói với anh –” Nói được một nửa ý trong lời nói thì cô dừng lại, cảnh tượng trước mắt làm cho cô bất ngờ.

Vương Tổ Đức đang ôm trong lòng một cô gái, đúng là bạn gái của anh ta, Thích Hải Lệ.

Nhìn thấy cảnh này, đầu cô thoáng chốc trống rỗng, chỉ còn lưu lại màn ôm ấp tình cảm kia, giống như bị ném từ đỉnh cao xuống hố sâu, dập tắt ngọn lửa nhiệt tình nơi cô.

Vương Tổ Đức cũng ngây dại, anh không dự đoán được Thực Huệ đột nhiên xông tới, gặp được cảnh này, đây không phải chuyện anh muốn cho cô thấy.

Lâm Thực Huệ trở lại vẻ lạnh lùng, thản nhiên nói một câu. “Thực xin lỗi, quấy rầy.”

Tiếp theo không nói lời nào đột nhiên rời đi.

Vương Tổ Đức lập tức biết cô hiểu lầm, lập tức đem Thích Hải Lệ đang tỏ yêu thương nhưng nhớ kia đẩy ra, không chút do dự tiêu sái ra khỏi văn phòng, đi tìm người phụ nữ vừa rời khỏi kia giải thích hiểu lầm.

“Vương Tổ Đức, em không cho phép anh đi!” Thích Hải Lệ phần nộ gọi anh lại, anh cứ thế đẩy cô để đi tìm người phụ nữ khác? Anh đặt lòng tự tôn của cô ở đâu? (Pup: ơ, vô duyên, tự tôn của cô cô tự đi mà giữ chứ! @Kat: haiz, mặt chị này dày thật!)

Vương Tổ Đức không hề dừng lại, lúc anh làm chó, Thích Hải Lệ không phải là người bên cạnh anh, hiện tại anh chỉ muốn biết tình cảm của Thực Huệ đối với anh là thế nào, nhìn dáng vẻ tức giận bỏ đi của cô khiến anh có chút hi vọng.

“Vương Tổ Đức!”

Thích Hải Lệ đi theo anh phía sau lớn tiếng gọi, hoàn toàn không để ý đây là trường hợp gì, hay đây là chỗ nào, thanh âm ở toàn bộ trong văn phòng truyền đi, làm cho ánh mắt mọi người trong văn phòng đổ lại đây, mọi người cứ như vậy nhìn ông chủ xông vào phòng phó tổng, phía sau bạn gái của ông chủ gấp gấp chạy theo không buông tha, hơn nữa cảm xúc kích động.

Lâm Thực Huệ vừa mới trở lại văn phòng của mình, Vương Tổ Đức không bao lâu sau liền theo vào đến đây, cô xoay người đối mặt anh, trên mặt đeo cái mặt nạ ngàn năm không đổi, nắm chặt hay bàn tay lại như thể đây chính là hai khiên chắn vững vàng của cô.

“Có chuyện gì sao?” Liên thanh âm lãnh đạm

“Em hiểu lầm rồi, anh đã chấm dứt với cô ấy.”

Thích Hải Lệ đi theo vào nghe thấy những lời này, thay đổi sắc mặt, nước mắt đã tràn ngập trong đôi mắt đẹp kia.

“Tổ Đức, em làm sai cái gì, anh nói cho em biết, đừng tàn nhẫn với em như vậy”

“Em không sai, chỉ là chúng ta không hợp.”

“Vậy anh nói cho em biết không hợp ở chỗ nào, em có thể sửa.”

Đối mặt Thích Hải Lệ nước mắt, Vương Tổ Đức hoàn toàn không nao núng, chỉ thản nhiên nói: “Thực xin lỗi, anh đã thích người khác.”

Những lời này làm cho ngực Lâm Thục Huệ siết lại một cái bất ngờ, kinh ngạc nhìn ánh mắt Vương Tổ Đức thâm thúy kiên định, anh dám nói ra.

“Anh làm sao có thể đối với em như vậy? Em đối với anh luôn là tình cảm thâm thiết, anh nói thay lòng đổi dạ liền thay lòng đổi dạ, trong một tháng anh mất tích, mỗi ngày em đều khóc, mỗi ngày đều cầu nguyện, vì sao sau khi anh trở về, người liền thay đổi, trở nên vô tình vô nghĩa như vậy?”

Đối mặt với nước mắt của Hải Lệ, Vương Tổ Đức thờ ơ, không phải anh vô tình, mà là anh biết rõ, thứ Hải Lệ yêu chính là gia tài của Vương Tổ Đức anh, hơn nữa người đẹp Hải Lệ đang khóc trước mặt anh đây, cũng không phải thật sự chính cô, cô ta chỉ là không muốn mất đi cơ hội làm thiếu phu nhân mà thôi.

Việc này, chỉ có trong lòng Vương Tổ Đức hiểu, sau khi anh trở lại, anh đã nghĩ chấm dứt quan hệ cùng Hải Lệ, chỉ là Hải Lệ vẫn không chịu buông tay, lúc nào cũng hoài niệm chuyện cũ, anh cũng không muốn làm khó cô ấy, cũng hy vọng thêm bạn bớt thù, cho nên anh áp dụng phương thức ôn hòa, nhưng nay Hải Lệ đã tìm đến công ty, xem ra hôm nay anh không nói rõ không được.

“Hải Lệ, tình cảm không thể miễn cưỡng, chúng ta đúng là từng quen nhau, nhưng là bởi vì chúng ta quen nhau quá lâu, cho nên anh mới hiểu được chúng ta cũng không thích hợp, chia tay đối với mỗi chúng ta đều có lợi, em nhất định sẽ tìm được một người đàn ông tốt hơn anh.”

“Không cần, em muốn anh, em không cần người khác, em yêu anh mà, Tổ Đức.”

“Không, em yêu gia tài của anh thì đúng hơn.”

Thích Hải Lệ gương đôi mắt bị thương, không dám tin nhìn anh, không được lắc đầu.

“Sao anh có thể nói như vậy với em? Anh biết rõ em thực yêu anh, làm sao có thể đem chuyện này ra làm lý do anh thay lòng đổi dạ? Anh muốn đem em bức tử sao? Nếu anh hy vọng em biến mất, em sẽ hoàn thành nguyện vọng của anh.”

Về mặt Vương Tổ Đức càng lúc càng lạnh lùng, anh thật sự không muốn trước mặt mọi người vạch tội lời nói dối của Hải Lệ, vẫn muốn cho cô đường lui, nhưng người phụ nữ này lại có thể diễn trò diễn đến loại tình trạng này, làm bộ vô tội, than thở khóc lóc, không nên làm ọi người nhận thức vì là anh thực xin lỗi cô, vốn anh không nghĩ cùng cô so đo, chia tay luôn khiến đối phương bị tổn thương, anh chỉ hy vọng có thể đem thương tổn giảm đến mức thấp nhất, chia tay với Hải Lệ trong hòa bình, cho dù làm cho người ta hiểu lầm là anh thay lòng đổi dạ thì thực xin lỗi cô ta là tốt lắm rồi, anh cũng biết, nhưng mà cô lại đòi chết.

Đàn ông hận nhất phụ nữ dùng cái chết để ép bọn họ, mà cô ta lại phạm phải cái điều mà đàn ông kiêng kỵ.

Anh bắt đầu thấy chán ghét cô, sự nhẫn nại cuối cùng đã dùng hết, nghiêm mặt lại, nghiêm chỉnh nói với cô.

“Thực thật có lỗi, anh chỉ có thể nói với em rằng, em không phải người anh có hứng thú.”

Thích Hải Lệ sững người, đối mặt với vẻ mặt kiên quyết của Vương Tổ Đức, bàn tay cô ta cũng dần dần nắm chặt, nghiến chặt răng, dù thế nào cũng không cam lòng a, cô như thế này lại bị bại trước người phụ nữ như đàn ông kia ư, vất vả kinh doanh lâu như vậy, con dê béo đã nằm trong tầm tay rồi lại bay đi?

Cô không hiểu mình lộ dấu vết khi nào, thế nhưng lại bị Vương Tổ Đức nói trúng tin đen.

Anh nói đúng, thứ cô yêu là gia tài của anh, nhưng mà có gì sai? Cô vì tiền đồ của mình mà phấn đấu, nếu có thể lên làm vương gia thiếu phu nhân, cô cũng có thể làm một người vợ thực sự nha, yêu hay không yêu lại có liên quan gì chứ?

Nhìn thấy rốt cuộc cũng không làm động lòng Vương Tổ Đức, cô cũng không đóng kịch nữa, cắt đi vẻ diễm đạm đáng yêu, lộ ra tính cách thật sự.

“Anh chê tôi thích gia tài nhà anh, anh lại không phải người coi trọng sự nghiệp sao? Tôi biết anh vì sao chọn cô ta mà không phải tôi, bởi vì cô ta có thể giúp anh thành công trong sự nghiệp.”

“Nói linh tinh gì thế!” Vương Tổ Đức phẫn nộ phẫn bác.

Thích Hải Lệ cười lạnh nói: “Có phải tôi nói linh tinh hay không thì trong thâm tâm anh rõ.” Cô quay sang Lâm Thục Huệ, lãnh đạm nói: “Cô có giá trị hơn tôi, có thể giúp anh ta kiếm đồng tiền lớn, vì công ty làm trâu làm ngựa, khó trách anh ta lại chọn cô.”

Cô đã im lặng nhìn thấy hết tất cả, nghe hết tất cả, chẳng những không hề tức giận, còn dè dặt bình tĩnh trả lời cô: “Tổ Đức không phải người như thế.”

“Cái gì?”

Thích Hải Lệ giật mình, ngay cả Vương Tổ Đức cũng kinh ngạc nhìn cô.

Lâm Thục Huệ nhìn thẳng vào mắt Thích Hải Lệ, sửa từng chữ trong cách nói của cô ta.

“Tôi không biết anh ấy vì sao lựa chọn tôi, nhưng tôi chắc chắn, anh ấy không phải là người thích lợi dụng người khác.”

Vương Tổ Đức kinh ngạc, ánh mắt trở nên nóng bỏng: “Thục Huệ.....”

“Nhưng mà anh ấy tính tình rất kém cỏi.”

“Ách?”

“Có dáng vẻ kiêu ngạo của công tử con nhà giàu.”

Gì chứ?

“Lại còn làm sai mà không bao giờ nhận lỗi.”

Này này này –

“Tuy rằng anh ấy có ngàn ấy khuyết điểm, nhưng mà anh ấy biết vươn lên, có chí khí, quan trọng nhất là, anh ấy hận nhất trong sự nghiệp mình lại thua phụ nữ, cho nên anh ấy vẫn liều mình, muốn chứng minh anh ấy hơn tôi, người đàn ông như vậy, không có khả năng lợi dụng phụ nữ để thành công trong sự nghiệp.” Lâm Thục Huệ nhìn thẳng vào mắt Thích Hải Lệ, bình tĩnh mà kiên định nói cho cô ta hiểu, buổi nói chuyện này không chỉ làm cho cô ta phải ngậm miệng oán hận, mà ngay cả những người thập thò ngoài cửa cũng nghe thấy không sót một chữ.

Thích Hải Lệ lần đầu tiên phát hiện người phụ nữ nam tính Lâm Thục Huệ này không dễ chọc, ban đầu còn tưởng trả thù Vương Tổ Đức, không đạt được mục đích thì không thôi, vậy mà lại khiến ục đích của mình bị nhìn thấu, thật quá mất mặt

“Các người – các người sẽ không có kết quả tốt đẹp đâu!”

“Đây là chuyện của chúng tôi, cảm ơn cô quan tâm, Chu thư ký, tiễn khách.”

Hóa ra Chu thư ký cũng đang đứng ngoài cửa nghe lén, bị phó tổng trực tiếp điểm danh mà hoảng sợ. Nhưng cô vẫn phải hoàn thành nhiệm vụ, nên không thể làm bộ không ở phía sau cửa, đành phải lập tức lên tiếng trả lời mà vào.

Chu thư ký đi vào trong, nhìn Thích Hải Lệ nói: “Thích tiểu thư, mời –”

“Tôi sẽ tự đi! Vương Tổ Đức! Hôm nay là tôi không cần anh, không phải anh không cần tôi! So với anh có nhiều người đàn ông tốt hơn nhiều, tôi tùy tiện chọn cũng có thể tìm được người hơn anh vạn lần, anh nhất định sẽ hối hận!” Thích Hải Lệ giống như người đàn bà chanh chua phần nộ chửi đổng lên một hồi, ngay cả một chút hình tượng thực nữ thường ngày cũng không còn nữa, liền nổi giận đùng đùng rời đi vãn phòng.

Cuối cùng cũng đuổi được người phụ nữ này đi, Lâm Thục Huệ biết còn có một đám người đang ở ngoài chờ xem chuyện hay, cô trực tiếp đi ra cửa văn phòng lớn tiếng tuyên bố.

“Ai dám nghe lén, tôi sẽ đuổi việc người đó!”

Lời này vừa nói ra, ngoài cửa lập tức im lặng, không một chút xôn xao, tất cả mọi người này giờ nấp phía sau cửa với trên tường lập tức rời khỏi, bỏ chạy, đều vội vàng trở về vị trí, phó tổng uy nghiêm, bọn họ tuyệt đối không dám khiêu chiến.

Tẩy sạch những người bên ngoài, xác định không có người xem kịch nữa, Lâm Thục Huệ mới nhẹ nhàng thở ra, cô đóng cửa lại, quay người lại, tầm mắt vừa vận nhìn thấy một đôi con người đen – người khởi xướng đồng hỗn loạn này là Vương Tổ Đức, người có đôi mắt kiên định đang nhìn chăm chăm cô.

Lâm Thục Huệ không tự chủ được đỏ mặt, khôi phục lại khiên giáp để chuẩn bị trận chiến.

“Anh nhìn em chăm chăm như vậy làm gì?”

“Anh thật kinh ngạc.”

“Kinh ngạc cái gì?”

“Anh thấy kinh ngạc, em tín nhiệm anh như vậy sao?”

“Trong công việc mặc dù chúng ta luôn không đồng qua điểm, nhưng mà em biết, anh là người tốt.”

Đây là những lời thật lòng của cô, cũng thực thành thực nói ra, đây là lần đầu tiên cô ca ngợi anh, làm cho anh vui mừng đến kinh ngạc, bởi vậy anh mới không e dè nhìn thẳng cô, giống như muốn đem khuôn mặt cô khắc cốt ghi tâm.

Lâm Thục Huệ làm thế nào chịu nổi bị anh nhìn chăm chăm như vậy, nhìn không được cúi đầu, rất muốn tìm một chỗ trốn đi.

“Không có việc gì để nói nữa, công việc còn rất nhiều đấy.”

Cô lấy cớ phải làm việc, mượn cớ trốn tránh ánh mắt của anh, nhưng ở cạnh anh lâu như vậy, cô không ngờ anh có thể to gan lớn mật, vươn tay ôm lấy eo cô.

Cô kinh ngạc ngẩn đầu, còn không kịp mở miệng kháng nghị, tầm mắt đã trở nên mơ hồ.

Đôi môi ấm như điều hâu xà xuống vồ lấy con chim nhỏ, hạ xuống những nụ hôn cuồng dã. (Kat: khụ khụ, vì sao câu này muối chua lại cho tỷ làm gì hả Pup? Có người xúi người ta hôn mà không chịu ed cảnh hôn là sao?!)

Hôm qua không đạt được ý đồ, rốt cục vào lúc này được đền bù mong muốn, anh rốt cục đã chiếm được đôi môi cô.

Lâm Thục Huệ bối rối không biết làm sao, cự tuyệt sao? Đương nhiên không, cô nhắm mắt lại, cho anh tùy ý xâm nhập, tìm anh cứ thế mà đập liên hồi không ngừng.

Cô không rõ Vương Tổ Đức vì sao thích cô, nhưng cô biết, cái hôn này là thật lòng.

Ngoài cửa, chật ních những người mạo hiểm việc bị đuổi việc, cửa sổ thủy tinh khe hé mở, hiện lên những khuôn mặt đang nhìn chăm chú.

Trời ơi! Tổng giám đốc và phó tổng trước nay như lửa với nước, tại sao hôm nay lại hôn nhau a!

Pup: Yeah, chương này cuối cũng cũng hôn rồi, anh chị nhà này tiến triển chậm quá đi, đến chương 7 mới có nụ hôn đầu, tăng tốc đi thôi anh Tổ Đức ơi!!!!!! ^0^

Kat: =.=! Xem ra bọn Pup nhà ta rất là nhiệt tình với vụ thân mật này!!!!

8. Chương 08

Sáng thứ bảy, cô tỉnh lại trên giường của mình, khẽ ngồi dậy, nhìn cảnh vật bốn phía.

Đây là phòng ngủ của cô, vẫn cách bày biện cũ, vẫn là cái đèn cũ, vẫn là cái giường lớn mọi ngày, nhưng mà tâm tình thì hoàn toàn khác.

Tầm mắt của cô dời về phía người đàn ông bên cạnh, anh lộ ra gương mặt tuấn mỹ khiến phụ nữ mê mết, lông mi đen nhánh, thật dài, còn có đôi môi thật quyến rũ, mà thứ mê người nhất, chính là vẻ mặt say ngủ không ưu lo, giống một đứa trẻ nhỏ không hề phòng bị.

Anh nằm dưới cái chăn mỏng của cô, bên dưới chăn là một thân thể trần trụi với khung xương hoàn mỹ, một cánh tay rắn chắc của anh vẫn còn ôm ngang trên người cô.

Lâm Thục Huệ cứ như vậy nhìn chằm chằm Vương Tổ Đức ngẩn người, không thể tin được hai người bọn họ lại có thể cùng nhau trên giường, nhớ tới đêm qua mây mưa thất thường, giống như một giấc mộng, mà cũng thật rõ ràng, chân thực.

Anh vuốt ve cô thế nào, lấy lòng cô ra sao, mỗi một lần kích tình trôi qua làm hiện lên những hình ảnh khiến người ta đỏ mặt đến ba ngày, từng hình ảnh một rõ ràng hiện ra trong đầu cô.

Cô khẽ vươn tay, ngón tay chạy dọc theo ngũ quan có tỉ lệ hoàn hảo của anh, mềm mại vẽ theo hình dáng của anh.

Lặng lặng nhìn anh khoảng chừng 5 phút, cô nhẹ nhàng xuống giường, mặc áo thun và quần đùi, lặng lẽ ra khỏi phòng.

Mãi cho đến giữa trưa, Vương Tổ Đức mới tỉnh lại, phát hiện Thục Huệ đã không còn bên cạnh, anh lười biếng ngáp một cái, xuống giường ra khỏi phòng, vừa mới mở cửa, hương đồ ăn đã theo không khí xông vào mũi.

“Gâu.”

“Meo meo.”

Anh cúi đầu nhìn, hai người bạn Chuck và Elle đã tới bên chân anh chào hỏi.

“Chào, Chuck, Elle.” Anh sờ sờ đầu chúng, sau đó đi về phía phòng bếp, quả nhiên ở đó hiện ra thân ảnh của Thục Huệ.

Cô quay lưng về phía anh, mặt đang nhìn về hướng cái nồi trên bếp, tay cầm một cái thìa lớn khuấy đều thức ăn trong nồi, mà mùi hương kia rõ ràng là do cô nấu mà tỏa ra hương thơm.

Vương Tổ Đức đi tới phía sau cô, hai tay ôm lấy thắt lưng của cô, cầm đặt trên vai cô.

Cô không cần nhìn cũng biết là ai.

“Anh tỉnh rồi.”

“Thịt gà chưng cách thủy à, thật tốt quá, ăn cơm tối như vậy mới ngon.”

“Anh thích ăn gà chưng cách thủy à?”

“Thích, ăn kèm với măng lạnh là ngon nhất.”

“A, vừa vặn em cũng có măng lạnh.”

“Thật tốt quá.” Bàn tay bên hông cô giở trò hạnh kiểm xấu sờ loạn trên ngực cô, bị cô xua nhẹ như đuổi muỗi.

“Đừng nghịch, nhanh đi đánh răng rửa mặt, chuẩn bị ăn cơm.”

“Tuân lệnh.” Hôn nhẹ lên mặt cô một cái, mới cam tâm tình nguyện buông cô ra, trước khi rời đi, anh còn thuận đường mở tủ lạnh cầm một lon bia.

“Gà chưng cách thủy, măng lạnh, hơn nữa còn có bia Đài Loan, tuyệt hảo.” Bật nắp lon bia một cái, ừng ực uống vài ngụm.

Lâm Thục Huệ nhìn theo bóng dáng của anh, chớp mắt đầy thắc mắc, cô cảm thấy có một cảm giác quen thuộc, nhớ rằng chú chó nhỏ Tổ Đức trước đây, cũng thích gà chưng cách thủy và măng lạnh, còn có thể chính mình mở tủ lạnh lấy bia, muốn cô đổ bia cho nó uống.

Nhớ tới chú chó nhỏ đó, không khỏi lại có chút sầu não, hiện tại nó ở đâu? Có tốt không? Có ai hảo tâm chăm sóc nó không?

Rửa mặt đánh răng, sau khi tắm nước lạnh, Vương Tổ Đức mặc áo tắm từ trong phòng tắm đi ra, đồ ăn đã chuẩn bị sẵn trên bàn cơm, anh vui vẻ nhanh chóng ngồi xuống, cầm lấy đũa.

“Thật tốt quá, đều là món anh thích.”

“Anh không hề thấy ngạc nhiên là em biết nấu cơm sao?”

“Sao lại phải kinh ngạc?”

“Bởi vì người bạn nào của em thấy em biết nấu cơm, đều cảm thấy kinh ngạc.” Cô biết thường ngày, trong mắt mọi người cô giống như một người phụ nữ quá nam tính, quá thiếu tố chất phụ nữ, nhưng mà trên thực tế không phải như vậy, cô là cô gái rất đảm đang, hơn nữa khi bắt đầu quen với Vương Tổ Đức, cô đã bộc lộ tài năng của riêng mình chính là tay nghề nấu ăn giỏi.

Còn tưởng rằng Tổ Đức sẽ ngạc nhiên trước tài nấu ăn của cô, nhưng mà phản ứng của anh rất bình thường, ngồi xuống ăn, cũng không khen cô đến vài câu, giống như chuyện này rất đương nhiên.

“Sao em không ăn?” Anh nhìn cô kỳ quái, hỏi.

“... Anh ăn thấy ngon không?”

“Ngon.”

Lời khen cũng thật bình thường, không mang theo nhiều cảm xúc cho lắm, khiến cô không khỏi có chút thất vọng, nghĩ rằng bỏ qua đi, anh ăn thấy ngon là tốt rồi, không hề biết rằng, đối với Vương Tổ Đức mà nói, anh đã sớm hiểu được con người thật của cô, cũng là nguyên nhân anh thích cô, nên không hề để ý điều gì nữa.

Lâm Thục Huệ thở dài, tuy rằng rất nhẹ nhưng vẫn như cũ không thoát khỏi sự chú ý của ánh mắt anh, anh vươn tay, nâng cằm của cô lên để cho cô nhìn thẳng vào mình.

“Sao lại bỗng nhiên thở dài?”

Động tác vô cùng thân thiết này, làm cho cô hơi đỏ mặt.

“Không có gì, chẳng qua em đang lo cho con chó nhỏ em mới nuôi cách đây không lâu.”

“Em vẫn còn đang lo cho nó?”

“Đương nhiên, nó rất đáng yêu, không biết hiện tại nó thế nào rồi? Em đã dán rất nhiều hình của nó, đến bây giờ vẫn không có tin tức gì.”

“Yên tâm đi, nhất định hiện tại nó được chăm sóc rất tốt, rất sung sướng.”

“Làm sao anh biết?”

Bởi vì hiện tại anh đang được ăn uống no say đây.

Một bên anh gấp thức ăn cho cô, một bên an ủi khuyên nhủ: “Em có khổ sở thở dài cũng vô dụng, nếu con chó kia quả thật đáng yêu như vậy, nhất định có bản lĩnh để cho người khác thu nuôi nó, hơn nữa nếu chủ nhân thu nuôi nó phát hiện nó đặc biệt giống như em, nhất định sẽ chăm sóc nó tốt, nếu không em thử nghĩ xem, sao nó lại bỗng nhiên chạy đi không trở lại?”

Cô vừa nghe, cảm thấy cũng có vẻ đúng, “Anh thật sự cho rằng nó không có việc gì?”

“Nó thoát nhìn rất sạch sẽ, lại có vẻ như có người nuôi, sẽ không bị xe bắt chó bắt đi, không chừng là nó chạy đi tìm bạn gái, hưởng hạnh phúc ngọt ngào, chỉ muốn ở lại bên cạnh bạn gái, đương nhiên không muốn trở lại, giống như anh vậy.” Nói xong còn lộ ra nụ cười gọi cảm mê người.

Da mặt của cô mỏng, bị tên mặt dày như anh đùa khiến cho hai gò má đỏ hồng, biết ý anh ám chỉ hai người đêm qua ngủ chung một giường, cũng nhìn ra được sắc tình trong ánh mắt nóng rực của anh, nhin không được biểu hiện ngượng ngùng của mình

“Ăn cơm, đồ ăn sắp nguội rồi, không thèm nghe anh nói nữa.” Cô ngừng nói, cúi đầu tự ăn cơm, ngượng ngùng không dám nhìn anh.

Vương Tổ Đức sao có thể dễ dàng buông tha cô, không thể tưởng tượng được cô lại có vẻ thẹn thùng như vậy, giống như chỉ cần nói về chuyện yêu đương, toàn thân của cô sẽ có vẻ không được tự nhiên, hành động cũng như lời nói bắt đầu có vẻ ngây ngốc, nhớ lại đêm qua lần đầu tiên anh chạm vào cô, toàn bộ hành trình đều cho anh chủ động, còn lại từ đầu đến cuối cô chỉ đỏ mặt, ngay cả kêu cũng không dám kêu một tiếng.

Hiện tại cẩn thận nhớ lại, động tác của cô cứng ngắc, kỹ xảo mới lại, cảm giác giống như là chưa từng trải qua chuyện tình này cùng người đàn ông khác.

“Anh là “người tình” đầu tiên của em phải không?”

Bộp!

Chiếc đĩa của cô đang nửa đường trở về chén làm rớt miếng thịt gà, động tác khựng lại, khuôn mặt như tắc kè hoa lập tức tràn ngập một màu đỏ ửng.

Anh nhìn chằm chằm cô không tin nổi: “Trước tối hôm qua, em vẫn là xử nữ?”

“Không... không được sao!”

Mới đầu anh chỉ tùy tiện hỏi, không ngờ lại đúng như anh đoán, cô sống hơn hai mươi lăm năm qua, đêm qua lại chính là lần đầu tiên của cô? Thật đúng là làm cho anh kinh ngạc há hốc miệng, hai mắt mở to hết cỡ.

“Sao lại có thể? Em không có lạc hồng!”

Lâm Thục Huệ thở phì phì buông bát đĩa, xắn hai tay áo lên chống tay lên hông nhìn anh.

“Ai nói xử nữ nhất định phải có lạc hồng? Hiện tại xã hội này phát triển như vậy, phụ nữ đều phải ra khỏi gia đình, phải đi học, phải vận động, phải công tác, nhiều việc muốn chết đi sống lại, sao có thời gian để ý tới cái màng mỏng manh có bị phá đi hay không, cũng không phải là đồ cổ Thanh Hoa!”

Cô lại khôi phục lại dáng vẻ nam tính bén nhọn của mình, ra vẻ muốn cùng anh lý luận, khiến anh vội vàng kêu oan.

“Đừng hiểu lầm, anh không có ý trách em cái gì.”

“Vậy ý của anh là gì? Đừng có nói với em anh còn có cái ý nghĩ thông thái rởm về chuyện trinh tiết xử nữ!”

“Đương nhiên không, anh chỉ quá kinh ngạc, em đã hai mươi tuổi rồi mà chưa từng... chưa từng cùng người đàn ông nào...”

“Chuyện này có gì đáng kinh ngạc? Không có cơ hội nha, mười tám tuổi em đã phải ra ngoài xã hội làm việc, kiếm tiền nuôi người nhà, ngay cả thời gian yêu đương cũng không có, hơn nữa em cũng không xinh đẹp, cái tính như đàn ông, cho nên đàn ông căn bản không thích em.” Cô vừa nói vừa giận dỗi lấy đĩa chọc chọc bát cơm.

“Dù sao em cũng tự mình hiểu lấy, bản thân mình một chút mị lực của phụ nữ cũng không có, thật không rõ là anh coi trọng điểm nào của em, lại là, ra vẻ không cần bạn gái xinh đẹp một đồng mỹ nữ trong công ty anh không chọn, cứ đến trêu chọc em, em từng nghĩ là anh cố ý đùa với em, nhưng mà cần thận nghĩ lại, anh cũng không phải người như thế.”

“Đương nhiên không phải.” Anh lập tức nghiêm chỉnh thanh minh.

Cô giương mắt nhìn vẻ mặt thật tình của anh, vì thái độ ngay tức khắc phủ nhận của anh mà cảm thấy vui mừng, nhưng cũng có chút bất an hỏi anh.

“Em muốn biết, tại sao anh thích em?”

Vương Tổ Đức không lập tức trả lời cô, chỉ buông chiếc đũa, kéo ghế hai người dựa lại gần rút ngắn khoảng cách giữa cả hai, thân thiết cầm tay cô, đưa lên môi anh, dùng môi nhẹ nhàng vuốt ve lưng bàn tay cô, đôi mắt thâm thúy u lượng khóa trụ mắt cô.

Khi anh dùng đôi mắt thâm tình nhìn cô, cô cảm thấy giống như bản thân mình bị anh hút vào, mu bàn tay tiếp xúc với làn môi anh như có dòng điện chạy qua, làm nảy lên trong trí nhớ của cô, đêm qua anh cũng dùng phương thức này chạm vào da thịt mẫn cảm của cô.

Cảm giác ngứa ngáy như có điện chạy qua từ mu bàn tay cô lan ra toàn thân, cô không chịu nổi sự khiêu khích này, nó khiến cô không thể tập trung, sợ anh có ý làm cô mất tập trung nên tính rút tay lại, ngược lại anh càng nắm chặt, còn ôm cả người cô kéo về phía mình.

Cô hít mạnh, bất thành linh kinh ngạc để cho anh chiếm tiện nghi, bị kéo vào vòng ôm rộng lớn ấm áp, ngồi trên đùi anh.

“Anh còn chưa trả lời em.” Cô kháng nghị, biết ý định của anh.

“Anh muốn nghiêm chỉnh trả lời em, hơn nữa còn muốn thực thận trọng.”

Vương Tổ Đức vốn cũng rất cao lớn, cho nên khi cô ngồi trên đùi anh, vừa vặn khiến cho tầm mắt hai người giao nhau, cũng khiến cho đối phương không có cơ hội lảng tránh.

Cô tức giận nói: “Được rồi, em muốn xem anh có bao nhiêu thận trọng.”

Về mặt của anh chuyển thành nghiêm túc, nhẹ giọng nói với cô: “Em biết không? Khi một người lâm vào một biến cố lớn, sống trong hoàn cảnh sợ hãi bất lực, xin giúp đỡ chung quanh cũng vô ích, thậm chí cả những người thân nhất cũng lãnh đạm vô tình, đó là đả kích rất lớn.”

Cô cẩn thận nghe, không ngắt lời anh, mà để anh nói tiếp...

“Là một người từ nhỏ đến lớn sống đầy đủ, có xe tốt, có nhà lớn, có tướng mạo tốt, luôn được đãi ngộ đặc biệt, đã coi tất cả những thứ đó là đương nhiên, thì khi đến một ngày, những điều kiện tốt đẹp bên ngoài ấy biến mất, em sẽ dễ dàng nhận ra những đãi ngộ kia sẽ biến mất. Lúc đó em sẽ phát hiện, hóa ra mình sống nhiều năm như vậy, những người xung quanh yêu em không phải là do bản thân em, mà là do để ý tướng mạo, gia thế của em, họ chỉ để ý em đi xe gì, mặc đồ hiệu gì, hay thân phận của em, nếu em không có những thứ đó, những người đó ngay cả liếc mắt nhìn em một cái cũng cảm thấy phiền ngại.”

Cô lắng lắng nghe, suy nghĩ sâu xa hàm nghĩa trong lời nói của anh: “Ý ah nói... là lúc anh bị bắt cóc sao?” Cô đoán vậy, theo lời đả kích của Tổ Đức, hẳn là khoảng thời gian mất tích một tháng anh chịu không ít khổ sở.

Anh không có phủ nhận, cũng không nói rõ, chỉ thân thiết vén vài sợi tóc bên thái dương cô ra sau vành tai, anh thích nhìn lỗ tai cô lộ hẳn ra, bởi vì cô có một vành tai xinh đẹp tinh xảo.

“Chẳng qua anh hiểu được một chuyện, về bề ngoài không phải là điều trọng yếu, anh muốn, chính là thật quan tâm anh, không phải bởi vì bề ngoài anh tuấn, không phải bởi vì nhà anh có tiền, có thể thật lòng với anh, thậm chí âm ỷ đôi co với anh, nên anh nghĩ tới một cô gái bên cạnh anh, tuy rằng thường ngày cô ấy tính tình như đàn ông, nhưng mà anh phát hiện lòng của cô ấy thật ôn nhu, thật lương thiện, cho dù anh có xấu có tầm thường, không có huyết thống gia thế, nhưng mà cô ấy vẫn nghĩ tốt cho anh, chăm sóc cho anh, khiến cho anh không kiềm chế được lòng mình mà yêu cô ấy, bởi vì cô ấy làm cho anh tin tưởng, dù cho anh có thiếu tay thiếu chân, cô ấy cũng vẫn yêu anh.”

Lâm Thục Huệ nhìn đôi mắt đẹp của anh... Xấu, tầm thường? Không có huyết thống gia thế? Tuy rằng lời nói của anh có chút kỳ quái, nhưng cô có thể hiểu được ý của anh.

“Nếu em thích một người, cho dù đối phương có bụng bia, đầu trọc, em cũng sẽ không ghét bỏ anh ta, trọng điểm là, anh ta phải chân thành.” Cô cũng thành thật thản thản, hơn nữa thái độ rất quả quyết, tỏ ra dám nói dám làm, khiến cho anh mỉm cười.

Trong mắt anh, cô là cô gái đáng yêu nhất, không rầy rà, có chút thô lỗ nhưng lại thẳng thắn làm cho người ta bật cười.

“Đây chính là nguyên nhân anh thích em.” Chấm dứt đề tài anh liền dùng môi lưỡi che lại miệng của cô, lấy hành động biểu hiện cho cô biết trong mắt anh cô cũng gợi cảm mê người so với những cô gái xinh đẹp khác.

Ngoài việc công chiếm làn môi ngọt ngào của cô, tay của anh cũng không nhàn rỗi, sớm đã tiến vào trong quần áo đơn giản của cô, thuần thục cởi bỏ nội y của cô.

“Khoan.... Ăn cơm... ăn..” Cô dùng tay ngăn cản cái miệng của anh, tìm được khe hở để nói chuyện, mỏng manh kháng nghị với anh.

“Anh muốn ăn em trước.” Anh trực tiếp ôm lấy cô từ trên đùi mình đi về hướng sô pha phòng khách, không để ý tới kháng nghị của cô, giống như đứa nhỏ to đầu xấu tính, lại cũng có điểm giống thổ phỉ cường ngạnh, bởi vì anh thích nhìn dáng vẻ kích động của cô, nhìn cô yếu tỏa ra vẻ tú sắc như vậy, làm bùng cháy dục hỏa còn sót lại từ đêm qua trong cơ thể anh.

Cô không phải đối thủ của anh, lập tức bị kỹ xảo cao siêu của anh hôn đến thuyết phục, mặt đỏ tim đập hừng hực lấy nụ hôn cuồng dã làm càn của anh, cô chỉ là người mới vô lực chống đỡ, không thể không biểu hiện ngưỡng ngung được.

Cô nhắm mắt lại, cảm nhận được tay của anh lướt trên da thịt mình, chạm vào đâu cũng như dấy lên một trận lửa nóng thiêu đốt thân thể của cô, rất nóng khiến cô nhịn không được muốn bật ra tiếng rên rỉ.

Không, không, không! Không thể kêu, quá mất mặt, phải nhịn xuống!

Vương Tổ Đức vốn đang hưng trí bừng bừng, đột nhiên dừng động tác, một tay chống lên má, nhướn mi, oán hận nhìn chằm chằm “kẻ chịu ngược” dưới thân mình, hai mắt của cô nhắm nghiền, toàn thân cứng đờ, ngũ quan toàn mặt nhăn lại, không giống như đang hưởng thụ tình ái, mà giống như là đang sinh con vậy.

Phát hiện đối phương ngừng lại, Lâm Thục Huệ lúc này mới mở to mắt, ánh mắt kỳ quái nhìn Vương Tổ Đức, phát hiện anh cũng đang nhìn chằm chằm cô.

“Sao vậy?” Cô cẩn thận hỏi.

Vương Tổ Đức ngồi ngay ngắn lại, hai tay khoanh lại trước ngực, giống như đang có tâm sự, hay là có điều gì khó nói.

Cô không hiểu vừa rồi anh rất nhiệt tình, sao đột nhiên lại lạnh lùng vậy? Cô cũng ngồi dậy, ngồi cạnh nghi hoặc nhìn anh.

“Tổ Đức? Anh làm sao vậy? Sao anh có vẻ mất hứng?”

“Anh không có mất hứng.”

“Vậy sao anh lại đột nhiên ngừng? Lại còn có vẻ nghiêm túc.” Khiến cho cô cũng không hiểu gì, hơi hoảng loạn.

“Anh chỉ không hiểu...”

“Không hiểu cái gì?”

Mặt của anh đột nhiên sấp lại gần, vô cùng thật tình hỏi cô: “Anh hỏi em, kỹ thuật của anh kém như vậy sao? Khiến cho em không thoải mái như vậy sao?”

Đầu tiên cô sửng sốt, sau khi hiểu chuyện, hóa ra anh suy nghĩ phức tạp, khiến cô không biết nên khóc hay cười, đành lại ngượng ngùng trả lời.

“Không có, em, em không hề cảm thấy không thoải mái!”

“Vậy vì sao vẻ mặt em cứ như là đang đến chu kỳ sinh lý? Ngày hôm qua cũng vậy, nhưng mà hôm qua là lần đầu tiên, đau cũng là chuyện bình thường, anh có thể hiểu, nhưng mà buổi tối hôm qua chúng ta đã làm hai lần, hiện tại là lần thứ ba, theo lý thuyết hẳn là em phải thích ứng mới đúng chứ, sao anh cố gắng cả buổi, từ đầu tới cuối em đều tỏ ra giống như là rất thống khổ, khiến cho anh không thể không hoài nghi chẳng lẽ kỹ thuật của anh quá kém?”

Quả thực là anh đang thật tình hỏi, phải biết rằng, nếu cô không hài lòng sự “phục vụ” của anh, thì thật đả thương lòng tự trọng của anh, bởi vì anh rất để ý, vô cùng để ý chuyện này.

Cô biết anh hiểu lầm, vội vàng giải thích, “Không có, em không hề không cảm thấy thoải mái, tuy rằng em có từng cùng người đàn ông khác để so sánh...” Thành linh nhìn thấy ánh mắt như mũi nhọn của anh phóng tới, cô lập tức sửa miệng, “Ý em là không cần so sánh gì, nhất định là anh tuyệt nhất, em rất thoải mái, vô cùng thoải mái.”

“Một khi đã như vậy, vì sao em lại im lặng như vậy?”

“Hả? Ý anh là gì?”

Việc này cũng cần giải thích? Được rồi, dù sao cũng đã nói tới đây, đơn giản nói ra càng dễ hiểu.

“Em không có rên rỉ.” Anh ủy khuất thăm oán. (Kat: *đờ tay 5s* anh có cần BT như vậy không hả?!)

Mặt cô lập tức đỏ bừng lên, vẻ mặt ngượng ngùng rất muốn tìm một cái động trớn vào để tránh đề tài này.

“Ồ, ơ... vậy thì có liên quan gì!”

Vương Tổ Đức trừng mắt không thể tin, cao giọng kháng nghị. “Đương nhiên có liên quan, em chưa từng nghe qua tiếng rên rỉ của người phụ nữ là xuân dược của đàn ông sao? Em không than nhẹ vài tiếng, làm sao anh tiếp tục được? Phải biết rằng, đàn ông bọn anh cũng cần được cổ vũ.”

Anh nói chuyện rất nghiêm túc, bộ dạng như thể bị đối xử bất bình đẳng khiến cô vừa tức giận vừa buồn cười, nhưng mà cô cũng có lời muốn nói.

“Phát ra âm thanh... Như vậy rất thẹn thùng!” Nghĩ tới như vậy toàn thân lập tức nổi da gà.

“Chuyện này có gì khó khăn? Là điều tự nhiên mà.”

Nhìn biểu tình kháng nghị của anh, lại cúi đầu nhìn mười đầu ngón tay của mình, sau một hồi suy nghĩ, rốt cục cô cũng ngượng ngùng gật đầu.

“Được thôi, em sẽ cố gắng...”

Vương Tổ Đức thở dài, “Ai, quên đi, miễn cưỡng không có ý nghĩa, khẳng định là do biểu hiện của anh quá kém, cho nên em không thoải mái, thế cho nên em không thể theo lời anh yêu cầu, là chính anh nên tự kiểm điểm, học nghề không tinh thông, trách không được người khác.” (Kat: =.=!!! “Vụ này” cũng gọi là “học nghề” à?!!!)

Nói xong liền tỏ vẻ rất thương tâm muốn rời đi, làm cho cô cảm thấy nóng nảy, nhanh tay bắt lấy cánh tay anh kéo trở về.

“Không phải, em không hề miễn cưỡng chút nào.” Sợ anh thật sự chạy lấy người, cô bắt cháp da mặt mỏng, chủ động ngồi lên, hai tay vòng ôm gáy của anh, thể hiện yêu thương nhưng nhớ.

Thật sự Vương Tổ Đức không phải muốn bỏ đi, anh chỉ làm bộ, cô càng đứng đắn, anh lại càng muốn trêu chọc cô, bởi vì anh phát hiện mình rất thích nhìn bộ dạng ngây ngốc của cô, thật đáng yêu, rất đáng nhìn, so với những cô gái quyến rũ hiểu chuyện luôn khoe khoang càng gọi cảm hơn.

“Thật sự em không miễn cưỡng?”

“Thật sự không.”

“Chứng minh cho anh xem.”

Cô do dự một chút, cuối cùng quả thực là thành thật chứng minh cho anh thấy, thẹn thùng hôn lên mặt anh một cái.

“Không đủ.” Anh cố ý phụng phịu.

Một lần nữa cô dang lên cánh môi của mình, chạm lên bạc môi tuần dật của anh, cho anh một cái hôn thâm tình, sau đó tách ra một khoảng, xấu hổ nhìn anh.

“Như vậy được chưa?”

“Vẫn không đủ.”

Cô liếc nhìn anh qua khóe mắt có ý không thuận tình, nhưng đáy mắt lại có ý cười, vì trấn an người đàn ông không “đủ no” này, cô đành phải phá lệ lớn mật làm một việc mà cả đời này cô chưa từng nghĩ tới sẽ làm – khiêu khích anh.

Dưới ánh mắt chăm chú của anh, cô e lệ sửa hai chân ngồi khóa trên người anh, hai tay dán trước ngực anh, khiến cho khoảng cách giữa hai người càng gần sát, hơn nữa còn hôn dọc theo gáy của anh, học tập giống như anh ngày hôm qua “đổi xử” với cô, nhẹ nhàng duyên dáng da thịt của anh, bắt đầu từ cổ đi xuống khẽ chạm, mà hai tay cô cũng không nhàn rỗi, thâm nhập vào bên trong quần áo, vuốt ve phía trước khuôn ngực rắn chắc của anh.

Kỹ xảo của cô còn phải cải tiến, thật sự là như vậy, nhưng mà anh quả thực muốn ăn cô, hơn nữa hiệu lực của việc khiêu khích này thật kinh người, lập tức làm bùng lên hỏa dục trong cơ thể anh, không khí thật hoàn hảo, anh không muốn lãng phí, nhiệt tình hưởng ứng sự tích cực của cô, nói cho cô biết anh rất thích cô chủ động, vô cùng thích.

Cô khẽ cười ra tiếng, học cách thả lỏng bản thân, không hề tự gây áp lực.

“Ừm ... Tổ Đức...”

Thanh âm tuyệt vời đến mất hồn, thứ anh muốn nghe chính là đây, tiếng thở dốc của cô, tiếng rên rỉ của cô.

Kích tình cùng nhiệt liệt tình triều dâng lên không thể vãn hồi, anh áp cô trở lại sofa, dùng sức như màn lửa dữ cháy lan tràn trên đồng cỏ giữ lấy cô, hôn lên từng tấc da thịt cô, tựa như đêm qua.

Bọn họ triển miến đến khó chia lìa, anh cảm thấy thân dưới trướng đau, cần phải lập tức phát tiết, cô gái đáng yêu chọc người này, hóa ra cô ấy cũng có thể gợi cảm như vậy, cũng có tự vị ngọt ngào như vậy...

“A! Chờ một chút!”

Chờ? Đừng nói giỡn, anh không muốn chờ!

“Chẳng lẽ em chưa từng nghe, có một số việc đàn ông không thể chờ.”

“Không được! Bảo đảm an toàn! Bảo đảm an toàn!” Cô vội vàng kêu ngừng, cả gan đẩy anh ra.

Anh đã “đói bụng” quá nên lớn tiếng kháng nghị: “Này, có đảm bảo an toàn thì cũng xảy ra tại nạn xe cộ!” Rõ ràng hai người đều đã phát hỏa dục, không rõ sao cô lại còn kêu cái gì mà bảo đảm an toàn?

“Không có “mũ bảo hiểm” càng nguy hiểm đó!” Dám không mang bao cao su mà đòi “tiến vào”.

“Muốn có “mũ bảo hiểm”?”

“Đương nhiên, chẳng lẽ anh muốn tạo ra một “mạng” sao? Nếu không cẩn thận mang thai, em sẽ xem anh xử lí ra sao!”

Được rồi, coi như cô có lý, vì tôn trọng ý kiến của cô, anh nên bảo đảm an toàn một chút, vì thế vội vàng ôm cô đi về phòng ngủ, trang bị “mũ bảo hiểm”, sau đó, rốt cuộc cũng có thể thoải mái đạp chân ga, một đường bão táp rong ruổi.

(Kat: ta hận-ing, vì sao ta thò mặt vào edit là dính phải chap không trong sáng thế này?!?)

9. Chương 09

Tuy rằng hai người bọn họ đang là một đôi, nhưng mà không phải luôn thuận buồn xuôi gió tương thân tương ái.

Chính xác mà nói, lại là mưa rền gió dữ, lúc nào cũng như chớp đổ sét đánh.

Tuy rằng cô là bạn gái của anh, nhưng trong thời gian làm việc, cô vẫn như cũ không thay đổi bản sắc mạnh mẽ vốn có, hơn nữa khi trao đổi luôn lý sự.

“Giá này không được, không thể giảm xuống, nếu bọn họ không cần, chúng ta tìm đối tác khác.” Cô kiên trì.

“Chúng ta thật vất vả tranh thủ từ trước đến nay để thông lộ, sao có thể nói không muốn là không muốn.” Anh cũng kiên trì.

“Giá thấp như vậy, bị bọn họ ăn chặn tận xương, về sau làm sao có lợi nhuận, thà rằng tìm đối tác khác.”

“Tìm đối tác khác? Nói như dễ lắm ấy? Tuyển hàng này anh tìm nửa năm mới tranh thủ được hợp đồng đó.” Vương Tổ Đức tưởng chừng muốn vung chân lên mà đạp, tuyển vận chuyển này anh đã bỏ công theo sát, mời đối tác đi ăn, tặng quà, cò kè, nửa năm đánh tin tức qua lại giữa hai công ty, rốt cục người ta cũng ột cơ hội ký ước, cô ấy có thể nói một câu không cần?

“Em hỏi anh, giá thấp vậy, chúng ta có lợi nhuận sao?”

“Rất đơn giản, sau khi ký kết, chúng ta giảm thiểu chi phí sản xuất...”

“Không được!” Cô nhanh chóng phủ quyết.

“Vì sao không được?”

“Không thể giảm chi phí sản xuất, sẽ ảnh hưởng tới chất lượng, công ty không thể mạo hiểm như vậy.”

“Không hề mạo hiểm, bởi vì...”

“Em không tán thành! Muốn giảm giá, thà rằng chúng ta đổi một đối tác khác!”

Vương Tổ Đức tức giận đến tím tái mặt mày, người phụ nữ này thật cố chấp

“Rốt cuộc em là tổng giám đốc hay anh là tổng giám đốc!”

“Em mặc kệ anh là ai, cho dù anh là chồng của em, em cũng sẽ không thỏa hiệp!”

“Em, người phụ nữ này thật là...!”

“Thế nào!”

Hai người ở trong văn phòng tranh cãi đến mặt đỏ tai hồng, toàn công ty ai cũng nghe thấy hết.

Đối với Lâm Thục Huệ mà nói, công và tư phải rõ ràng, không phải chỉ có một mình cô muốn tốt cho công ti, nên cần kiên trì sẽ kiên trì, cho dù anh có là con ông trời, cô cho rằng là sai, thì sẽ theo ý mình đến cùng.

Vương Tổ Đức chịu không nổi tính cố chấp của cô, một chút dàn xếp cũng không có, rõ ràng có thể giải quyết chuyện, cô liền cố tình không chịu thương lượng, hai người tuy rằng trở thành người yêu, ở trong công ty lại vẫn giữ khoảng cách, ai giữ ý nấy, làm cho anh muốn phát điên.

“Em, người phụ nữ này thật không biết phải trái!”

“Còn anh, người đàn ông này mới không biết tốt xấu!”

“Thật không hiểu sao anh có thể yêu được em, một chút cũng không đáng yêu!”

“Hỏi chính anh đi, tính cách em như vậy đấy, anh cũng không phải là không biết!”

“Anh đúng là mù rồi!”

“Em có điên mới đi yêu anh!”

“Phụ nữ tính tình như đàn ông!”

“Anh là tên đáng ghét!”

Hai người đồng thời hừ một tiếng, cũng đồng thời xoay người, phần nộ rời khỏi văn phòng, phần nộ trở về chỗ của mình, sắc mặt đều cực độ khó coi. (Pup: hơ hơ hai anh chị này đáng yêu ghê !)

Tình huống cãi nhau vì công việc như thế này, nhân viên đã nhìn thấy nhưng không dám nói, dù sao cũng là tổng giám đốc và phó tổng, hôm nay cãi nhau to như vậy, nhưng sang ngày hôm sau sẽ lại bình thường, hoàn toàn không giống như đã từng cãi nhau.

Bọn họ sợ dĩ có thể giống như vợ chồng đầu giường âm ỉ cuối giường làm hòa, đều là do công lao của Vương Tổ Đức.

Có lẽ ban ngày cô là cô gái mạnh mẽ tài giỏi, nhưng đến buổi tối sẽ không phải là đối thủ của anh.

Ban ngày chịu ảm ức như vậy đến buổi tối không những đòi lại tất cả, hơn nữa lại còn muốn gấp bội.

Cô dù khéo miệng đến mấy cũng chỉ hữu dụng vào ban ngày, đến buổi tối sẽ bị anh dùng môi chặn lại, thậm chí có đôi khi ban ngày thì hung dữ, làm mình làm mẩy mấy ngày, nhưng là không quá ba ngày, nhân viên sẽ phát hiện ra tổng giám đốc của bọn họ vui vẻ ưỡn ngực cười khoái chí đi làm, tiếp theo lại phát hiện ra phó tổng của bọn họ thì lại ủ rũ mang vẻ ngượng ngùng đi vào sau, sau đó trên cổ lại còn có một cái khăn quàng khả nghi, mọi người đoán cũng biết là chuyện gì xảy ra.

Khăn quàng che lấp trên cổ, khẳng định có rất nhiều dấu hôn của tổng giám đốc

Bọn họ cũng giống như những đôi yêu nhau khác, yêu đương đều không phải là thuận buồm xuôi gió, cá tính bọn họ bất đồng, quan niệm không giống nhau, hết cãi nhau rồi lại làm lành, giống như hai tảng đá, luôn va chạm khi bên cạnh nhau, luôn luôn muốn chiếm lấy ưu thế của mình, luôn vô tình có thể làm bị thương đối phương.

Có đôi khi là do cô quá mạnh mẽ, không biết mềm mỏng, có đôi khi là anh không biết điều, không biết lùi để tiến, nhưng mặc kệ cãi nhau đến kinh thiên động địa, hoặc là khiến cho không khí chung quanh phải đóng băng lại, cuối cùng, hai người vẫn có thể làm lành với nhau.

Ví dụ như bây giờ, hai người bọn họ hằng ngày vất vả công việc nhưng rồi vẫn cố gắng tìm ra bộ phim cả hai người cùng yêu thích, nhưng trên đường đi lại vì một việc nhỏ mà cãi nhau, toàn bộ không khí lập tức đóng băng đến cực điểm.

Tuy rằng cãi nhau, nhưng vẫn đi xem phim, bởi vì vé xem phim cũng đã đặt, hơn nữa cũng không ai muốn cứ như vậy không xem phim mà về nhà, kết quả hai người mặt lạnh, một người đi đằng trước, một người đi đằng sau, vẫn duy trì khoảng cách cách nhau 5 mét, nước giếng không phạm nước sông. (Pup: ờ, sợ hai người này thật>.<; @kat:="" sao="" thấy="" giống="" mấy="" đứa="" nhóc="" học="" mẫu="" giáo="" quá="" nha!)=="" >)

“Cô ơi, tôi muốn lấy vé xem phim.” Lâm Thục Huệ đứng ở quầy bán vé nói, còn Vương Tổ Đức thì mặt không chút biểu cảm đứng ở đằng sau cô.

Cô gái bán vé lộ vẻ mặt tươi cười, nói: “Vâng, xin cho tôi xem mặt mã vé” Đem mặt mã nhanh chóng nhập vào máy tính xong, cô gái bán vé mỉm cười hỏi: “Tôi giúp hai người đặt chỗ ở hàng giữa nhé?”

Lâm Thục Huệ lạnh lùng trả lời: “Tôi không biết anh ta.”

“A?” Cô gái bán vé ngây người, đầu tiên là nhìn xem Lâm Thục Huệ, sau đó nhìn nhìn vị khách đứng đằng sau khước mắt đang nheo lại một cách đáng sợ, nhất thời không biết phải nói sao.

“Có thể.” Vương Tổ Đức vẻ mặt lạnh lẽo trả lời.

Hai vị khách trước mặt đang phát ra điểm báo nguy hiểm, đủ để cho những người xung quanh biết điều mà duy trì khoảng cách, rời xa cái không khí đáng sợ này, cô gái bán vé cũng không dám chọc hai người, đưa vé xem phim cho hai người

Lâm Thục Huệ cầm vé xem phim xong, cũng không quay đầu lại xoay người rời đi, không nhìn Vương Tổ Đức lấy một cái.

“Hừ, cạp mẹ!” Vương Tổ Đức thấp giọng mắng một câu, rồi cũng cầm một tấm vé xem phim, đi theo đằng sau.

Hai người đều tự cầm vé xem phim, không ai để ý tới ai, hiếm khi có được khoảng thời gian như thế này, lại bởi vì một việc nhỏ mà phá đi khoảng thời gian đẹp này.

Lâm Thục Huệ nắm chặt vé xem phim trong tay, thật ra cô cũng không muốn biến khoảng thời gian hiếm có này thành lúc để cãi nhau với anh, nhưng lại không nhịn được mà tức giận. Ngày trước khi bạn cô tìm đến để tâm sự chuyện tình cảm, cô luôn khuyên người ta không cần vì một việc nhỏ mà làm tổn thương đối phương, thậm chí còn có thể phân tích nặng nhẹ cho người ta nữa, xúc động quá chỉ dẫn đến hỏng việc, chỉ có lý trí mới có thể giải quyết vấn đề.

Ai biết được khi chính mình bắt đầu yêu, căn bệnh của những người yêu nhau sẽ phát tác, cô bắt đầu so đo ai yêu nhiều hơn, ai nên làm cho ai cái gì, ai tâm lý hơn, ai trả tiền nhiều hơn, ai thua ai thắng, một ít chuyện nhỏ như lông gà vỏ tỏi cũng có thể âm ỹ lên thành ngày tận thế.

Cô luôn luôn là người lý trí nha, khi nào trở nên dễ xúc động như vậy? Một chút cũng không giống Lâm Thục Huệ thẳng thắn trước kia.

Nhớ có lần mẹ đã nói với cô, yêu một người, ngoại trừ việc yêu những ưu điểm của anh ấy, cũng phải yêu cả những khuyết điểm của anh ấy, nếu cảm thấy tự ty, cảm thấy khó chịu, không bằng buông tay đi, buông tha chính mình, đồng thời cũng để cho người kia đi tìm một nửa thích hợp của mình, đây cũng là một cách yêu.

Trong tình cảm, ngọt ngào cũng giống như đau khổ, người không có khả năng hưởng thụ ngọt ngào, cũng không thể dứt bỏ đau khổ, tựa như ánh mặt trời chiếu rọi nhất định sẽ có một chỗ nào đấy là bóng tối, mà cách duy nhất để thoát khỏi đau khổ, chính là chấp nhận nó, thừa nhận nó, bắt nó trở thành người của mình. Tính tình cũng sẽ khác đi, con mắt nhìn mọi vật cũng sẽ khác đi.

Cô đương nhiên không có cách nào lập tức sửa đổi tích cách của mình được, nhưng cô nguyện ý học.

Cô tự hỏi chính mình, cô yêu Tổ Đức sao? Đáp án là khẳng định. Muốn chia tay cùng anh sao? Đáp án là không hề.

Một khi đã như vậy, cô phải nghĩ cách điều chỉnh tính cách của mình yêu cả những khuyết điểm của Tổ Đức, hơn nữa nếu quyết định phải làm như vậy, sẽ không thể không cảm thấy đau khổ, nhưng phải thực lòng chấp nhận.

Nhìn cái vé xem phim trong tay, cô đã nghĩ sẽ cùng anh hưởng thụ một buổi tối vui vẻ, mà không phải vượt qua cảm giác buồn phiền.

Cô đã quyết tâm, cô xoay người muốn tìm anh làm hòa, nhưng bởi vì đột nhiên quay đầu, cô không cẩn thận va vào người khác.

“Làm cái gì a, đụng vào cái túi hàng hiệu của tôi rồi, đi đường không chịu nhìn a!” Một cô gái mặc chiếc quần ngắn gọi cảm không khách khí trừng mắt nhìn cô.

Thật ra cũng chỉ là hơi đụng vào một chút, không nghiêm trọng như vậy, Lâm Thục Huệ tuy rằng trong lòng cảm thấy không thoải mái, nhưng dù sao cũng là cô đụng người ta trước, vì thế lễ phép xin lỗi.

“Thực xin lỗi.”

“Cái gì? Là nữ? Tôi còn tưởng là con trai chứ.” Cô bạn bên cạnh cô gái kia nói.

“Nửa nam nửa nữ, thực chịu không nổi.” Cô gái tiếp tục mắng, điều này đã khiến Lâm Thục Huệ tức giận, cô đụng vào người ta, là cô sai, nhưng không cần nhục mạ cô vậy chứ.

Cô đang định mở miệng lý luận với hai người họ, đột nhiên một cánh tay vươn ra, đem cô kéo vào trong lòng, lạnh lùng đoạt lời của cô.

“Chẳng qua là đụng phải một chút, có cần phải làm to chuyện như vậy không?”

“Làm ơn! Tôi đây là danh –” Đang định mở miệng mắng đột nhiên cô gái kia á khẩu, mở to mắt nhìn chăm chăm vào soái ca trước mặt.

Người đàn ông này, không chỉ phong độ đẹp trai, dáng người cao thẳng, vẻ ngoài tuấn mỹ, cho dù vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng cũng đủ làm cho người ta mê mẩn, làm cho hai cô gái cứng đờ người, chỉ thiếu chút nữa chảy cả nước miếng ra.

Vương Tổ Đức lạnh lùng nhìn hai phụ nữ khiêu gợi trước mặt, khinh thường hừ giọng nói: “Có việc gì thì nói với tôi đây, không cho phép các cô khinh thường bạn gái tôi, mấy người nhiều lời.” Nói xong ôm bạn gái rời đi, hoàn toàn bỏ qua hai cái miệng đang há hốc kia đã bị vẻ anh tuấn của anh làm cho cứng đờ người.

Lâm Thục Huệ mặc kệ anh lôi đi, vẻ mặt nghiêm túc, nhìn thẳng vào anh.

Khuôn mặt anh tuấn nhìn xuống dưới: “Sao thế?”

“Anh mắng các cô ấy là bà tám?”

“Đúng vậy, có ý kiến sao?” Thực không sai tí nào mà.

“Chúng ta không phải đang cãi nhau sao?” Cô tò mò hỏi. (Pup: chep, bà cô này hâm quá, những lúc thế này phải giả vờ quên việc cãi nhau đi chứ, nhắc lại làm chi.=||; @Kat: nếu biết như muội nói thì đó lại không phải là Thục Huệ nhà chúng ta!?)

“Chúng ta cãi nhau là việc riêng, có kẻ địch công kích thì phải chống giặc ngoại xâm, lúc này đương nhiên phải ngừng cuộc chiến trong nhà mà chống đỡ ngoại tộc xâm lược chứ, hiểu không?”

Rõ ràng là ngại biện, anh lại nói những từ nghiêm túc, mặt không đỏ chân không run, làm cho cô nghe được há hốc mồm, bởi vì tình huống này ở quá khứ là chưa từng có, cô biết Vương Tổ Đức, đối với phụ nữ rất nhã nhặn, không bao giờ bắt nạt người ta, chỉ có riêng với Lâm Thục Huệ là ngoại lệ, dù sao cũng là bởi khi đó Vương Tổ Đức không hề coi cô là phụ nữ.

Hiện tại anh là của cô, không để ý đến phong độ của mình mà mắng chửi người ta, đơn giản là không cho phép người khác bắt nạt bạn gái anh.

“Thật không có khí chất nha.”

“Còn không phải là vì em sao.” Khẩu khí mãnh liệt, thái dương của anh cũng bắt đầu hiện lên gân xanh, xem ra anh vẫn chưa hết hờn dỗi, còn cô, thì cũng đã hoàn toàn hết giận rồi.

“Thực xin lỗi, em sai rồi.” Cô lớn tiếng nói ra miệng, nhẹ nhàng nhìn anh xin lỗi, hơn nữa hai tay còn vòng qua thân thể anh, ngẩng mặt lên nhìn anh, chính thức cùng anh xin lỗi. “Em không nên vì một ít việc nhỏ nhen mà cãi nhau với anh, em cũng thực không muốn như vậy, thật ra em cũng chờ đến khoảng thời gian vui vẻ này của chúng ta, em không muốn sẽ cãi nhau, một chút cũng không nghĩ đến, em hi vọng mọi giây phút bên anh đều là sự vui vẻ, em cũng không nghĩ là sẽ chia tay với anh nha, chúng ta đừng cãi nhau nữa được không?”

Một hơi đem hết những điều trong lòng nói ra xong, phải biết rằng, cô đã là người phụ nữ nam tính mấy năm nay, lại là lần đầu tiên yêu đương, không có một chút kinh nghiệm nào, khép nép nói với anh lời xin lỗi, là cần một dũng khí rất lớn.

Vương Tổ Đức nhìn cô, mặt dần thối, rốt cục cũng cúi người xuống, tức giận nói: “Nói hươu nói vượn, ai muốn chia tay với em, anh cũng hiểu là không nên cãi nhau với người yêu, anh cũng có điểm không đúng, đã sớm tưởng sẽ làm lành với em, chẳng qua bị em giành trước, ngay cả việc này anh cũng chậm chân.”

Cô vui sướng hỏi: “Anh không tức giận?”

“Anh đương nhiên tức giận, anh cũng không phải thánh nhân, nhưng anh cũng không muốn cãi nhau, khó khăn lắm mới có thể đi xem phim cùng nhau, làm sao phải khiến cho chính mình không thoải mái? Không có tức giận nữa, chúng ta dù sao cũng giận không đúng, cũng không nhắc lại chuyện cũ nữa.”

Cô lập tức sáng khoái gật đầu: “Vâng, nhất định như vậy, về sau nếu có tranh chấp, em sẽ hào phóng một chút, sẽ không hesap hòi so đo với anh.”

“Là anh không so đo với em mới đúng, anh làm sao có thể cho phép bạn gái của anh có khí khái đàn ông hơn anh, nhiều lúc em chỉ cần làm nũng là được rồi.”

Nghe đến chữ làm nũng, cô vẻ mặt sợ hãi chợt dạ trả lời: “Em..... Em thật sự..... Anh có biết, em thấy việc làm nũng này rất ngu ngốc không.....”

Anh chỉ nói như vậy, nhìn thấy cô bỗng nhiên lại tưởng thật là thật thà hỏi lại, còn nói ra cảm nghĩ ngô nghê của mình, khiến anh không khỏi cất tiếng cười to.

Anh thích cô không có tâm địa như vậy, anh cúi đầu hôn cô giữa chốn đông người, đến nỗi làm cho đôi môi cô sưng đỏ lên, khiến cho cô thẹn đến muốn chui xuống đất, đem khuôn mặt đỏ như trái táo giấu vào ngực anh, tâm trạng anh giờ rất tốt, đám mây đen trong lòng giờ đã tan thành mây khói.

“Phim bắt đầu chiếu rồi, đi thôi.” Anh cười nói, ôm cô dẫn đi.

Có lẽ về sau bọn họ còn có rất nhiều chuyện muốn vượt qua, dù sao tính cách bọn họ bất đồng như thế, cũng đều còn trẻ, đều muốn đổi phương thay đổi theo yêu cầu của mình, nhưng là chính là bởi sự khác nhau này, làm cho bọn họ hấp dẫn lẫn nhau, học cách nhượng bộ lẫn nhau, chậm rãi, nói không chừng bọn họ sẽ học được, muốn người đang yêu trở nên cân bằng, là cần trí tuệ.

Lần này cô lùi một bước, lần sau đổi lại là anh, mỗi ngày giữa bọn họ không chỉ có cãi nhau mà còn có ân ái, cũng rất thú vị.

Vì việc buôn bán của công ty, Vương Tổ Đức đến Hongkong đi công tác vài ngày.

Tuy rằng chỉ là đi ba ngày, nhưng này ba ngày không Thục Huệ, anh cũng thấy nhớ cô, ở Hongkong làm hết công việc xong, anh không dừng lại một chút nào, lập tức trở về Đài Loan.

Máy bay vừa hạ cánh xuống sân bay xong, anh kéo hành lý ra phía bãi đỗ xe, đem tất cả quãng vào cốp xe, lên xe, lập tức khởi động xe phóng về phía Đài Bắc.

Cứ nghĩ sẽ nhanh chóng gặp lại được Thục Huệ, đêm nay là có thể ôm cô “lăn lộn”, làm cho anh cả người thần thái bay lên, nhấc chân ga thật mạnh phóng như bay về nhà.

Anh chính trực tuổi trẻ khí thịnh, sự nghiệp thuận lợi, tình yêu đặc ý, kể cả bạn gái hay là anh em tốt, anh chưa từng nghĩ tới mình sẽ yêu một người phụ nữ quá mạnh mẽ, hoàn toàn không cần năng lực của cô phải vượt qua anh, thậm chí lại còn thương thức tính quyết đoán của cô.

Anh luôn nói cho Thục Huệ kết quả cuộc đàm phán ở Hongkong, hưởng thụ cùng cô nói chuyện, Thục Huệ cái gì cũng có thể cùng tán gẫu với anh, bọn họ có thể nói đến trận bóng đá, từ chính trị cho tới kinh tế, cho dù biện luận hoặc đấu võ mồm cũng vui vẻ vô cùng.

Xe rất nhanh xuống đường cao tốc, thẳng tiến đến nội thành Đài Bắc, dần dần chậm lại, khi vừa đến chỗ đường tắc, vừa chuyển tay lái lập tức nhìn thấy một con chó bay đến.

Vương Tổ Đức biến đổi sắc mặt, lập tức dùng sức nhấn ga, may mắn tốc độ xe của anh đã chậm lại, hơn nữa phản ứng rất nhanh, xe dừng lại đúng lúc, còn phát ra âm thanh bèn nhọn.

Anh xuống xe xem thế nào, chỉ sợ xảy ra chuyện, lần này thật sự không thể trách anh, là con chó đột nhiên lao tới, thật không rõ sao mình lại phải gặp cái chuyện như thế này.

Khi anh xuống xe đi về phía bãi cỏ, phát hiện kia con chó hoàn hảo như lúc ban đầu, liền đứng ở cửa anh xe phía trước, còn giơ chân lên gãi tai, hoàn toàn không để ý tới xe của anh.

Vương Tổ Đức thở dài nhẹ nhõm, đi đến chỗ con chó nói:“Hừ, mau tránh ra.” Con chó này vẫn ngồi ở giữa đường, cũng không định rời đi, nếu anh muốn đi qua, thì phải đem chú chó này sang một bên mới được.

Chú chó ngẩng mặt nhìn anh một cái, hiển nhiên không đoái hoài tới anh, tiếp tục ở tại chỗ ngồi gãi tai.

Khoan? Sao lại có loại sự tình này? Kêu nó đi còn không đi, tính chiếm lấy lộ quyền sao?

Vương Tổ Đức tuy rằng trong lòng bất mãn, nhưng nhớ tới bài học phải tôn trọng động vật lần trước, anh vẫn là kiên nhẫn bảo con chó tránh đường.

“Hừ, mau tránh ra, mày cũng không bị bánh xe dè vào chân chứ? Tránh sang một bên đi, mau – a?” Đợi chút, vì sao anh cảm thấy con chó này nhìn rất quen mắt?

Vương Tổ Đức cúi xuống nhìn thật kĩ, càng nhìn càng quen mắt, đột nhiên trong đầu hiện lên hình ảnh một con chó khác, tuy rằng tối hôm đó có chút mờ, nhưng mà chuyện đã xảy ra thật sự rất kinh người, cho nên hình ảnh kia đã khắc sâu vào tâm trí anh.

Anh tròng mắt, miệng mở to không dám tin nhìn vào con chó trước mặt.

“Tao nhớ rõ mày, ông trời..... Mày không chết? Tao nghĩ đã đâm chết mày, nhưng mà mày không chết!”

Màu lông này, bộ dạng xấu xí này, hơn nữa trên tai còn có mấy đốm màu đen, anh nhớ không lầm, lúc trước đụng vào anh chính là con chó này!

Con chó liếc anh một cái, nhấc cái thân lên, sau đó ngồi ngửi đầu xe của anh, tiếp theo đi đến lốp xe của anh, nâng chân sau lên – đi tiểu. (Pup: hahahaha, con chó này được, rất có cá tính!; @Kat: 0.0 – về mặt của Tổ Đức lúc này)

Vương Tổ Đức lập tức im lặng, nó dám đi tiểu lên bánh xe yêu quý của anh? Ven đường cột điện rất nhiều nha, nó lại cố tình chọn lốp xe của anh, rõ ràng là khiêu khích!

Anh sa sầm mặt, nổi tức giận bốc lên đỉnh đầu, tay chậm rãi nắm chặt.

Tốt lắm, nó rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, thế này cũng không nên trách anh.

Sáu giờ sáng, đồng hồ báo thức vang lên bản nhạc Mozart.

Người trên giường vươn tay, theo thói quen sờ lên cái di động trên đầu giường, mở đôi mắt vẫn còn ngái ngủ ra xem giờ trên di động, sau khi tắt chuông báo đi, lại nhắm mắt lại.

Chỉ chốc lát sau, hai mắt đột nhiên mở, đột nhiên tỉnh táo hẳn

Có gì đó không đúng!

Lâm Thực Huệ thẳng tắp tròng mắt nhìn trần nhà, cô nhận thấy được có gì đó không đúng, một loại cảm giác kỳ lạ đột nhiên đánh úp lại.

Cô thoáng ngẩng đầu, nhìn bộ ngực của chính mình, muốn xác định cái cảm giác bên ngực phải kia là đúng, nhưng mà, cũng không có như cô đã hy vọng, ở nhà cô không có mặc Bra, lại có một bàn tay ở đấy, hơn nữa, kia không phải là bàn tay người, thoát nhìn như là chân chó.

Theo chân chó nhìn sang bên phải, nằm bên cạnh cô là một chú chó nhỏ, mà hơi thở của chú chó còn phảng phất vương trên mặt cô.

Lâm Thực Huệ hoảng sợ mở to mắt, há miệng, cô cứng đờ cả người, không, là mỗi tế bào trên thân cô đang phát ra tín hiệu báo động.

Ngay sau đó, cô nhảy dựng xuống khỏi giường, mang theo tiếng thét chói tai.

Bị tiếng kêu quấy nhiễu, Vương Tổ Đức cũng sợ tới mức nhảy dựng lên.

“Chuyện gì! Có chuyện gì xảy ra!”

Là kẻ trộm xông tới? Hay là hoả hoạn?

Anh lo lắng nhìn xung quanh, tiếp theo phát hiện cả người Thực Huệ đang dán cả vào chiếc tủ quần áo, dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn anh, phảng phất như trên người anh đang có cái gì đáng sợ lắm?

“Em làm sao vậy? Về mặt này là sao? A? Tiếng của anh sao lại thay đổi thế này? Nghe qua như là tiếng chó sủa?”

Vương Tổ Đức ngây người, ngay sau đó một hơi lạnh từ chân tràn lên đỉnh đầu anh, anh cúi đầu, hô hấp trở nên dồn dập.

Nhìn tay của mình, bàn tay kia đã vốn không phải tay của anh nữa rồi, mà là chân chó.

Lại nhìn vào móng mình, xuất hiện cái đuôi chó.

Anh nhìn xung quanh, lại biến trở về màu đen trắng.

oh-mygod-

“Gâu gâu gâu gâu gâu gâu –” Điều này sao có thể a –

10. Chương 10 - Phần 1

Lâm Thục Huệ không thể tin được, làm sao có thể có loại chuyện này?

Vừa mang theo cảm giác tỉnh lại, Vương Tổ Đức ngủ ở bên cạnh bỗng nhiên không thấy, cả người cô nhảy dựng lên, sợ tới mức vọt ra tới tủ quần áo, bởi vì ở bên cạnh cô là một – là một – A?

“Tổ Đức?”

Cô trừng mắt nhìn, hoài nghi chính mình nhìn lầm rồi, lưng dán vào tủ quần áo, bởi vì kinh sợ cho nên nhất thời không nhìn cẩn thận. Nhưng khi cô phát hiện thứ làm mình kinh hãi trên giường là con chó nhỏ có điểm quen mắt, nhất thời từ kinh sợ chuyển thành kinh ngạc, liền tiến tới cẩn thận quan sát.

Toàn thân lông vàng, bộ dáng xấu xí gầy guộc, cặp mắt đang nhìn nàng chăm chăm, không phải là con chó nhỏ Tổ Đức mà cô thất lạc đây sao?

“Trời ơi! Tổ Đức, thật là em!” Cô vừa mừng vừa sợ trở lại trên giường, âu yếm ôm lấy chú chó, nhỏ nhẹ: “Em đã trở lại? Trời ạ, em vào bằng cách nào?”

Anh vẫn luôn ở bên cạnh em ấy thôi, chẳng qua hôm nay không phải người, mà là chó, shit, bỗng nhiên anh lại biến trở về chó!

“Chị rất nhớ em nha, Tổ Đức! Em có thể trở về với chị thật sự là quá tốt! Chị thật là mừng nha!” Lâm Thục Huệ hưng phấn ôm chặt chú chó nhỏ vào lòng ngực mình (Vân nhi: ~ cái ni là câu khách áh~ ôm vào lòng là được gửi!! @Kat: *đạp* em đừng có vạch trần tác giả thế chứ!)

Ô ô ô – Em thích, bản công tử đây không thích a, anh đây không muốn biến thành chó a! Chuyện này khẳng định là do con chó ngày hôm qua kia giở trò!!

“Tổ Đức! Tổ Đức! Chó cưng của em đã trở lại! Anh mau đến xem!” Lâm Thục Huệ ôm lấy chú chó, vui sướng thông thả ra khỏi phòng tìm kiếm Vương Tổ Đức, nghĩ rằng nếu anh rời giường trước, không phải ở phòng khách chính là ở toilet.

Sau một hồi tìm kiếm, chẳng hề nghe thấy bất cứ thanh âm nào, cô phát hiện ra anh không ở trong nhà, cảm thấy có điều gì kì lạ. Mới sáng sớm như vậy anh có thể đi đâu?

Khi nhìn ở lối vào, phát hiện giày của Tổ Đức vẫn còn, càng cảm thấy nghi hoặc.

“Lẽ nào anh ấy lại đi chân không ra ngoài sao? Không thể nào a? Một đại thiếu gia trọng hình thức như anh ấy làm sao có thể chân không giày không tất chạy ra đường được?”

Đúng vậy, đây không phải là tác phong của anh.

Lâm Thục Huệ ôm chó đi khắp mọi nhà xung quanh tìm kiếm, nhưng vẫn không thấy tăm hơi của Tổ Đức đâu. Kì lạ, Tổ Đức không thể đi đâu xa được, bởi quần áo hôm qua của anh vẫn còn ở đây, ngay cả tài liệu công văn túi xách cũng ở đây, thế mà người thì đâu?

Cô càng nghĩ càng thấy kì quái, cảm thấy thực không có khả năng, dù Tổ Đức ra ngoài âm thầm lặng lẽ như thế nào, cô không thể nào không có cảm giác. Thế nhưng bây giờ giống như anh tự nhiên biến mất vào hư không.

Đột nhiên có một suy nghĩ quỷ dị luồn vào trong óc cô—

Cô cúi đầu nhìn chú chó nhỏ, mà lúc này thì nó cũng đang nhìn chăm chăm vào cô.

Lâm Thục Huệ cảm thấy thực trùng hợp, Tổ Đức biến mất, thì chú chó nhỏ này lại xuất hiện một cách kì lạ. Mà trước đây khi chú chó nhỏ này không thấy đâu, thì Tổ Đức lại trở về công ty...

Là trùng hợp sao?

Cô nghĩ vậy liền nhìn chăm chăm vào chú chó nhỏ, hơn nữa càng lúc càng thấy khả nghi. Ngay từ đầu, cô đã thấy nó có gì đó không giống với những con chó khác. Ngoại trừ hình dáng bên ngoài là một con chó cỏ, còn lại kì thực hành vi của nó rất giống người, nên sẽ không...

“Chẳng lẽ em chính là Vương Tổ Đức?”

“Gâu.”

Cô ngậy người, trầm mặc một hồi lâu, lại một lần nữa mở miệng.

“Nếu em là Vương Tổ Đức, thì gật đầu.”

Chú chó nhỏ liền ngay lập tức gật đầu.

“Oa!”

Cô theo quán tính đem con chó buông tay ném nó ra khỏi tay mình, Vương Tử Đức ngay lập tức rơi tự do, may mắn đáp xuống ghế sofa, nếu không khẳng định là cái mông anh không thể nào nguyên vẹn.

“Điều này sao có thể? Không có khả năng nha, làm sao em có thể là Tổ Đức? Em em em — em không phải Tổ Đức đúng hay không

Vương Tổ Đức thở dài, anh cũng không thể nào trách cô ấy tại sao lại kích động như vậy, bởi nếu là anh, anh cũng tuyệt đối không thể nào bình tĩnh được.

Để chứng minh anh chính là Vương Tổ Đức thật, anh làm việc mà những con chó bình thường khác sẽ không bao giờ làm được—đi đến bàn uống trà, dựa vào cạnh đứng thẳng bằng hai chân, dùng bàn chân ấn điều khiển từ xa, sau đó nhấn đúng con số kênh thể dục mà anh yêu thích.

Thì ra tại sao mỗi lần cô rời phòng khách rồi trở lại, tivi luôn chuyển kênh không hiểu tại sao. Hóa ra không phải tivi có vấn đề, mà là con chó Vương Tổ Đức này làm.

Lúc này Lâm Thực Huệ không tin cũng không được, bởi vì đã tận mắt chứng kiến, con chó nhỏ kia không những biết dùng điều khiển từ xa, còn biết chuyển kênh, hơn nữa lại đúng là kênh mà bình thường Vương Tổ Đức yêu thích nhất.

“ Trời ạ! Làm sao anh có thể biến thành chó a?” Hai tay cô ôm lấy đầu một cách khổ sở, kêu to như người điên, điều này thực sự là quá sức tưởng tượng, người bình thường khó có thể nuốt trôi sự thật này a.

Chó nhỏ cũng hành động như vậy, lắc đầu, anh trăm ngàn lần cũng đâu muốn vậy a.

“ Trời phật ơi— Tổ Đức chính là em, em chính là Tổ Đức, khó trách — bằng không trên đời này làm sao có thể có chó thích uống bia, còn có thể chính mình mở tủ lạnh, đi toilet ở bồn cầu — chuyện này quả thực là không thể tin được a.” Cô vừa nói vừa lùi ra xa phía sau. Biểu hiện của cô làm cho tâm tình Vương Tổ Đức càng thêm chán nản.

Về mặt này anh cũng đã từng thấy, khi anh lần đầu tiên biến thành chó, Thích Hải Lệ cũng dùng ánh mắt này nhìn anh, ánh mắt như nhìn thấy quái vật.

Anh lại một lần nữa biến thành chó quả là cảm thấy rất khó khăn để tiếp nhận, mà Thực Huệ lại nhìn anh với ánh mắt ấy, với anh mà nói thực là đã kích gấp đôi. Anh vẫn hy vọng rằng sẽ có người chấp nhận anh, nhưng Thực Huệ chỉ có biểu hiện duy nhất là sợ hãi lui ra phía sau.

Anh cứ nghĩ rằng Thực Huệ sẽ khác, nhưng cuối cùng thì phản ứng của cô và Hải Lệ cũng đều như vậy...Lòng anh thật đau quá!

Thấy kệ, thực ra đây cũng không phải lần đầu tiên anh biến thành chó, anh cũng biết ai là người làm nên vậy, tuy anh thật đau lòng, nhưng bây giờ không phải là thời điểm để đau lòng, vậy nên anh dời tầm mắt đi, quay đầu xoay người, giống như những con chó khác ủ rũ bỏ đi.

Khi anh đi ra cửa phòng khách, đứng bằng thân mình, dùng chân chó mở cửa, thì có cánh tay từ đằng sau chặn lại làm cho anh không khỏi sửng sốt.

“Anh muốn đi đâu?”

Anh quay đầu lại, khuôn mặt cô chỉ cách anh trong gang tấc, vẫn còn nguyên kinh hãi.

“Gâu gâu gâu gâu?” Không phải muốn anh đi sao?

“Ai muốn anh đi a, anh biến thành chó, còn có thể đi đâu!”

Vương Tổ Đức mắt tròn to, ngạc nhiên nhìn cô.

“Gâu gâu gâu gâu?” Em nghe hiểu được anh nói chuyện?

“Nghe không hiểu, nhưng mà em có thể đoán được là anh nói cái gì, anh đang hỏi những lời này đúng hay không?”

Anh vội vàng gật đầu, không thể tưởng được cô có thể đoán ra ý của anh, làm cho anh thực kinh hãi và cảm động, chẳng lẽ đây là thần giao cách cảm mà người ta thường nói? Bọn họ ăn ý đã muốn vượt qua cả chướng ngại ngôn ngữ, dùng tâm linh trao đổi?

“Tổ Đức, anh..... Anh hãy nghe em nói, thực sự là em bị dọa sợ chết, bởi vì điều này thực sự hoang đường! Nhưng anh trăm ngàn đừng hiểu lầm, cho dù anh biến thành chó, em vẫn yêu anh không thay đổi! Biết không?” Hai tay cô đặt trên người của anh, nói với anh những lời hết sức yêu thương.

Những lời thực làm người ta cảm động phát khóc, khắc cốt ghi tâm, khác xa với những lời nịnh nọt, thề thốt giả dối đường mật trước giờ anh vẫn nghe. Anh nhìn Thực Huệ, trái tim của anh đã hoàn toàn bị cô lấy mất.

Cho dù cô không xinh đẹp thì sao? Cho dù cô là một người phụ nữ nam tính, chẳng biết làm nũng, không hề có chút nữ tính, lúc giận thì giống như một con cọp cái thì sao? Hoạn nạn mới biết lòng nhau, có trải qua khó khăn mới biết tình yêu này thực đáng quý, không hề màng danh lợi, không quan tâm đến thân phận, người phụ nữ này, thực sự yêu anh.

Anh cảm thấy như muốn trào nước mắt.

“Gâu ầu ~”

“Nào nào nào, đừng khổ sở nữa, vấn đề của anh cũng là vấn đề em, anh gặp khó khăn này, em tuyệt đối không khoanh tay đứng nhìn, chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết. Đầu tiên anh nói cho em biết, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Anh phải nói hết đầu đuôi câu chuyện cho em nghe, không được dấu diếm, biết không?”

Thực Huệ kéo vào anh vào trong lòng, được ôm như vậy quả là ấm áp quá! Cô không chỉ là người cùng anh đầu ấp tay gối, mà còn là người bạn đồng hành luôn bên cạnh anh, mặc kệ phát sinh điều chi, cô nhất định cùng sẽ luôn đứng về phía anh.

Hốc mắt Vương Tổ Đức ẩm ướt, ở trong lòng anh lúc này, cô thực là người phụ nữ đẹp nhất a.

Lâm Thực Huệ lái xe chở chú chó nhỏ Tổ Đức, tìm khắp phố lớn ngõ nhỏ, cố gắng tìm ra người hành khất già nua kia, hoặc là con chó mà Tổ Đức đã đâm phải.

Tổ Đức biến thành chó, không thể nói tiếng người, vì thế cô nghĩ ra dùng ký hiệu chú âm làm phương pháp cùng anh nói chuyện. Tổ Đức vạch ký hiệu chú âm, sau đó lại hợp lại thành văn tự cùng câu, như vậy có thể thuận lợi nói chuyện.

Vì muốn mau chóng giải trừ chú ngữ trên người Tổ Đức, cô căn cứ theo lời Tổ Đức tự thuật, chỗ anh không ngừng tìm kiếm chó lạc từng xuất hiện ở địa phương.

“ Xin lỗi anh nha, vì sự an toàn của chính anh nên em mới phải đeo vòng cổ, dây xích cho anh, nếu có bị thất lạc cũng có thể tìm lại, anh không giận em chứ?”

Ngồi ở băng ghế phụ, chó nhỏ Tổ Đức thở dài, lắc đầu. Anh biết Thực Huệ chỉ muốn tốt cho anh, lỡ may nếu có xảy ra bất trắc, mà anh thì bộ dạng chẳng khác nào con chó hoang, nếu không cẩn thận thì không lên xe bắt chó thì cũng bị làm thịt tận xương.

Họ dừng xe ở chỗ mà Tổ Đức đã gặp con chó, sau đó cùng nhau tìm kiếm.

Ban ngày, trừ những việc quan trọng mà mình phải đích thân xử lý, còn lại tất cả Thực Huệ giao lại cho Chu thư kí. Đồng thời để không làm cho nhà họ Vương và nhân viên trong công ty lo lắng, sợ hãi khi Vương Tổ Đức lại một lần nữa mất tích, kinh động lại đi báo cảnh sát, cô lấy lí do vắng mặt của anh là đi công tác một tháng.

Cho nên trong một tháng, họ phải tìm được người hành khất già nua kia cùng con chó của ông ấy, nếu không mọi chuyện sẽ trở nên nghiêm trọng.

Bọn họ ngày đêm tìm kiếm, ngày đầu không thấy gì, ngày hôm sau vẫn kiên trì, chỉ cần còn một cơ may, họ dứt khoát sẽ không bỏ cuộc.

Lúc đầu họ tràn đầy hy vọng, tìm kiếm mọi ngõ ngách từng con phố, thậm chí còn xem xét kĩ lưỡng gương mặt của những người hành khất nhân dạng nhác nhác, tìm mọi cách xác minh xem có phải là ông ta không. Nếu không phải, thì họ cố gắng moi móc thông tin về lão nhân kia.

Những kẻ lang thang thấy kẻ này lời nói thập phần quái dị, cử chỉ kì lạ, nào đâu ai hiểu được mà nói cái chi? Thậm chí, có những kẻ lừa đảo, đòi tiền rồi mới bằng lòng nói, nhưng đến khi cầm tiền thì lại chỉ lòng vòng, bởi đối phương cơ bản cũng không biết, còn làm họ mất công phải chạy lung tung khắp nơi.

Không chỉ có vậy, những kẻ này người ngợm bần thủ, thực khiến người ta muốn ói.

Tuy vậy, Thục Huệ vẫn không chút nản lòng, đem phát huy ra nghị lực và năng lực kiên cường đã giúp cô trụ vững trên thương trường bao năm, cho dù dầm mưa dãi nắng, cho dù giao tiếp với những kẻ lang thang, cho dù phải mạo hiểm bị chó lạc cắn nguy hiểm, cô tuyệt đối không sờn chí.

Tìm gần một tháng thời gian, nhưng không thu hoạch được gì, mà bọn họ cũng đã lâm vào tình trạng kiệt sức vì mệt, Vương Tổ Đức thấy cô vất vả canh cánh trong lòng, dù bên ngoài rất căng kích, nhưng rất khổ tâm.

Thục Huệ hằng ngày đều bận rộn xử lý công việc ở công ty, nhưng vẫn săn sóc chiều cổ anh, ngày nào cũng chở anh ra đường cái, hỏi han về ông lão kia hay con chó nọ với những kẻ lang thang, chẳng có thời gian cho bản thân mà nghỉ ngơi.

Tuy cô không oán giận, nhưng anh thì không đành lòng nhìn cô vậy chút nào, càng lúc càng chán ghét bản thân bất lực. Anh hận mình chỉ có “tọa” sofa ở phòng khách coi TV, hưởng thụ “cơm bưng nước rót”, không thể làm bất cứ gì để giúp đỡ cô, ngay cả tay cũng không có để mà ôm cô vào lòng, an ủi cô.

Anh bây giờ quả thực chỉ là một con chó vô dụng dựa vào người phụ nữ mình yêu, nếu quả thực như vậy cả đời, anh thà chết còn hơn.

Nửa đêm tĩnh lặng, anh ngồi bên giường, dùng ánh mắt bi thương nhìn cô vì mình mà tiêu tụy, gầy mòn, đau lòng khôn siết, áy náy không thôi.

Ngày ấy nếu anh dừng quá nóng nảy, biết bình tĩnh mà suy xét thì bây giờ không biến thành chó, không làm liên lụy đến cô phải chịu khổ.

An cúi đầu, lấy lưỡi nhẹ nhàng, âu yếm liếm khuôn mặt cô, một cái hôn cũng không được hoàn chỉnh. Anh quyết định rời đi, không làm liên lụy đến cô nữa, đây là điều duy nhất anh có thể làm cho cô.

Liếc mắt xuống nhìn cô thật lâu, anh nhẹ nhàng nhảy xuống giường, Chuck và Elle lập tức tỉnh lại, mở to đôi mắt trong đêm tò mò nhìn anh.

Chuck, Ella, ta đi rồi, các người phải chăm sóc chủ nhân thật cẩn thận, biết không? Cô ấy là một người hết sức lương thiện, các người thật may mắn khi có một người chủ như vậy.

Anh dùng đầu chó hiện tại cọ cọ hai cái đầu của chúng thay cho lời cáo biệt, mà Chuck cùng Elle tựa hồ cũng hiểu được ý của anh, cùng lè lưỡi ra liếm anh, biểu đạt rằng không nỡ xa anh.

Cáo biệt xong, Vương Tổ Đức quay ra cửa, anh quyết định rời khỏi nơi này, dựa vào sức lực chính bản thân mình để cởi bỏ cổ ngữ, nhất định, em yêu à.

11. Chương 10 - Phần 2 (hoàn)

Ang lặng lẽ đứng lên bằng thân thể, vươn chân chó để với lấy nắm cửa, muốn thần không biết quỷ không hay rời khỏi chỗ này, nhưng không ngờ sau ót lại phải tới hơi thở, liền quay đầu lại thì bắt gặp một ánh mắt trừng trừng mở lớn trong đêm.

“Gâu gâu ầu ầu –” Anh sợ đến mức hồn phách bay mất.

Lâm Thực Huệ lạnh lùng chất vấn: “Đã trễ thế này anh muốn đi đâu?”

Anh dùng lực lắc đầu, mồ hôi lạnh túa ra.

“Anh tính vụng trộm rồi đi đúng hay không?”

Bị đoán đúng rồi, vẻ mặt anh chợt dạt cười khổ, run như cây sậy, bộ dạng cô lúc này như muốn bóp chết tươi anh.

“Anh muốn lặng lẽ ra đi không già biệt? Không cho em đi với anh, sau đó anh quyết định một mình đi tìm bọn họ, đúng hay không? Anh cho rằng chỉ cần anh đi rồi, là có thể giảm bớt thống khổ của em sao?”

Oa..... Cô thật sự là tri kỷ của anh, nói hoàn toàn chính xác.

Lâm Thực Huệ chẳng những bớt tức giận, ngược lại sắc mặt càng thêm u ám, hơn nữa giấc ngủ không đủ cùng mệt nhọc, khuôn mặt giống như vừa xác ướp thức tỉnh, máu dồn lên não, tức giận đến mẩn to.

“Anh ngu ngốc xem nhiều phim truyền hình lắm hả? An cho là như vậy hy sinh thật vĩ đại sao?”

Ách..... Không phải sao? Vẻ mặt của anh là nói như vậy.

“Cút chó!” (Kat: bạn thề với mọi người đây là nguyên văn convert!)

Gầm lên giận dữ làm kinh hãi Vương Tổ Đức, bao gồm Chuck cùng Elle, đúng là Lâm Thực Huệ, bất luận kẻ nào đều phải sợ hãi cô ba phần.

“Anh nghĩ rằng anh và em vất vả như vậy là làm gì? Nhân không có chuyện gì sao? Anh cứ như vậy đi đi, những gì trước đây làm không phải đổ xuống sông xuống biển sao? Anh cho là anh rời đi chính là yêu em, nói cho anh biết, thực là nhằm cút!”

Cô thực tức giận, anh không thể tưởng được, khi cô lên cơn, lời nói còn hơn mười tấn thuốc nổ.

“Nếu chỉ có thể cùng hưởng lạc, không thể cộng hoạn nạn, còn gì gọi là yêu? Cái đó gọi là ngu xuẩn! Ngu ngốc! Một bên tự nguyện ư! Thực là bại não!”

“Gâu gâu gâu gâu!” A em dám chửi anh!

“Phải, em chửi anh đó, bởi vì anh đáng chết! Đúng vậy, em vất vả, em mệt, nhưng em có oán giận với anh sao? Em có nói em chịu không nổi sao? Anh cũng quá xem thường em. Em không sợ mệt, cũng không sợ khổ, em chỉ sợ mất anh, bởi vì em quan tâm anh, nếu ngày nào đó em mệt mỏi, chịu đủ, chống đỡ không nổi nữa, hoặc là anh không hề yêu em, khi đó em tự động rút lui, không làm khó anh. Nhưng em không thể chịu đựng được khi chúng ta còn yêu nhau vì sao không thể cùng nhau chia sẻ khó khăn? Vì sao anh rời đi? Sau đó anh là một con chó hoang thê thảm ở ngoài đường, em mỗi ngày khóc tìm anh, ăn không ngon ngủ không yên, đêm đêm mất ngủ, như vậy là anh muốn tốt với em sao? Anh làm như vậy em càng chết sớm hơn!”

“Gâu gâu ... ầu” Không sai, nhưng mà.....

“Đừng tới vấn đề nhất định phải bình tĩnh, xúc động chỉ biết chuyện xấu, lúc này không thể dùng cảm xúc, chỉ có thể dùng lý tính! Anh có rãnh đi ra ngoài lưu lạc, còn không bằng ở đây cùng nhau nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề! Biết không? Đại! Thiếu! Gia!”

Khắp thiên hạ chỉ có mình cô nàng nam tính này như vậy, anh đã biến thành chó, còn muốn cùng một con chó cãi nhau, hơn nữa không chút nhường nhịn.

Vương Tổ Đức cũng tức giận đến sôi máu, kích động đứng lên, đơng đưa hai chân chó, lập tức chỉ chính mình, lập tức chỉ cô, nhưng bởi vì chân chó quá ngắn, lại không có khuỷu tay, cho nên thoát nhìn giống như đang hươ hươ hai chân trước, miệng không ngừng phát ra tiếng gầm nhẹ .

Lâm Thục Huệ nhíu mày, đoán không ra anh biểu đạt cái gì.

“Kêu cái gì mà kêu, em nghe không hiểu!”

Bởi vậy – đáng chết! Anh muốn hung hăng đánh vào mông người phụ nữ này một chút, đáng giận là này làm chó ngay cả tay còn không có.

Âm ỹ cũng âm ỹ rồi, lại không thể rời đi, tuy rằng anh rất muốn đánh cô mấy cái vào mông cảnh cáo, nhưng không thể không thừa nhận, anh bị cô thuyết phục, hơn nữa anh hoàn toàn hiểu được ý Thục Huệ , rời đi, thật là một hành động ngu xuẩn, sẽ chỉ làm hai người càng đáng thương, một chút giúp cũng không có.

Anh cúi hạ chân trước, ngồi dưới đất, ủ rũ.

Nhìn thấy anh như vậy, cô lập tức mềm lòng, không mặc kệ anh, mà ôm lấy anh đau lòng giấu vào trong ngực, ôn nhu an ủi.

“Thực xin lỗi, em không phải cố ý mắng anh, em chỉ là muốn cho anh hiểu được, ở chúng ta còn yêu nhau, còn có cơ hội hy sinh cho nhau, xin anh đừng dễ dàng bỏ cuộc. Em và anh phải nắm chặt tay nhau, đồng tâm hiệp lực đối mặt khó khăn, giải quyết vấn đề, đây mới là định nghĩa yêu.”

Vương Tổ Đức ngẩng đầu nhìn cô, dùng sức gật gật đầu. Đúng vậy, anh hiểu được, nếu đây là cô muốn, như vậy anh cũng nguyện ý phối hợp với cô. Cô còn hy vọng, anh cũng sẽ không lại dễ dàng bỏ cuộc, nhưng là có cái sự thật vấn đề bọn họ hai cái không thể không lo lắng –

“Gâu gâu gâu gâu?”

Cô sửng sốt. “Anh nói cái gì?”

“Gâu gâu gâu gâu?” Anh lại lặp lại một lần, hơn nữa còn dùng ngôn ngữ ký hiệu, dùng chân chó của anh áp áp vào cô, sau đó lại chỉ chính mình.

Cô đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó hồ nghi hỏi: “Anh là nói nếu lỡ may anh không thể khôi phục thì phải làm sao bây giờ?”

Anh dùng lực gật đầu, thật sự là không đơn giản! Như vậy cô cũng đoán được ra, bội phục! Rất bội phục!

Cô nhún nhún vai. “Em sẽ chăm sóc anh cả đời a, cùng lắm thì em không lấy chồng a, hoặc là em sẽ rõ ràng gả cho anh a!”

An cảm thấy khiếp sợ, cô phải gả cho anh? Cho dù anh là con chó, cô cũng muốn gả cho anh? Lòng anh lại lần nữa bị lay động, tiếp theo kích động nói một đồng ngôn ngữ chó.

Cô hừ nói: “Sao lại không được? Cuối cùng cũng vì bất đắc dĩ, em mới nói như vậy, không phải anh nói muốn đổi mặt sự thật sao? Đây là đổi mặt sự thật! Cổ nhân không phải nói, lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó, dù anh là chó em cũng lấy.”

Thục Huệ kiên định vẽ mặt cùng ngữ khí, làm cho anh cảm động, rốt cuộc không thể phản kháng gì . Anh còn có thể nói cái gì đâu? Cô dũng cảm như thế, chân thành như thế, hoàn toàn không vì anh là một con chó mà bỏ anh. Nhờ cô, anh cũng sinh ra dũng khí, nếu cô nguyện ý cùng anh mạo hiểm, anh cũng nguyện ý vì cô cố gắng khôi phục làm người.

Mặc kệ là chó hay người, chỉ cần Thục Huệ cần anh một ngày, anh cũng tuyệt đối không buông tay nàng, hơn nữa cho dù tương lai cô bỏ anh, anh cũng tuyệt đối sẽ không trách cô, thật tình thành ý chúc phúc cô.

Con chó hốc mắt hàm chứa lệ, mỉm cười, dùng đầu lưỡi thân ái liếm cô một ngụm. Mắt cô sáng lên, hiểu được anh đã đồng ý.

Cô cũng cười, dùng đôi môi mình hôn lên cái miệng chó của anh, không chê bẩn, không chê thối, mặc kệ tương lai như thế nào, cô cho rằng, điều quan trọng là, chỉ cần hai người còn yêu nhau một ngày, cô nhất

định không buông tay anh, nắm chắc cùng anh yêu nhau mỗi ngày mỗi sâu đậm, đây là người cô yêu, cô muốn anh hạnh phúc.

“Ngày mai, chúng ta cùng đi gặp ba mẹ anh, nói cho bọn họ chân tướng, mọi người cùng nhau đến đối mặt khó khăn, giải quyết vấn đề, vấn đề của anh, chính là vấn đề của chúng ta, chúng ta sẽ cùng anh gánh vác.”

“Gâu âu ~ Gâu âu ~ Gâu âu!!” Được ~ tất cả nghe lời em ~ anh yêu em

~

“Sao? Anh đang nói anh yêu em sao?”

“Gâu âu ~ Gâu âu ~”

“Em cũng yêu anh, em muốn gả cho anh, được không chồng yêu ~” (Kat: beta tới đây bạn Kat muốn hi sinh theo Vân Nhi, em ấy hiện đang hồi phục sau cơn chảy nhót tinh thần khi edit chương này.)

“Gâu âu!” Được!

“Gâu!”

“Meo meo ~”

“Ha ha, Chuck cùng Elle nói bọn chúng cũng yêu anh!”

Bọn họ ở với nhau, tuy rằng ngôn ngữ không thông, nhưng tâm là tương thông, tương lai có lẽ nhiều tai nạn, còn chờ tôi luyện, nhưng là người sinh ra trên đời, yêu quý từng phút giây bên nhau, cũng là một loại hạnh phúc mà?

Mặt trời phía Đông hé rọi một tia ánh rạng đông, bình minh đến đây, hắc ám sắp biến mất, ngày cùng đêm luân phiên, mang lại sức sống cho vạn vật.

Ngày mai, bọn họ vẫn như cũ tiếp tục cố gắng, kết quả như thế nào, liền giao cho tương lai đi.

(Kat: hờ hờ, kết thúc như vậy cũng tạm tạm phải hơn mọi người?! @Bàn dân thiên hạ: Oa oa, soái ca, à quên, cậu ca của chúng ta!!! @Tác giả + Vân Nhi: bọn ta xin khai là bạn Kat cố tình ngắt ngang! @Bàn dân thiên hạ: *trừng mắt nhìn xuyên tim Kat* @Kat: *ôm tim* A ha bình tĩnh, bình tĩnh ta post tiếp ^^)

Ở ở nông thôn mỡ trên một băng ghế đá lạnh lẽo, lão già hành khất liếc nhìn con chó của ông.

“Cái gì? Mi lại hạ rửa đối với cái kia tên?”

“Gâu âu!” Đúng vậy.

“Vì sao?”

Bởi vì tôi thấy hần ta khó chịu a, ai kêu hần chửi tôi loạn xạ, làm tôi ngứa tai!

“Cũng bởi vì mi chặn đường a.....” Ông già xấu hổ nói.

Là hần ta gây sự trước, hần dựa vào cái gì đối với tôi không lễ phép, còn đá tôi một cước!

“Bởi vì mi đi tiểu trên lớp xe của hần.....”

Tôi tiểu lên lớp xe, cũng không phải chân của hần ta!

“Cho nên mi lại hạ rửa đối với hần? Có thành công không?”

Tôi làm sao mà biết, chúng tôi đối bao nhiêu người đáng ghét hạ chú ngữ, dường như không thành công, chỉ trừ hần, tôi xem hần đại khái thể trạng cũng hợp làm chó, nhưng dù thành công, với pháp lực chó của tôi, chú ngữ nhiều lắm cũng chỉ có thể được một tháng, phải không? Đúng rồi, hôm nay vừa vận mãn một tháng, cho dù hần thật sự biến thành chó, hừng đông cũng sẽ khôi phục hình người.

Ông già sờ sờ cái đầu con chó.“Được rồi, bạn của ta, đừng nóng giận, chúng ta hiện tại chuyển đến ở nông thôn, guồng quay cuộc sống nơi này chậm chạp, cây cối nhiều, tình người cũng nồng hậu, sau hừng đông, ta đi xin một ít ở cửa hàng bánh, khẳng định sẽ để phần chúng ta bánh trứng bột cùng sữa đậu nành.”

Còn miếu thờ địa công, tôi thích nhất nó!

“Bữa tối lại đi miếu đạo, hôm nay đến phiên lượt hà tiên tử nhỉ.”

Không phải là ông coi trọng hà tiên tử mà là chủ nhân của nàng ấy?

“Chẳng lẽ mi không có hứng thú với nàng chó ấy ư?”

Ông già háo sắc!

“Con chó háo sắc!”

Oa ha ha, ngủ đi, sau hừng đông sẽ có một bữa cơm no đủ!

Vì thế lão hành khất cùng con chó, hai thân hình ôm lấy nhau, nằm ở ghế dài tiếp tục mộng cùng Chu Công.

~oOo~

tung hoa *tung hiện kim* *đốt pháo*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ga-cau-tuy-cau>